

זיכרונות מתוך האפלה - לאנה וולקוב

פרק 1

ישבתי על שרפרף קטן מעץ בין הקירות העירומים עם צבע הקרם המתקלף. מספר חלונות משני צדדי החדר שפכו אור על ברכיי והבטתי בריק שנוצר מסביבי. אותו ריק שהתרחש בתוך הלב שלי. הרגשתי את הנשימות הרדודות שלי ממלאות את החדר בהד קלוש וכמעט ייחלתי לכך שתבוא החשיכה, אך התחרטתי כמעט ישר. החשיכה שמילאה את הנשמה שלי הייתה גם ככה כבדה ללא נשוא. החשיכה שחייתה בתוכי הרסה אותי מספיק.

רעש חרישי של טפיפות אצבעות קטע את הדממה. סובבתי קלות את ראשי אל האישה שנעמדה בפתח, האימא האומנת שלי. אישה צעירה בעלת שיער ג'ינג'י אסוף מאחור בקוקו גבוה, עיניה בהירות כמעט כמו גוון שיערה. אני והיא התנשאנו כמעט לאותו הגובה, אך היא הייתה מעט גבוהה יותר. ודקיקה יותר. "קדימה, אווה. אנחנו מחכים לך." קולה נטה להיות רך ועיניה מלאות בחמלה. "רק עוד רגע, מיכל." מלמלתי ללא קול ומיכל הנהנה קלות והשאירה אותי לבדי.

התרוממתי מהשרפרף והרשיתי לעצמי להסתובב בחדר במעגלים. אל תוך ראשי התגנבו שברי זיכרונות אבודים, רסיסים של צלילים שנשכחו מלב, טיפות של אהבה וצער שזורות זו בזו. מספר כה רב של אירועים התרחשו בין קירות החדר הזה שאני פשוט הייתי חייבת לעזוב אותו. הייתי חייבת לנטוש אותו ואת כל המערבולת שהוא הכיל בתוכה. מערבולת הרסנית.

מיכל הסכימה מיד כאשר ביקשתי שנעבור לגור בעיר אחרת. לא הייתי צריכה להסביר את עצמי יותר מדיי וכבר זכיתי לאישורה. הרגשתי שתמיד תהיה לי את התמיכה שלה ואת ההבנה שלה ושהייתה היא טובה בהרבה מכל אימא אמיתית שיכלה להיות לי ואף פעם לא הייתה.

למרות שהשתוקקתי לעזוב את הבית הרגשתי ככבולה בשלשלאות. החדר היה כמו מלכודת בעיניי. הזיכרונות רצו לגרום לי לעזוב אך עדיין נמשכתי לתוך המחשבות העמוקות ביותר שלי, אל הפצעים הכי כואבים שלי. אלה שלא הגלידו. אלה שייסרו אותי מדי יום ביומו.

לבסוף זה קרה. הרהיטים הוזזו ממקומם בחריקה, הבגדים הוצאו מהארונות, הצלחות ושאר הכלים נאספו בארגזים והבית התרוקן לאיטו מדייריו.

מיכל ואבי, הורי האומנה שלי, חיכו בחוץ בתוך המכונית והיו מוכנים להדריך את חברת ההובלה לעיר אחרת. עיר נטולת זיכרונות כואבים ומעוררים. עיר שבה אפשר להתחיל הכול מחדש – או לפחות להעמיד פנים שאני מתחילה

הכול מחדש.

"להתראות, בית." מלמלתי והרשיתי לעצמי להעיף מבט אחרון ומקיף בחדר הערום שפעם היה החדר שלי. "אני מקווה שלא נתראה שוב, אפילו לא בחלומות."

סגרתי את דלת החדר באיטיות והרגשתי שמשוהו קטן נסדק בתוך הלב שלי. העובדה שאזרתי אומץ לסגור את הדלת לזיכרונות שלו, העובדה שאזרתי אומץ לתת לעצמי לשכוח מהכול הפחידה וריגשה אותי בו זמנית. ירדתי בצעדים מהירים במדרגות וחיש מהר מצאתי את עצמי עומדת מחוץ לבית. קרני השמש התנגשו בעוצמה בעורי וריח של אביב מילא את אפי. הסטתי את עיניי המסנוורות אל המכונית האפורה ואל המשאית שעמדה מאחוריה.

רק לאחר שהרשיתי לעצמי לחייך חיוך קטן ובלתי מזיק, חיוך של מישהי שמניחה מאחור לשדים שרדפו אותה, התקדמתי במהירות אל המכונית והתיישבתי במושב האחורי.

אבי, גבר בשנות השלושים לחייו עם עיניים אפורות ושיער שחור ישר מאחורי ההגה. הוא חייך אליי חיוך מנחם והתניע את המכונית.

"אני שמחה שאזרת אומץ, אווה." מיכל אמרה. "את נערה אמיצה מאוד."

נשענתי לאחור על המושב ועצמתי את עיניי.

שלום לך, אהוב שלי. שלום לכל אותן הזיכרונות. שלום לכאב ולצער שעטפו אותי. אני מתחילה חיים חדשים.

*

תמיד הייתי נערה סגורה. לא יודעת אם זה נבע מהעובדה שעברתי ארבעה משפחות אומנה בחיי או מהעובדה שאף פעם לא הרגשתי באמת בבית – עד למשפחה האחרונה שקיבלה אותי. אף פעם לא הרשיתי לעצמי להיפתח. אף פעם לא הרשיתי לעצמי לזרוח. תמיד שמרתי את הפנימיות שלי לעצמי כדי שחס וחלילה משפחה מסוימת לא תרצה לקבל אותי.

את הזוג הראשון ש"אימץ" אותי אני זוכרת במטושטש כאילו זה לא באמת קרה ורק דמיינתי את הכול בראשי. אלה היו בעל ואישה מרובי ילדים ואני, ילדה קטנה בת חמש התווספתי כמו משקל עודף בעגלה עמוסה לעיפה. ביחד עם שתי בנות תאומות בגילי קרצפנו רצפות וסחבנו שקים כבדים של מצרכים מהסופרמרקט. בסופו של דבר בביקור של המפקחת נלקחתי מהם ואי אפשר לומר שהצטערתי במיוחד.

האישה השנייה ששהיתי אצלה הייתה אם חד הורית לילד בן שתיים עשרה. חשבתי שסוף כל סוף הגיעה העת שאני אתאקלם במשפחה רגילה ואוהבת אך הטעות עלתה מהר מאוד מעל פני השטח. התברר שיוני, הבן של שמחה, לא ממש אהב את ההצטרפות שלי למשפחה ועשה כל מאמץ שעלה בידו כדי לגרום לי לרצות לעזוב. החל ממשיכה בשיער החום הארוך שלי עד לזריקה של כל התחתונים שלי מהחלון. גם במקרה הזה המפקחת הגיעה לקחת אותי למשפחה הבאה. לצערי עברו כמעט ארבע שנים עד שזה קרה. למשפחה השלישית הגעתי בגיל שלוש עשרה.

עם המשפחה השלישית שנפלתי לתוכה חשבתי שאבלה עד לבגרות שלי. אריאנה ויוסף היו זוג אנשים מבוגרים בסוף שנות החמישים לחייהם שנזכרו בעובדה שהם רוצים לגדל ילדה – איך לומר – קצת מאוחר מדיי מכדי

ללדת אחת כזאת. אריאנה לימדה אותי לתפור ולסרוג וליוסף הייתה חנות נעליים מאז ימי צעירותו אותה הוריש לו אביו. אפשר לומר שברגע שהתרגלתי אליהם נקטפו חייו של יוסף באכזריות באמצע יום בהיר ואריאנה נאלצה לוותר עליי ולמסור אותי בחזרה אל הסוכנות.

בגיל שש עשרה הרגשתי כמו חבילה עוברת. חבילה חבולה והרוסה שאף אחד לא רוצה בה. רק אז התחלתי להרגיש מרירה לגבי החיים. רק אז התחלתי להסתכל על משפחות שלמות ומאושרות בעיניים מלאות קנאה. אף פעם קודם לכן לא חשבתי "למה לי אין משפחה? למה אני לא נולדתי לזוג הורים שלא היו נוטשים את הבת שלהם?" ובאותו תקופה המחשבה הזאת טרדה את מנוחתי כל יום.

הרמתי את עיניי למיכל וחייכתי. היינו באמצע הנסיעה. נותרה עוד חצי דרך עד שנגיע לביתנו החדש. כמה שמחתי שהגעתי לזרועותיהם האוהבות של אבי ומיכל. כמה שמחתי שמצאתי סוף כל סוף אנשים שלהם אני יכולה לקרוא משפחה. אפילו שהייתה זו משפחה ב'כאילו', אפילו שהייתה זו משפחה מלאכותית, הם היו המשפחה שלי. הקיר התומך שלי. ולא התכוונתי לוותר עליהם אף פעם.

*

המכונת נעצרה מול בית קטן למראה עם קירות לבנים וחלונות עם מסגרות אפורות. עדיין לא הצלחתי למדוד בזווית עיני אם הבית הזה היה גדול יותר מהבית הקודם או קטן יותר. מהמושב שבו ישבתי במכונת לא הצלחתי להעלות בדמיוני כיצד החדרים בתוכו נראים.

"אווה, תעזרי לאבי להוציא את המזוודות מתא המטען בבקשה." מיכל אמרה שנייה לפני שיצאה מהמכונת והתקדמה אל עבר נהג משאית ההובלה שנעצר מאחורי המכונת שלנו.
"בסדר." אמרתי. לא הייתה לי שום בעיה לעזור. יצאתי מהמכונת והוצאנו את כל המזוודות מתא המטען, ביחד עם אבי. למיכל ולאבי היו ביחד ארבעה מזוודות. לי הייתה רק מזוודה אחת. לא ראיתי טעם בקניית הררי בגדים. לא ראיתי טעם בלסחוב את כל הספרים שקראתי ביחד איתי. הספרים נותרו בזיכרון שלי ולא הייתי זקוקה להם פיזית כדי לשחזר אותם במחשבותיי.

"את מוכנה להיכנס לבית החדש שלנו?" אבי שאל כשהתקרבו אל דלת הכניסה עם כל המזוודות והתיקים בידינו.
"כן." אמרתי והרגשתי בכלל לא מוכנה. הבית הקודם עדיין רדף את מחשבותיי. הרי רק לפני מספר שעות ישבתי על השרפרף ובהיתי בקרני השמש שהצטיירו על ברכיי.

אבי הוציא מפתח מכיסו ופתח את דלת הכניסה. נכנסנו אל תוך הבית לא מעיזים לומר מילה.
היה זה בית ריק ורחב ידיים. ראו מיד כמה חסרו לו הרהיטים. הוא נראה כמעט חסר צורה בלעדיהם. החדר הראשון שראיתי היה חדר המגורים. החדר שראיתי אחריו נועד להיות חדר השינה של מיכל ואבי והחדר לצידו היה החדר שלי. חדר קטן ונוח – בדיוק כמו שרציתי. חדר שהוא כמו קונכיה לחילזון. חדר שאוכל לברוח בתוכו אל תוך עצמי ולצאת רק כאשר אפשר בחזרה למצבי הרגיל.

"אפילו האנרגיה בחדר הזה שונה מהאנרגיה שהייתה בחדרי הקודם." אמרתי לאבי והוא הנהן. הוא נכנס בזהירות אל החדר והניח יד בוטחת על כתפי.

"את תהיי בסדר, ילדונת. אל תדאגי. כל מה שקרה שם כבר עבר. מעכשיו תהיי מאושרת יותר. תמצאי חברות חדשות, בית ספר חדש. הכיתה האחרונה שלך בתיכון!" הוא אמר בבטחה. הקול שלו השרה עליי בטחון אפילו אם

זה היה לזמן מוגבל. אף פעם לא הרשיתי לעצמי להרגיש בטוחה מדיי בשום מקום. ידעתי שלכל בטחון מופרז יש מחיר. ולא רציתי לשלם מחיר שהיה כבד מכדי שאוכל לעמוד בו.

"הלוואי ויכולתי לישון לפחות עד סוף השנה הבאה." מלמלתי ואבי צחק.

"יש לך משאלות מוזרות לגמרי."

"אין לי משאלות. או שבעצם רק אחת. שהוא יפסיק לרדוף אותי. שיפסיק להזכיר לי את עצמו בכל פעולה שאני עושה." עיניי נחו על נקודה בלתי נראית על הרצפה.

"תקשיבי לי, תפסיקי לחשוב עליו. הלב כבר יישכח וכך גם הראש. הכול ישתנה מעכשיו." אבי החזיר בשתי כתפיי ועיניו האפורות חדרו אל תוך עיניי הירוקות.

כמעט התחלתי לבכות בנוכחותו אך החזקתי את עצמי. הבטתי בו בעיניים ממוזגות ורציתי שיחבק אותי באותו זמן רציתי שילך מפה וישאיר אותי לבדי.

"היכן אתם?" נשמע קולה של מיכל ברחבי הבית. "אווה? אבי?"

הסתובבנו אליה כשהיא התקדמה אל פנים החדר בחיוך ענקי.

"יש לי רעיון נפלא!" התרגשה. "בואו נצבע את החדר שלך בכל צבע שתבחרי, טוב?"

הנהנתי קלות ואבי שחרר את אחיזתו בכתפיי.

מיכל החליפו עמו מבט מלא משמעות ושניהם עזבו אותי במנוחה.

כמו שכבר סיפרתי מההתחלה תמיד הייתי נערה סגורה. היו רגעים שבהם שמחתי והרגשתי את הלב שלי מקפץ בהתרגשות בבית חזי ולסירוגין הרגעים הללו התחלפו בתמונות קודרות שהשתלטו על כל גופי. דימויים עצובים ומפחידים שהכניסו אותי לעצבות ממושכת.

שניהם, אבי ומיכל התרגלו למצבי רוחי המשתנים. הם התרגלו לעלייה החדה והצניחה ברגשותיי. הרגשתי שהם ידעו עליי הכול ובכל זאת לא ידעו עליי דבר.

התיישבתי על הרצפה בחדרי החדש ומלמלתי אל תוך החלל:

"הכול קרה בגללך... אתה לא תפסיק להטריד אותי, לא משנה לאן אלך."

פרק 2

הנחתי את התמונה הממוסגרת על שולחן הכתיבה החום שזה עתה הכניסו לחדרי. זה הדבר הראשון שהנחתי על השולחן הזה. תמונה שמתוכה הביט בי נער מחייך וחסר דאגות למראה. שיערו היה חום בהיר ועיניו כחולות כמו הים. הוא עטף בחיבוק נערה אחרת שלא הייתה אני, נערה נמוכה יחסית עם שיער שחור קצר וחיוך מדבק. ברגע שהסתכלתי על התמונה הזיכרון היה חוזר אליי כאילו זה קרה אתמול.

עמדתי מולם ולחצתי על הכפתור. תמונה אחת שקפאה בתוך מכלול של רגעים. תמונה שעתידה להישמר בזיכרון שלי למשך תקופה ארוכה בחיים הצעירים שלי.

אבי וסבל נוסף באוברול אפור הכניסו בזהירות את המיטה החדשה שלי לחדר ומיקמו אותה מול שולחן הכתיבה.

המיטה הייתה מכוסה בניילונים והיא הגיעה אלינו הישר מהחנות.
"עכשיו תהיה לך מיטה חדשה לישון עליה!" אבי אמר במהירות. "אני הולך לעזור לסבלים ולהרגיע את מיכל. נדמה לי שהיא התעצבנה על אחד מהם."

הנהנתי והסטתי את מבטי מהתמונה הממוסגרת. לא יכולתי להסתכל עליה לאורך זמן אך גם לא יכולתי להיפתר ממנה. החלטתי להסיר את הניילון מהמיטה ולבחון אם המזרון החדש רך ונעים.

לא התרגלתי לכך שנתנו לי מתנות יקרות. אף פעם לא הייתי נערה מפונקת ואפילו הרגשתי מובכת כאשר רצו לתת לי דברים ככה סתם. בתור אחת שהייתה לה ילדות מחוספסת ידעתי ששום דבר בעולם הזה לא מגיע לאף אחד בחינם. על כל דברים שקיבלתי ידעתי שאצטרך לשלם לבסוף.

יצאתי מהחדר והלכתי לכיוון הכניסה. בדרך ראיתי את מיכל מתווכחת בקולניות עם אחד הסבלים על מחיר ההובלה.

"אנחנו דיברנו קודם על חמישים שקל... לא שבעים וחמשים!" התפרצה. הסבל לא נראה מרוצה במיוחד. אגרופיו היו קפוצים בידיו.

ידעתי שמיכל עקשנית במיוחד ובסופו של דבר היא תשלם כמה שהיא תשלם כמה שהיא החליטה. שום דבר ואף אחד לא עמד בפניה. היא תמיד הצליחה לגרום לכל מה שרצתה לקרות. אם זה בריבים שלה ושל אבי – היא תמיד צדקה והוא תמיד ביקש סליחה – ואם זה בהחלטה לעבור לגור לעיר אחרת – היא החליטה וככה היה. "מיכל, אני הולכת לטייל קצת." מלמלתי. היא הנידה בראשה בהיסח דעת והמשיכה להתווכח עם הסבל. יצאתי מחוץ לדירה ועזבתי את הריחות של הרהיטים החדשים והישנים מאחוריי. פניתי קדימה אל הרחוב מלפני, בלי לדעת לאן אני הולכת, בלי לדעת מה מחכה לי מעבר לפינה.

הרחובות מסביבי לא דמו כלל לעיר הקודמת שעזבתי. השבילים לא היו אותם שבילים, האנשים נראו זרים ולא נחמדים למראה. עברתי על פני גן שעשועים נטוש ועל פני בניין רב קומות שאנשים רבים יצאו מתוכו ואחרים נבלעו בתוכו. ככל שהתרחקתי מהבית החדש ההמולה שמסביבי התחזקה כמו זמזום של דבורים בכנרת. 'העיר הזאת לא דומה בכלל לעיר שעזבתי. העיר הזאת גדולה יותר ומנוכרת יותר.' המשכתי ללכת וחלפתי על פני הבניין רב הקומות עד שנתקלתי במבנה מגודר למראה עם בניינים בצבעים ורודים וכחולים. לקח לי כמה זמן לגלות שזה בית ספר, וזה לא סתם בית ספר. זהו התיכון שבו אתחיל ללמוד בעוד שבועיים וחצי. תיכון "המעלה". הבטתי בשלט שהכריז על הרשמה חדשה לכיתות י' ועל הבניין הקרוב ביותר שדלתותיו היו פתוחות לרווחה. ניסיתי לדמיין את התלמידים מתהלכים בחצר בימי לימודים. עדיין סירבתי להאמין שכאן אני אלמד. עדיין סירבתי לעכל שעזבתי את בית הספר הקודם. את החיים הקודמים שלי. את תומר. כל מחשבה עליו כאבה כאילו דקרתי את הלב שלי באלפי מחטים. נשענתי על הגדר ועיניי בהו בכניסה לבניין בלי לראות דבר.

*

במהלך השבוע הראשון אני ומיכל עסקנו בעיקר בלסדר את הבית עד שיקבל אווירה ביתית וחמימה. אהבתי את הזמן שבילינו יחדיו. יכולתי לומר בכנות שהרגשתי שהיא יותר כמו אחותי מאשר אימא שלי. היא הייתה צעירה

וקופצנית שלא כמו שאר ההורים שגרתי אצלם. היא אהבה את החיים והייתה גאה בעצמה ובאישיות שהיא עיצבה לעצמה.

מד"י פעם נלכדתי בתוך עצמי וחשתי צורך עז להסתגר בחדר החדש שלי ולהרגיש את הדממה חודרת עד לעצמותי. מיכל לא הלכה אחרי ולא כעסה. הייתה לה סבלנות עצומה בכל מה שהיה קשור בי. לפעמים אני עצמי לא הבנתי כיצד יש לה כל כך הרבה כוח סבל עם כל מצבי הרוח שתקפו אותי. אבי חיפש עבודה בכל המשרדים המוכרים שבמרכז העיר. בערב אחד חם ומעיק הוא צלצל למיכל והיא – בצווחות של אושר – הודיעה שהוא מצא עבודה ואנחנו נוסעים לחגוג במרכז את הידיעה. "תתלבשי חגיגי, אווה. אבי נורא שמח." מיכל הודיעה לי.

פתחתי את ארון הבגדים הישן שלי, שעבר מהבית הקודם והוצאתי משם חולצה לבנה ומכנס חום קצר. החלפתי בגדים במהירות ובחלוף מספר דקות עמדתי מוכנה ליד דלת הכניסה. מיכל יצאה מחדר השינה בעודה לבושה בשמלה קצרה בצבע כחול כהה שהגיעה עד לברכיה. היא החליפה את העגילים לאוזניה ופיזרה את שיערה הג'ינג'י כך שינוח על כתפיה. "איך אני נראית, אווה?" שאלה. "מעולה כרגיל." חייכתי.

"אל תגידי סתם. בואי נצא, אבי מחכה בחוץ עם המכונית." היא נפנפה בידיה ויצאנו מהבית. הלילה ירד ושמיים היו מלאי כוכבים. צעדנו אל המכונית ונכנסנו לתוכה. חיוכו של אבי היה רחב ומלא שיניים. "מזל טוב!" מיכל נשק לשפתיו באינטימיות. הסתכלתי מבעד לחלון וחייכתי. איזו אהבה יפה הייתה ביניהם. איזה קשר נפלא. למרות שהיו זוג צעיר יחסית, בסוף שנות העשרים לחייהם האהבה ביניהם דמתה לאהבה שנמשכה הרבה מעבר לחמש שנים. נדמה ששניהם נועדו להיות ביחד. נדמה שהאהבה שלהם חזרה מכל מכשול. האהבה היחידה שאני הכרתי התבררה כאכזבה מרה ופצע שלעולם לא יגליד. נשיקה שצרבה על השפתיים, ריבים, צעקות, שקרים... זאת לא הייתה אהבה כנה. זאת הייתה אהבה שבורה כבר מן ההתחלה. הלואי ויכולתי לראות זאת כבר מההתחלה, אך עיני היו מסומאות. אם רק הייתי יכולה למנוע את כל מה שקרה הוא לא היה רודף אותי.

נסענו בכבישים הרחבים ובעיני השתקפו חלונות הראווה הצבעוניים עם הבגדים המרהיבים שחלפו על פנינו. העיר הזאת הייתה ברמה שונה לגמרי. האנשים ברחובות התלבשו בבגדים יקרים וסולידיים, שלא כמו בעיר הקודמת שבה כל אחד לבש את הפריט הראשון שמצא בארון ויצא החוצה לרחוב. לבסוף נעצרנו בכביש צדדי כדי להחנות את המכונית והלכנו לשבת בגלידרייה גדולה עם שולחנות עגולים שנצצו בצבע כסף וכסאות תואמים מסביבם.

"בא לכן גלידה, בנות?" אבי שאל. "בטח." מיכל הנהנה. "כל כך חם שלא אכפת לי איזו גלידה תבחר לי. אני אוכל כל דבר." חייכתי.

"איזה גלידה את רוצה, אווה?" "וניל עם לימון."

"תשבו לכן, בנות ואני אלך לעשות את ההזמנה."

"איזה גברי אתה, אבי." מיכל צחקקה ואבי חייך.

התיישבנו מסביב לאחד השולחנות ובחנו את העוברים והשבים. הרגשתי שאנחנו נמצאים בתוך ציור, ציור קליל ורגוע שצייר אמן בצבעי פסטל. לילה מלא כוכבים, גלידה בגלידרייה והמון זמזום שקט של דיבורים מסביבנו.

לפעמים לא יכולתי להאמין שמזלי התמזל עד כדי כך.

אבי חזר לשבת מסביב לשולחן אך לא היו בידיו שום גביעי גלידה.

"אבי, איפה הגלידה?"

"הבחור תיכף יביא אותה אלינו." אבי מלמל. "הירגעו ותנוחו כי יש מי שיפרנס אתכן."

כעבור מספר דקות בחור גבוה התקרב אל השולחן עם מגש ועליו כוסות מזכוכית מלאים בגלידה וקצפת. הוא

הניח את גלידת השוקולד ליד מיכל, את גלידת התות ליד אבי וכאשר הוא היה אמור להניח את כוס גלידת הווניל שלי עם הלימון הוא נעצר ובהה בי.

"אני מכיר אותך מהיכן שהו?" שאל באטימות כשעיניו החומות ננעצו בי כסיכות.

התכווצתי בכיסאי ויחלתי לכך שישאיר את הגלידה וילך.

"לא." אמרתי בקצרה והחלפתי מבט עצמי עם מיכל.

"אני יכול להישבע שאני ראיתי אותך קודם..." הוא התעקש.

"אתה טועה," מיכל צחקקה. "אווה חדשה פה באזור, עברנו לגור כאן לא מזמן."

הבחור הניח את הגלידה על השולחן ומלמל שהוא מצטער ומיהר לחזור אל פנים הגלידרייה.

"נראה לי מצאת חן בעיניו, אווה." מיכל לחשה ואבי נפנף בידיו.

"לא ראיתי אותו קודם לכן." מלמלתי בהתנצלות.

"זה בסדר, הוא סתם רצה להתחיל איתך." מיכל גיחכה.

כשהסתובבתי אל פנים הגלידרייה ראיתי את עיניו נעוצות בי ממרחק. צמרמורת קלה דגדגה את גבי.

למה הוא עושה זאת? הרגשתי לא נעים.

"את צריכה להרגיש מוחמאת. ולמה באמת שלא יתחילו איתך, את נערה יפה!" אבי אמר ואכל את הגלידה שלו.

לקחתי את הכפית וטעמתי מהגלידה שלי. הרגשתי את הטעם החמוץ של הלימון מתמוסס בפי.

העדפתי שפשוט יתעלמו מקיומי מאשר שיתחילו איתי. העדפתי שימנעו מחברתי מאשר שיבהו בי ללא הכרה.

למדתי את הלקח שלי. למדתי את השיעור המר. הלב השבור עדיין הכיל בתוכו שברי זכוכית שננעצו עמוק מדי

בפנים. כל כך עמוק שאי אפשר היה להוציאם החוצה בשום דרך.

"אני חושבת שאת יכולה להתחיל לחיות, חמודה. יש לך את כל החיים להתאהב ולהכיר אדם שתרצי לחלוק עמו

את חייך." מיכל הגניבה חיוך צדדי לאבי והוא נאחז בידה.

"אני... לא רוצה להתאהב." אמרתי והרגשתי מרירה כמו אישה זקנה. "פעם אחת הספיקה לי, מיכל. אני מדברת

ברצינות."

עיניה של מיכל הבהבו מול עיניי.

"הזמן יירפא את כל הפצעים." היא לחשה אך אני לא הקשבתי. הרגשתי שהבחור לא חדל מלהסתכל עליי

והרגשתי שההיסטוריה מתחילה לחזור על עצמה. אותה היסטוריה שכל כך חששתי ממנה. אותה היסטוריה

שהחריבה את כל עולמי והפכה אותו על פיו.

*

כאשר חזרנו מהגלידרייה מיהרתי להסתגר בחדרי ולהישכב על המיטה. תחילה בהיתי בתמונה הממוסגרת בעיניים מלאות צער ואז שכבתי בעיניים עצומות במשך שעתים עד שלבסוף השינה קטעה את מחשבותי. היה חושך בחוץ. הלכתי אל עבר הגשר. גשר מעץ שקורותיו חרקו מתחת לרגליי. מתחתי שמעתי את זרם המים מפכפך לאיטו בין האבנים ששקעו בקרקעית. יכולתי להריח את ריח המים המתוקים מתגנבים אל אפי. נעמדתי באמצע הגשר וחיכיתי.

חיכיתי בסבלנות עד שראיתי דמות אפלה מתקרבת אליי מבין הפנסים החשוכים ועולה באיטיות על הגשר. קורות העץ חרקו מתחת לרגליה והלב שלי נפעם מהר יותר.

"מה את עושה פה?" מלמלתי וחשבתי שקולי נשמע מוזר וחסר ביטחון.

"אל תתנהגי כאילו את לא מבינה למה אנחנו פה." קולה היה קר ומנוכר. עיניה של מיכל הביטו בי בשנאה חדה.

"אני כבר לא מבינה שום דבר." לחשתי והבטתי מבעד לגשר בנהר שזרם מתחתי.

מהר מאוד הגיע הדחיפה. הרגשתי את גופי מועד אחרנית אך לא איבדתי את שיווי משקלי.

ליבי נפעם מהר יותר וראשי ריק ממחשבות הגיוניות.

למה זה קורה? למה היא דוחפת אותי? למה היא כל כך כועסת? מה עשיתי לה?

בזעם שלא הכרתי בעצמי התקרבתי ודחפתי אותה בחזרה. מיכל הופתעה מהדחיפה וכעת סגרתי עליה על הגדר

ורק דחיפה קלה הפרידה בין ההישארות שלה על הגשר לבין הנפילה שלה אל תוך המים.

"אל תעשי את זה, אווה." היא מלחששת כנחש.

"היית חייבת לדחוף אותי?" עיניי מלאות בדמעות. "היית חייבת, מיכל?"

בדחף שלא נותן לי אפשרות לעצור ולנשום אני מתחילה לדחוף אותה קדימה...

"אווה, תתעוררי!" קולה של מיכל ניער אותי מהחלום.

קפצתי בתוך המיטה כשדמעות ניגרות מעיניי. כל גופי נרעד כמו עלה נידף ואיני מסוגלת להתעשת. הלב ממשיך

לפעום באותה מהירות כמו שפעם בתוך הסיוט ולרגע איני מזהה אם זה עדיין חלום או המציאות.

"ששש... יהיה בסדר, מתוקה." מיכל מחבקת אותי ומלטפת את שיערי. "זה היה סיוט... רק סיוט."

"שוב חלמתי על הגשר." בכיתי והרגשתי כמו תינוקת. "שוב הגשר הזה... הדחיפה הזאת..."

"יהיה בסדר, הירגעי עכשיו. הכול יהיה בסדר." מיכל לחשה.

"הפעם החלום היה מפחיד יותר," לחשתי. "הפעם את היית על הגשר ואני דחפתי אותך אל הנהר."

עיניה של מיכל בהו בי בהפתעה.

"אבל למה אני?"

הרגשתי גועלית ודוחה. איך יכולתי לחלום על כך שאני דוחפת את מיכל מהגשר? איך יכולתי להעלות אותה בתוך

הסיוטים שלי?!

במה היא הייתה אשמה!?
"אווה, למה דווקא אני?"

פרק 3

אוגוסט החם והאביב פינה את מקומו לתחילת ספטמבר הסתווי. עדיין לא הצלחתי להסתגל למקום החדש וכבר הייתי צריכה להתעורר מוקדם בבוקר וללכת לתיכון שבו לא הכרתי אף אחד ולא ששתי להכיר. מיכל החלה לחפש עבודה בגני הילדים שבעיר כי לטענתה לשבת בבית היה עד כדי כך חסר תועלת שהיא הייתה משתגעת. בינתיים החיפושים לא הניבו פירות – אך מיכל לא הייתה מן מהמתייאשים בקלות. "אווה, בוקר טוב. את צריכה לקום היום לבית הספר!" מיכל נכנסה לחדרי וגילתה שאני שוכבת על המיטה בעיניים פקוחות ואני ערה לחלוטין. "אולי אני לא אלך ללמוד היום?" שאלתי בקול קטן. מיכל הזעיפה את פניה. "הלימודים הם חשובים, תאמיני לי ואל תדאגי. הכל יסתדר." היא חיכה את אחד החיוכים המעודדים שלה ואני ניסיתי לחייך גם. "אין לי ברירה אחרת" התיישבתי על המיטה. חשבתי כאילו עצם של דג נתקעה לי בגרון ולא מניחה לי לנשום כמו שצריך. מיכל יצאה מהחדר ונתנה לי להחליף בגדים. לבשתי חולצה כחולה ומכנס שחור צמוד ואספתי את שיערי החום לאחור בקוקו גבוה. הלכתי לשירותים כדי לשטוף פנים ואז הגעתי למטבח, שם אבי עמל על הכנת אומלט מוקדם של בוקר בשביל שלושתנו. "מתוקה, בואי שתי תאכלי." הוא סימן לי להתיישב ליד השולחן. "לעזור במשהו, אבי?" שאלתי. הוא הניד בראשו לשלילה. "אין צורך, אני השף של המטבח. את צריכה ללכת ללמוד, לגבי האוכל אני אדאג." צחקתי ומיכל נכנסה למטבח עם חיוך עייף במקצת. "תצטרכו להזדרז, בית הספר מתחיל בעוד רבע שעה." קפצתי מהכיסא. "אני חייבת ללכת! זה ייקח לי לפחות רבע שעה להגיע לשם!" "אבל מה עם האומלט?" אבי הביט בי לא מרוצה. "תאכל אתה, אבי. זה לא יזיק. סליחה." נשקתי ללחייה של מיכל ורצתי לחדרי לקחת את התיק האפור שלי, שערב קודם לכן הכנסתי לתוכו שתי מחברות וקלמר. "ביי, אווה." מיכל צעקה מן המטבח כשהתקרבותי אל הדלת. "אל תפחדי, יהיה בסדר." הנהנתי בלי להגיד שום דבר וסגרתי מאחורי את הדלת.

*

אל הכיתה הגעתי באיחור של עשר דקות. לקח לי ד"י הרבה זמן כדי להבין כיצד אני עולה לקומה העליונה ומשם איזה חדר בדיוק זה הכיתה שלי. כשצעדתי בחוסר בטחון אל פנים החדר פגשתי בארבעים זוגות עיניים לערך בוחות בי ללא בושה.

"את אווה פלג?" המורה שאלה. הייתה זו אישה דתייה בשנות השלושים לחייה. היא חבשה כובע בצבע בורדו כהה עם חולצה לבנה ארוכה וחצאית שתאמה לכובע. עיניה היו עיני ענבר.

"כן." מצאתי את קולי והשתמשתי בו. התקדמתי אל פנים הכיתה.

"אווה, אני איריס. תלמידים, אווה תצטרף לכיתה שלנו השנה. אנא קבלו אותה יפה." אמרה איריס המורה. התלמידים השיבו בדממה רועמת ואף אחד לא אמר דבר. כל הפרצופים נראו לי מנוכרים ולא נחמדים. העדפתי להיות רואה ובלתי נראה מאשר לעמוד כך מול כל הכיתה שוב.

"אווה, שבי ליד דורין." איריס אמרה והצביעה על תלמידה עם שיער שחור מתולתל שפינתה באי נוחות את התיק שלה שנח על הכיסא והניחה אותו בצידה השני.

התקדמתי אל עבר הנערה והתיישבתי לידה בלי לומר מילה.

"אם כך, נמשיך... כיתה יב' היא הכיתה האחרונה שלכם בתיכון. אתם, מגמה עיונית ולכן הבגרויות בספרות ולשון יהיו קשות יותר לשאר הכיתות. אתם, המגמה העיונית תצטרכו להכין עבודות וחיבורים קשים יותר מאשר בשאר הכיתות. אך אל תהיו עצובים, לפחות לא תצטרכו ללמוד פיזיקה או כימיה או חשמל." חיוך דק נפרס על פניה של המורה וכמה מהתלמידים גיחכו.

השעתיים הראשונות עברו באיטיות יחסית. רשמנו את מערכת השעות, איריס הסבירה לנו(או יותר נכון לי, כי כל השאר כבר הכירו את האופן שבו בית הספר עבד) על ההפסקות ועל שיעורי הספורט שהתחלקו לקבוצה נפרדת של בנים ובנות. בתום שעתיים שבהם חלפה ביני לבין דורין, הנערה שישיבה לידי, שתיקה רועמת נשמע הצלצול שבישר על ההפסקה.

נשארתי לשבת ליד השולחן כשכל שאר התלמידים קמו ממקומם ונראה שהסתדרו בקבוצות ה"רגילות" שלהם שאיתם בילו בהפסקה. לא ציפיתי שאף אחד יתקרב אליי- ידעתי כי אני נראית קצת מאיימת ומרוחקת – ציפיתי בהם ונזכרתי בזיכרון אחר שחלף על פניי.

נזכרתי בכיתה אחרת שהגעתי אליה לפני כשנתיים. כיתה שבה התלמידים בהו בי כמעט באותה דרך – כמעט באותו מבט חלול – כשנכנסתי לכיתה. הייתי חדשה, הייתי מאומצת. רכילות שכזאת תמיד תפסה כנפיים ועד למהרה דיברה על כך כל השכבה.

"אני נטלי, ואת?" התקרבה אליי נערה עם עיניים חומות ושיער חום כהה שסודר לשתי צמות.

לא ציפיתי כלל שמישהו ידבר איתי ולכן לא עניתי שום דבר.

"איך את אוהבת את העיר שלנו?" הנערה ניסתה שוב ליצור עמי קשר.

"היא בסדר." אמרתי ולא הרחבתי. לא עיר מיוחדת במינה.

"את לא רוצה לדבר איתי?" עיניה הבהבו במצוקה. נטלי לא ציפתה שאהיה כה עוינת על ההתחלה.

"אני פשוט לא בן אדם חברותי כל כך." אמרתי. "אני מצטערת."

נטלי הסתובבה על עקבותיה ויצאה מהכיתה.

הצטערתי על כך שדחיתי את הנערה המסכנה אך לא הייתה לי ברירה אחרת. לא רציתי להיקשר לאף אחד כבר על ההתחלה. לא רציתי ששוב יתקעו לי סכין בגב כמו שכבר קרה קודם לכן. חברות שחשבתי שהיו חברות הוכיחו את עצמן כאויבות. מאז למדתי את הלקח שלי – לא לסמוך על אף אחד חוץ ממיכל ואבי – לא לתת לאף אחד לראות אותי פגועה וכואבת.

יצאתי מהכיתה אל מסדרון הומה אדם. הסתובבתי בין האנשים והבטתי בחצר של בית הספר. שבילים מרוצפים וכרי דשא עם עצים צעירים יחסית שנשתלו לא מזמן ועדיין לא העניקו צל לסובבים אותם. לא יכולתי לציין שהלחץ וההמולה ששררו מסביבי חסרו לי. העדפתי להיות לבדי ולא לתת לאחרים להקיף אותי. בסוף שנה שעברה כל מה ששמעתי היה את שמי עולה בכל שיחה ואת המקרה שהגיע אל העיתונים. מאסתי בתמונה שלי שהופיעה בכל מקום ומאסתי בעובדה שכולם רצו לשפוט אותי. לנתח אותי ואת ההתנהגות שלי. אתם לא מכירים אותי! רציתי לצעוק להם. אתם לא מבינים שום דבר! אינכם יודעים כיצד הכל קרה! אך אני לא פציתי את פי ולא טרחתי לספר להם. העדפתי לעבור למשפחה של מיכל ואבי ורק לאחר מספר חודשים נודעה להם כל האמת. בתחילה חששתי לספר להם – שמא אחרי שישמעו את מה שקרה לא ירצו להיות המשפחה שלי – אך התגובה של מיכל הרגיעה את חששותיי.

היא אמרה לי:

"אווה, אנחנו אוהבים אותך בכל מקרה."

לאחר מכן התחלתי לבכות כשנכנסתי לחדר שלי. הפעם לא בכיתי מצער אלא מאושר. זאת הייתה הפעם הראשונה ששמעתי מישהו אומר שהוא אוהב אותי. זאת הייתה הפעם הראשונה שלא שפטו אותי או ניתחו את התנהגותי כאילו הייתי איזה זן מוזר. אהבו אותי וזאת הייתה ההרגשה הכי טובה שיש. אהבה של משפחה. ההפסקה נגמרה וחזרתי לכיתה. את השיעור הבאה העבירה מישהי בשם מירי, המורה לספרות. היא הייתה אישה צעירה ודינאמית, גזרתה נאה, שיערה שחור וקצר ועיניה כפנינים. היא שאלה כל אחד בתורו אם קראו ספרים בקיץ שעבר ולא הופתעה לגלות שמרבית הכיתה לא פתחה ספר אפילו פעם אחת. כשהגיעה אליי ושאלה אותי אם קראתי ספר כלשהו בקיץ עניתי לה שלא, העדפתי לצייר את מה שהדמיון שלי הורה לי על משטח בד לציור ולא לקרוא אותיות שלא נגמרות שבספרים.

"חבל מאוד, אווה." אמרה ועיניה הבהירו לי אכזבה מסוימת, כאילו ציפתה שלפחות התלמידה החדשה תקרא ספרים.

"אתם כיתה עיונית. אם לא קראתם ספרים במהלך הקיץ אני מבהירה לכם שבמהלך השנה תקראו ספרים ועוד איך." ציינה.

רעש של מלמולים לא מרוצים כמו משב רוח קלילה מילא את הכיתה ומירי חייכה לעצמה בסיפוק.

*

לקראת השעה האחרונה כל כיתות בית הספר הובלו אל אולם הספורט כדי לשמוע את המנהלת נואמת בתחילת

הלימודים. התלמידים מסביבי התלוננו על כך שהמנהלת נורא משעממת והם מעדיפים ללכת הבית כבר עכשיו אבל איריס המחנכת שלנו הזהירה אותנו מפני נזיפות כבר מן היום הראשון.

"לא יקרה לכם שום דבר אם תקשיבו לזמירה במשך שעה." היא השקיטה את כולם כשהתקרבו אל אולם ספורט בצעדה.

נכנסנו אל אולם רחב ידיים שחצי מתלמידים בית הספר כבר מילאו בישיבה על הברכיים. חלק מן הבנות העדיפו להיצמד אל הקירות בסוף האולם כדי לא ללכלך את הבגדים שלהם. ראיתי את נטלי בווה בי במבט נעלב למשך מספר שניות ואז היא מסיטה את מבטה.

המנהלת הייתה אישה נמוכת קומה שנאלצה לעלות על במה מוגבהת כדי להגיע עד למיקרופון. שיערה היה אפור כהה ועיניה צהובות ובוהקות. לא נראה שהטרידה אותה העובדה שכמעט אף אחד לא מקשיב לדבריה. היא יכלה לדבר באותו אופן גם לעצמה ולהיות לגמרי מרוצה מן העניין.

כשנראה שכל התלמידים של בית הספר התאספו באולם המורות נאבקו להשתיק את המפטטים והמנהלת התחילה בדבריה באופן רשמי.

לא ממש הקשבתי לה, אחרי מספר דקות איבדתי את דבריה באחד המשפטים ולא טרחתני להתרכז ולהקשיב לה. היה חם כל כך באולם ואפילו מעיק. המחשבה שנאלצתי לשמוע כל כך הרבה נאומים שונים של מנהלות שונות בבית ספר שונים גרמה לי להתעצב.

למה לא יכלו להיות לי חיים רגילים כמו לשאר הילדים? משפחה רגילה? אימא ואבא?

הכל היה בגללו, בגלל תומר. אם הוא לא היה ניגש אליי בימים הראשונים של כיתה י' כלל לא היינו מכירים. אם היה חולף על פניי במסדרון בלי להסתכל עוד הייתי ממשיכה ללמוד בבית הספר ההוא. אך החיים היו קצרים כל כך ואני התעסקתי רק ב"אם... ואם ואם..."

הייתי חייבת להפסיק זאת, אך כיצד יכולתי? היה זה כמעט בלתי אפשרי כמו לנסות להפסיק את הסיוטים שחלמתי על הגשר.

לפני ששמתי לב להרצאה נגמרה. כל התלמידים קמו על רגליהם והתרכזו ביציאה מן האולם. היום לימודים הראשון של כיתה יב' הגיע לסיומו.

התקרבת אל היציאה כשמישהו קרה בשמי. הסתובבתי.

"אווה!" חזרתי אל פנים האולם וגילתי נער גבוה קורה בשמי.

"זוכרת אותי?" הוא שאל.

"לא." אמרתי בכנות. "אני חדשה ולא מכירה כאן אף אחד."

"מהגלידרייה!" הנער נפעם. עיניו חומות ובהירות.

"אה." מלמלתי. "מה אתה רוצה?"

ציפיתי שזה מה שיגרום לו להתרחק ממני. אף בחור לא אהב בנות שהתחצפו או דיברו בבוטות. זה היה לא נאה. אך הוא הביט בי בחיוך ולא זז ממקומו.

"אני אריאל. שמח להכיר." הוא הושיט לי יד כדי שאלחץ אותה אך לא ששתי לעשות זאת.

"אתה רוצה משהו?"

אריאל משך בכתפיו.

"מה אני יכול לרצות? לחיצת יד קטנה, נשיקה בלחי, קצת אהדה. כלום בעצם."
הלכנו לכיוון היציאה מהאולם שבינתיים הספיק להתרוקן מאנשים.
"תשכח מזה, אריאל." אמרתי בקול דקיק. "אתה לא תקבל את כל אלו ממני."
"למה לא? אני עד כדי כך מפחיד?" הוא צחק.
"זה לא קשור לזה. אני פשוט לא מעוניינת להכיר אף אחד."
הוא נעצר ועיניו נקבו בי חורים.
"איזו אנטיפתית את!"
"אתה צודק. אני באמת כזאת. שלום ולא להתראות." הסתובבתי אל כיוון השער והלכתי הכי מהר שיכולתי לפני
שהוא ילך אחריי.
גם כן, מפגר.
כשהסתובבתי אחורנית לראות אם הוא עוקב אחריי הוא כבר לא היה שם.
איזה נער מטריד! בדיוק כפי שתומר היה. אני חייבת להתרחק ממנו, יהיה מה שיהיה. אני פשוט חייבת לשמור
ממנו מרחק.

*

כשהגעתי הביתה חיכה לי בית ריק ממיכל ואבי ורק פתק קטן שכב על שולחן הכתיבה שלי בחדרי.
"הלכתי לחפש עבודה. יש לי הפתעה בשבילך בחדר שינה שלי ושל אבי." נכתב בפתק בכתב ידה הפרוע של
מיכל.
הפתעה? בשבילי?
ליבי דילג על פעימה כשנכנסתי לחדרה וגיליתי שקית גדולה וצבעונית מנייר שחיכתה לי ליד המיטה הזוגית
הגדולה.
מיהרתי אל השקית וגיליתי בתוכה תיק חדש בצבע סגול בהיר עטוף באריזת ניילון שקופה.
"איזה יופי!" קראתי בקול והוצאתי את התיק מניילון.
אני אנשק את מיכל בשתי הלחיים כשתחזור הביתה, החלטתי. לבשתי את התיק על גבי והסתכלתי על הבבואה
שלי במראה.
ניסיתי לחייך ולהיראות שמחה ומאושרת אך החיוך היה רחב ומזויף. גם אני וגם המראה הרגשנו זאת.
הנחתי את התיק על המיטה והתיישבתי עליה. הייתה זו מיטה רכה ואוורירית. בטח היה נורא נוח לישון עליה.
לפתע עיני נחו על תיק קטן ושחור שעמד בפינת החדר ליד הארון.
ניסיתי להריץ בזיכרוני את התיק הזה אך לא זכרתי שלמיכל או לאבי היה אי פעם תיק כזה. גם לא זכרתי אותו
בזמן שארזנו את כל הדברים מהבית הישן לחדש.
הסקרנות השתלטה עליי והרגשתי רטט מוזר בכפות אצבעותיי.
"אווה, תשתלטי בעצמך." אמרתי לבבואה שלי במראה בקול רם.
לא. אני פשוט חייבת לראות מה יש בתיק הזה.

התקרבותי אל התיק ופתחתי במהירות את הרוכסנים שלו. הלב שלי נפעם מהר יותר ויותר כשידיי רפרפו במסמכים שנראו לי ישנים. חשבונות חשמל לפני שבע או שמונה שנים, תעודות אחריות ישנות ותעודת קרטון כלשהי שהייתה קשיחה משאר הדפים.

"מה זה?" לחשתי אל האוויר ונאבקתי כדי להוציא את התעודה מחוץ לתיק. לא יכולתי להשתלט על עצמי. הרגשתי שהשד אחז בי ולא נתן לי את האפשרות להתרחק. למה עשיתי זאת? למה חיטטתי במסמכים שהם לא שלי? כנראה שמשוהו בי היה דפוק באמת אם יכולתי לעשות דבר כזה לאבי ומיכל. אך לא יכולתי לעצור. הרגשתי שלרכבת שבה נסעתי אין בלמים.

התעודה החליקה לידיי וכל כולי החוורתי כשקראתי מה היה כתוב בתוכה. "תעודת פטירה? מפני שמונה שנים?" נרעדתי. "זאת בטח טעות!" הפלתי את התעודה לצידי. לא יכולתי להאמין למראה עיניי.

זאת בטח טעות! אף אחד לא נפטר במשפחה של מיכל לפני שמונה שנים! היא אף פעם לא סיפרה לי על שום מוות במשפחה!

שמעתי בעמימות את המפתח בכניסה מסתובב והדלת נפתחה.

"אווה, איפה את? אהבת את המתנה?" קולה של מיכל קטע את הדממה. נאבקתי להחזיר את כל המסמכים אל התיק אך הצעדים שלה התקרבה יותר ויותר וידעתי שאני לא אספיק, במיוחד כשידיי רועדות כל כך ממה שגיליתי.

אוי לא...

"אווה? מתוקה?" קולה של מיכל היה קרוב מאוד. חשבתי שזהו זה. היא תגלה אותי לבטח. אותי ואת תעודת הפטירה המוזרה והמצמררת שלה בידיי.

פרק 4

דחפתי את התיק עם כל המסמכים מתחת למיטה הזוגית בלי לחשוב והתרוממתי על רגליי. באותה שנייה מיכל הציצה אל תוך החדר – לא מעלה בדעתה מה היו מעללי רק לפני מספר דקות.

"את בסדר?" שאלה.

נאבקתי כדי להתעשת ולארגן בחזרה את מחשבותיי. תעודת הפטירה הבהבה מול עיניי כאילו מיכל הציגה אותה מולי שוב ושוב.

"כן. תיק יפה." אמרתי בפיזור נפש והצבעתי על התיק הסגול והחדש שלי. "תודה."

"שמחה שאהבת." מיכל נכנסה אל פנים החדר והתיישבה על המיטה. "מצאתי אותו שלשום בחנות תיקים וחשבתי שהגיע הזמן לפנק אותך קצת."

"מצאת עבודה?" חיפשתי נואשות לשנות נושא.

"עדיין לא, אך איני מתייאשת." היא הורידה את נעליה ונשכבה על המיטה בקלילות ועצמה את עיניה.

"אל תדאגי, עוד תמצאי משהו." מלמלתי ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי כך שנשארתי לעמוד באטימות ליד

המיטה.

הייתי חייבת להיאבק בדחף העז לשאול אותה לגבי תעודת הפטירה. רציתי לשאול אותה מה היה הדבר שאותו היא לא סיפרה לי. מה היה הדבר שטרחה להסתיר ממני ביחד עם אבי.

אם עד לאותו הרגע חשבתי שמיכל ואבי הם זוג רגיל, ללא בעיות קשות ודילמות למיניהן כעת הייתי צריכה לשנות את דעתי. אבי ומיכל הסתירו סוד. סוד שהם לא מיהרו לחשוף בפני למרות שהכרתי אותם כבר יותר משנה.

אך למה לא יכלו לסמוך עליי ולספר לי את האמת?!

"את נראית מהורהרת." מיכל פקחה את עיניה ועקבה אחריי במבטה. "איך היה היום הראשון בכיתה יב'?"

"כמו שחשבתי שיהיה. משעמם." נזכרתי באירועי הבוקר.

"הכרת בנות נחמדות בכיתה?"

"מיכל, את יודעת שאני לא אחת שממהרת להכיר אף אחד." סיננתי.

"אני יודעת, אווה. כמה חבל שאת כזאת."

נחתי על המיטה לצידה ובהיתי ברגליי שהשתקפו מבעד למראה.

"לא תמיד הייתי כל כך מכוונסת בעצמי. עם הילה התחברתי מהיום הראשון וטראי לאן זה הוביל אותי עכשיו. לבית ספר אחר." קולי היה דק כמו סיכה אך הייתי בטוחה שמיכל שמעה כל הברה שבקעה מפי.

כאב לי לדבר על העבר. כאב לי להיזכר בהילה ובתומר. ובכל זאת מצאתי את עצמי מהרהרת וחושבת עליהם יותר מאשר שחשבתי על עצמי. הילה ותומר היו חלק ממני. החלק הטוב שבי או החלק הרע שבי – את זה עדיין לא החלטתי. אך הם היו אני ולהיפטר מהמחשבות עליהם היה כמו להיפטר מחלק בעצמי.

"אווה, הילה ניסתה להיות חברה טובה בשבילך. אני חושבת שהיא לא רצתה לשקר. לא רצתה להוליך אותך שולל." קולה של מיכל היה רך. רך מכפי שהזיכרונות הנוקשים שלי היו.

"חברות לא משקרות אחת לשנייה." גוונים דקים של מרירות הסתננו לקולי.

"אווה, הילה לא הייתה אשמה בכך שתומר רצה-"

"דיי!" קפצתי מהמיטה. "איני רוצה לשמוע ניתוח עליהם! אל תדברי איתי עליהם!"

מיכל התיישבה על המיטה ופניה מיואשות.

"תדברי איתי, אווה. תוציאי הכל החוצה." היא לחשה. "זה יעזור לך, זה ישחרר אותך."

התרחקתי אל עבר היציאה מהחדר.

"תפסיקי. תפסיקי להוביל אותי לשיחה עליהם! אני לא מסוגלת לדבר עליהם!" כשליבי הולם באוזניי ברחתי אל החדר וטרקתי את הדלת. נשכבתי על המיטה עם פניי אל הקיר וניסיתי להסדיר את נשמתי המהירה.

אל תחשבי עליהם. אל תחשבי עליהם. הם לא קיימים יותר. הם לא קיימים. לא הילה ולא תומר. תסגרי את הדלת אל העבר. תמחקי אותו.

*

ארוחת הערב הייתה מתוחה שלא כהרגלה. כל אחד היה עסוק בצלחת שלו ואף אחד לא טרח להרים את מבטו. אני התביישתי בכך שהרמתי את קולי על מיכל ולא התנצלתי בפנייה וגם תהיתי לגבי המסמכים שגיליתי בחדרה.

מיכל ואבי היו עסוקים עמוק במחשבותיהם אך תווי פניהם נותרו שלווה ורגועות, כאילו שום דבר לא יכול להטריד אותם ברגע זה.

בדרך כלל ארוחות הערב היו הזמן שבו כל אחד סיפר על מה שעבר עליו במהלך היום. אבי תמיד סיפר על סיטואציות מצחיקות שקרו לו בעבודה או בדיחות שקרא עליהן בעיתון. הוא היה אדם עליז, בליבו תמיד היה ונותר ילד קטן שנהנה מן הרגעים הקטנים בחיים. מיכל הייתה הרצינית והבוגרת בין שניהם אך גם היא הייתה מלאה באופטימיות תהומית כאילו רק אירועים חיוביים התרחשו בעולם ולא היה זכר לאירועים שליליים שקרו מדי יום ביומו.

"אתן נורא שקטות היום, בנות." אבי אמר לבסוף כשפינה את הצלחות לכיור. "הכל בסדר ביניכן?"
"הכל נפלא." מיכל ענתה לפני שהצלחתי לפתוח את פי כדי להתנצל. "אני פשוט עייפה ואין לי מצב רוח לדיבורים." אבי כרך את זרועו סביב מיכל ונשק למצחה.

"את חולה?"

"לא, אני בריאה לגמרי." התחמקה ממנו. "תפסיק להתחמק מהחובה שלך לשטוף את הכלים." אבי צחק.

"טוב, את בריאה אם כך."

מצאתי את עצמי נמלטת אל חדרי בלי שישימו לב אליי. הוצאתי את בלוק הציור שלי מאחת המגירות בשולחן והתחלתי לצייר עם עפרון הפחם שהיה ברשותי.

תחילה היו אלה קווים עמומים ולא ברורים שהתעצבו לכדי שרטוטים קלים של תווי פנים.

'אפילו כאן אני רואה את הפנים שלך, תומר' שמטתי את בלוק הציור ונאנחתי. כעבור מספר דקות שמעתי את קולותיהם של מיכל ואבי מתלחששים בסלון.

"...היא התפוצצה עליי כששאלתי אותה על הילה בלי אזהרה-"

"את צריכה להבין אותה, היא נורא רגישה, מיכלי..."

"אני מבינה את הכל, אבל אנחנו ההורים שלה. היא צריכה לסמוך עלינו."

"את לא יכולה לחייב אותה לשתף אותך ברגשות שלה. היא נערה נורא קשה, ידענו זאת כשחתמנו על מסמכי האימוץ."

"לפעמים אוזל לי הכוח, אבי. לפעמים אין לי את הסבלנות הנדרשת כדי להתמודד עם מצי הרוח שלה."

"אל תדאגי, הכל עניין של זמן. הפצע עדיין לא הגליד. הכאב עדיין שם. היא תבוא אלייך, רק תני לה זמן."

הדיבורים שקטו ונדמה שכל הבית השתק. שמעתי את נשמותיי בחדות ובבירור.

נערה קשה. נערה מתוסבכת. פצע שלא הגליד.

הכל היה כל כך פשוט עבורם. לדבר, לנתח, להקשיב. אלה היו רק מילים. אותיות והברות חסרות תועלת. ללא רגשות, ללא כאב, ללא זיכרונות.

הבטתי מבעד לחלון בשמיים החשוכים ונתתי לעצמי להיאבד בתוך הזיכרונות. נדמה היה שאילו הם הזיכרונות שמהם התחילו חיי החדשים. אילו הם הזיכרונות מהרגעים שהתחלתי לנשום בצלילות.

"אני כל כך שמחה שהכרתי אותך, הילה." אמרתי לחברתי כשצעדנו יחדיו בשביל לבית הספר. היו אלה הימים

הראשונים ללימודים והייתי אסירת תודה על כך שמצאתי נערה נחמדה לדבר איתה ולשתף אותה במחשבותיי. שיערה השחור והקצר של הילה קפץ על כתפיה כשצחקה ועיניה נראו מבוגרות מכפי גילן האמיתי. הרגשתי שאני יכולה לסמוך על הנערה הזאת. ללא סיבה מוצדקת לעין הנחתי לה לראות את ליבי.

"גם אני שמחה שהכרתי אותך, אווה." הילה חייכה. "את כל כך יפה וגם השם שלך נורא מיוחד."

"השם שלי זה הדבר היחיד שאימי הביולוגית נתנה לי." סיפרתי לה. "מלבד זה אין לי ממנה שום זיכרונות. אין לי מושג איך היא נראית ואיפה היא."

"זה כל כך שונה. להיות מאומצת. הלוואי ואני הייתי כזאת." היא צחקה ועיניה נראו חולמניות ולא ממוקמות כשהתקרבו אל שערי בית הספר.

"הלוואי ולא הייתי מאומצת. זה לא כל כך כייף כמו שזה נדמה לך." הילה משכה בכתפיה.

"את יודעת מה חושבים עליך בכיתה?" שאלה.

"מה?" הייתי סקרנית כמו ילדה קטנה. רציתי למצוא חן בעיניי כולם ולתת לכולם להכיר אותי ולא את תווית ה"מאומצת" שטרחו להדביק לי בכל מקום שאליו הלכתי.

"אומרים שאת מסתורית. אווה המסתורית." צחקקנו שתינו כשעברנו בשער בית הספר והתקדמנו אל עבר הבניין שהמה בתלמידים.

"אני לא באמת כזאת מסתורית כמו שחושבים. אני סתם נערה רגילה ולא מיוחדת."

"מי נערה רגילה ולא מיוחדת, את?" קולו של נער נכנס לדברינו.

היה זה הנער הכי יפה שראיתי בחיי. עיניו כחולות כמו הים ועל שפתיו חיוך רחב ומדבק. הוא היה גבוה מאיתנו בראש והוא נאחז סביב למותניה של הילה בביטחון.

"תומר, תפסיק להביך אותי!" הילה התנתקה ממנו, אך היא לא כעסה.

"על מה אתן בנות, מרכלות כל הזמן?" הוא הלך לצידנו במסדרון.

גיליתי שקשה לי לענות לו כשעיניו הכחולות ננעצו בי בלי סיבה. המשכנו ללכת וקיוויתי שהוא יעזוב אותנו במנוחה כך שאוכל לדבר עם חברתי אך הוא ליווה אותנו עד למדרגות.

"לא תכירי לי את החברה שלך, הילי?" הוא הקניט אותה.

"אווה, זה תומר השובב." היא צחקה. "תומר, זאת אווה."

"זה השם האמיתי שלך או שהילה סתם צוחקת?" עיניו עשו חורים בגולגולת שלי.

"השם האמיתי." עניתי באטימות ויחלתי לכך שהוא כבר ילך.

"אני אזכור זאת. ביי הילי, ביי אווה." הוא הסתובב על עקבותיו כשהילה צחקה מאחורי גבו.

"על מה את צוחקת?"

"עליך. ראיתי איך הסתכלת עליו."

"על מי?" שאלתי בקול חלול.

"על תומר, טיפשונית. את כל כך שקופה."

"אני לא שקופה." מיהרתי להתגונן. "בכלל אל תדברי איתי על בנים. השיעור עומד להתחיל, בואי נעלה לכיתה."

רעש טפיפות האצבעות והצחקוקים של הילה החל לנטוש את מחשבותיי. הריחות והמראות התאדו ברגע שפקחתי את עיניי. רגע אחד הייתי באותו מסדרון, נפעמת ומבולבלת מהעובדה שהתרגשתי כל כך מנער שראיתי בפעם הראשונה בחיי ורגע לאחר מכן נמצאתי על המיטה בחדרי החדש, שקועה במחשבות וייסורי מצפון על כל מה שקרה עם מיכל.

התמונה שעל שולחן הכתיבה הישירה אליי מבט.

"תפסיק להסתכל עליי כבר!" הצטעקתי ובכך קיוויתי שגירשתי את הזיכרונות אל החזית האחרונה.

אבי הציץ מבעד לדלת.

"אני מקווה שאני לא מפריע לך, אווה." הוא אמר.

"לא, לא מה פתאום." נאנחתי.

"רק רציתי לדעת שאת בסדר, שהכל בסדר איתך."

"אני בסדר." שיקרתי. הדבר האחרון שהייתי היה בסדר. הרגשתי שהתמונה עדיין נועצת בי מבטים כאילו תומר באמת צפה בי ונמצא בחדר.

"אני ומיכל דואגים לך."

"אני מצטערת שהתפרצתי עליה בצהריים." לחשתי כשעיניי קרובות לדמעות. "יש לי כל כך הרבה מחשבות

מסתובבות בראשי... מיכל לא אשמה בשום דבר. אני אתנצל בפניה בבוקר."

"טוב מאוד. זה מה שתעשי. לילה טוב." אבי כיבה את האור וסגר את הדלת מאחוריו.

נותרתי בחשיכה ונשכבתי על המיטה ביחד עם הבגדים. עבר עליי לילה ללא שינה וכשהקיץ הבוקר הרגשתי שאני מהלכת על קוצים.

*

"סליחה, מיכלי." התקרבתי אל המיטה ונשקתי ללחייה בעודה ישנה. קיוויתי שהיא לא תתעורר ואוכל לחזור בשקט למטבח אך היא פקחה את עיניה.

"בוקר טוב, אווה."

"אני מצטערת על אתמול-"

"כבר שמעתי, זה בסדר, אני סולחת." אמרה בקול צרוד. "משום מה אני מרגישה כל כך עייפה עכשיו. נראה לי אני אישן עוד מספר שעות."

"תישני." מלמלתי והרגשתי שאני מעודדת את אחותי הגדולה ולא את אימא שלי.

"תהיי ילדה טובה בבית הספר, טוב?"

"אני מבטיחה."

התרוממתי על רגליי ויצאתי מחדר השינה שלהם. כשחזרתי למטבח אבי חיך לקראתי.

"את ילדה טובה, אווה'לה. בואי תאכלי טוסט." הוא הושיט לי צלחת והתיישבתי ליד השולחן.

"מיכל מרגישה טוב?"

"אל תדאגי, היא פשוט עייפה קצת מהמעבר ומכל מה שמתרחש סביב."

הרגשתי שאני אשמה שהרבה ממה שהתרחש סביב והתכווצתי בכיסאי.
"תסיימי את הטוסט ואני אסיע אותך עד לבית הספר. קצת פינוק לא יזיק."
"תודה, אבי." חייכתי לעברו.
"איך אפשר לא לרצות לפנק ילדה חמודה כמוך?!"

*

השיעור הראשון באותו בוקר היה שיעור באזרחות. מורה בשם יעקב, נמוך ורחב מימדים הסביר במשך שעה ארוחה לגבי זכויות וחובות וחצי מהכיתה רצתה להניח את הראש על השולחן ולהירדם. השיעור הבא אחריו היה שיעור מתמטיקה. שיעור שבו התחלקנו להקבצות ומצאתי את עצמי יושבת ליד ילדה בשם נירה שפתרה בהתלהבות יתרה משוואות עם שתי נעלמים עם שורשים. ניחשתי שאף אחד לא רצה לשבת לידיה כי המורה, לריסה, תמיד שאלה אותה את התשובה, והיא, נירה, תמיד ידעה כיצד לענות. אחרי שלריסה התעייפה מנירה היא פנתה לשאול אותי שאלות מסובכות שעליהן לא ידעתי את התשובה ונאלצתי לכסות בידי את לחיי המוורידות כשכל הכיתה צחקקה בלחש.

שיעור ספרות עם המחנכת בא עם הכתבה ארוכה והלך ואחריו באה שעה של חינוך גופני עם המורה אורלי שהריצה אותנו בכל רחבי האולם עד שהתעייפנו ואז הכריחה אותי ואת נטלי להוציא לכולן מזרונים לעשות עליהם שכיבות שמיכה. נטלי הביטה בי במבט ספוג כעס והלכה מלפני. רציתי לבקש ממנה סליחה על התנהגות הגסה שנהגתי בה אתמול אך היא לא נתנה לי הזדמנות. היא זרקה את המזרונים מלפניי והלכה עם המזרון שלה לצד השני של הכיתה.

"נטלי!" צעקתי אחריה אחרי שהתחילה ההפסקה והיא הלכה עם נועה, נערה שמנמנה בעלת שיער חום בהיר ועיניים חומות.

נטלי הסתובבה וכשראתה אותי מבט לא נעים עלה על פניה.

"מה את רוצה?" ירתה לעברי.

"רציתי... לבקש סליחה." אמרתי והרגשתי שהביטחון נוטש אותי.

"לא מצאת לך חברות במהלך היום אז החלטת לחזור אליי?" קולה היה כעוס ומר.

לפני שהספקתי לענות – ולא בדיוק ידעתי מה לענות – היא הסתובבה ביחד עם נועה ושתיהן החישו את צעדיהן בחזרה לבניין.

קבוצת יתר הבנות חלפה על פניי ונותרתי לעמוד לבדי בקצה האולם. השפלתי את מבטי והרגשתי את הבדידות מטפסת על גבי כמשא כבד.

"ילדה!" אורלי קראה מקצה האולם.

הסתובבתי אליה ומיהרתי למחות את עיניי הלחות.

"אם את כבר פה, תכניסי בחזרה את כל המזרונים אל המחסן."

*

השיעור האחרון לאותו יום היה שיעור אנגלית. הכיתה שוב התחלקה להקבצות ומצאתי את עצמי יושבת בכיתה של נעמי, אישה מבוגרת יחסית בעלת מבטא בריטי מצחיק ולא רציני, בניגוד למבטה. התיישבתי ליד שולחן בשורה האחרונה וקיוויתי שאף אחד לא התיישב לידי. כל התלמידים שבכיתה כבר הכירו את נעמי ואני הייתי היחידה שלא ידעה כיצד השיעורים יתנהלו.

"אוקיי. תלמידים. אני רואה כאן פרצוף חדש." עיניה התמקדו עליי. "קומי והציגי את עצמך באנגלית בבקשה." בלעתי את רוקי והתרוממתי מהכיסא.

"קוראים לי אווה, באתי לכאן מחולון." אמרתי באנגלית בקצרה ונפלתי בחזרה אל הכיסא שלי.

"פה מאוד, אווה." נעמי חייכה קלות ואז הסתובבה אל הלוח. "המשימה הראשונה שלכם להיום. אנא כתבו במחברות שלכם."

רשרוש של דפים ועטים נשמע כשכולם החלו להעתיק מהלוח. נעמי הייתה באמצע הכתיבה כשדלת הכיתה נכנסה וראיתי פרצוף מוכר מישיר אליי מבט.

"אדון אריאל. כמה נחמד שהצטרפת אלינו השנה, חשבת שכבר הורידו אותך להקבצה נמוכה יותר." כמה מהתלמידים צחקו אך עיניו של אריאל לא הבהבו.

"לא, אני עדיין כאן, המורה." הוא אמר. ניסיתי להחביא את עצמי ממבטו ושידלתי את עצמי להביט מבעד לחלון. למה הוא מסתכל עליי?

"תשב, תשב כבר." נעמי הסתובבה בחזרה אל הלוח. "ותחיל להעתיק את המשימה."

אריאל התקרב הישר אל השולחן שלי והניח את התיק ליד השולחן. רציתי לדחוף אותו לשולחן ליד, הרי גם שם היה מקום פנוי, אך ידעתי שלא אוכל לעשות זאת בלי לעורר רעש מסביבי.

"ידעתי שניפגש שוב." הוא לחש לעברי.

התמקדתי במשימה של המורה והעמדתי פנים שלא שמעתי את מה שהוא לחש לעברי.

"היי, אווה... אנטיפטית... אל תהיי כל כך קשה איתי."

"שקט כבר!" ניסיתי להתנער ממנו בעצבנות מה והשתדלתי להתחיל לענות על השאלות. שום תשובה הגיונית לא הגיעה למוחי. חשדתי שלנער העיקש שישב לידי הייתה השפעה על כך.

"אני לא אפריע לך בשיעור אם תגידי לי שנדבר אחר כך." לחש.

"אין לנו על מה לדבר." הרמתי אליו את מבטי ועיניו נפגשו. קמץ של עצבנות חלף בבטני. אריאל חייך לעצמו וחזר אל המחברת שלו.

"את זה עוד נראה, אווה. את זה עוד נראה."

פרק 5

השיעור המשיך באיטיות ונדמה שכל השעונים נעצרו רק כדי שאחוזה מספיק אי נעימויות עם הנער שישב לידי. המשימה באנגלית לא עניינה אפילו חלקית את אריאל, העיסוק העיקרי שלו היה לנסות למשוך את תשומת ליבי בצוירים מטופשים ותכתובות חד צדדיות במחברת שלו.

"תדברי איתי... כל כך קשה לך?" הכתב המעגלי שלו זעק אליי.

"תפסיק להידבק אליי!" לחששתי בכעס. "תתחיל ללמוד כבר!"

"אז תדברי איתי-"

"לא!"

הוא חזר אל המחברת שלו ולא הביט בי פעם נוספת. כעבור רבע שעה הוא הרים את ראשו בגאווה עם המשימה המוכנה במחברתו.

"מתי הספקת?" פלטתי לפני שהצלחתי להתאפק.

קראתי את השורות שהוא כתב באנגלית וגיליתי שהתשובות שלו לשאלות דיי טובות. רציתי להיבלע בתוך האדמה

לאחר שגיליתי שאני לא מצליחה לכתוב שתי שורות בלי למחוק אותן שוב ושוב ולהתייאש.

כשסוף כל סוף הצלצול לסיום השיעור נשמע אספתי את חפציי במהירות ויצאתי כמעט בריצה אל תוך המסדרון.

"אווה! כחיל!" הקול המוכר דלק אחריי כשפניתי ימינה והתחלתי לרדת במדרגות.

נעצרתי והסתכלתי אחורנית.

אריאל עמד בתחילת המדרגות ועל פניו הבעה מוזרה.

"אל תסתכל עליי ככה." קראתי כשתלמידים חלפו על פניי והוא המשיך לעמוד בראש גרם המדרגות ולצפות בי

מלמעלה.

"אז בואי נדבר." קראתי את המילים שצצו על שפתיי.

"למה נדבקת דווקא אליי?" אמרתי בטון שהתכוון להיות מלגלג אך יצא רך מהצפוי.

הוא הצטרף אליי בהליכה לכיוון היציאה מבית הספר. אפשר לומר שנכנעתי ללחצים שלו כדי לדבר איתו. אולי אז

הוא יעזוב אותי במנוחה, כשיבין שאין שום דבר מעניין מאחורי אותה מסיכה שלבשתי על פניי.

"את נראית לי שונה." אמר ואז הוסיף, "אבל גם אני יכול להיות בודד לפעמים."

"אני לא מאמינה לזה שאין לך חברים."

"יש לי." הוא אמר בנחרה. "אבל לפעמים זה לא מספיק."

"מה עוד אתה צריך?"

"אם רק הייתי יודע." התקרבנו אל היציאה מן הבניין והתערבבנו בהמון שנהר אל היציאה.

"אתה מוזר." ציינתי.

"לא מוזר כמוך. למה את לא רוכשת חברות? חברים? זה בית ספר חדש." אריאל חיך.

"אני לא טיפוס חברותי." מצאתי את עצמי אומרת. למה בכלל דיברתי איתו? למה בכלל שיתפתי אותו במחשבותיי

הפרטיות?

יצאנו משער בית הספר כשהשמש זוהרת מעל לראשנו. היה זה יום יפה מכל הבחינות. הקיץ עדיין סירב לפנות

את נוכחותו אך רוח קלילה הסתננה מן המערב.

"אני חושב שאת נפגעת וזה הכל."

"למה אתה חושב ככה?" עיני ירו גיצים בעיניו.

"העיניים שלך אומרות את זה."

"מה אתה יודע בכלל?" התרתחתי ונסוגתי אחורנית.

"תירגעי! מה יש לך?" גם הוא התרחק.

"אני לא רוצה לדבר איתך יותר." אמרתי והסתובבתי ממנו. אם ידעתי שזה מה שיקרה, למה בכל זאת נתתי לו הזדמנות לדבר איתי?! למה נתתי לו להתקרב ולעבור את החומות שבניתי סביבי בהצלחה כה מרובה?! צעדתי בעצבים בחזרה הביתה. כל צעד הדגיש את הכעס שחדר עד לשד עצמותי. כשנכנסתי הביתה גיליתי שהבית ריק ועומד לרשותי. הדבר הראשון שעשיתי היה להיכנס לחדר שינה של מיכל ולהתכופף מתחת למיטה. קיוויתי בכל ליבי שתיק המסמכים שדחפתי מתחתיה עדיין שם. לרוע מזלי גיליתי שאין שום דבר מתחת למיטה חוץ משתי זוגות נעליי בית.

ליבי נדקר.

היכן המסמכים? איפה התיק? ואיפה תעודת הפטירה?!

*

אחר הצהריים כשהתעסקתי בציור הרחוב שהשתקף מחוץ לחלון מיכל הגיעה הביתה והודיעה לי בקפיצה מרגשת שהיא התקבלה לעבודה.

"מעכשיו אני סייעת בגן "רותי"! היא התרגשה.

העליתי חיוך דל על שפתיי ותהיתי מה היא חושבת לגבי תיק המסמכים שלה ששינה את מקומו בין ערביים למקומות שונים ברחבי הבית.

"מזל טוב!" מלמלתי.

מיכל העיפה מבט מתעניין בבלוק הציור שלי. קווים דקים כחוסים שיקפו את הרחוב בחוץ ואת עץ האורן שגדל בצידי השני של הכביש.

"את מצוירת עיר רפאים?" מבטה היה נעים וחיוכה חמים.

"לא, אלה רק סקיצות." סגרתי את הבלוק. הרגשתי שמיכל מציצה הצצה אחת יותר מדי אל תוך עולמי הפנימי. העולם שהיה סגור ונעול עם עשרות מנעולים ללא מפתחות. היא רצתה לפרוץ פנימה בכוח ודחקתי בה כדי להתרחק.

"בסדר, בואי נכין משהו טעים לאכול. הבטן שלי מקרקרת." מלמלה.

הנחתי את הבלוק על המיטה והלכתי אחרי מיכל אל המטבח.

"אווה, תוציאי ירקות מהמקרר."

עשיתי כדבריה בזמן שהיא הפשירה בשר טחון מהפריזר. חתכתי את הירקות לסלט בדממה כשמיכל הסתובבה במעגלים במטבח.

חיכיתי כדי למצוא את הרגע הנכון כדי לשאול אותה את השאלה שעמדה לי על קצה הלשון.

אין רגע נכון. כל רגע שלא אשאל אותה לא יהיה הרגע המתאים. למה אני רק מחפשת איך להרוס כל הזמן? למה

איני מצליחה לשבת בשקט ולא להתערב בעניינים שלו קשורים אליי?

"מיכל?" היססתי.

"מה קרה, אווה'לה?" היא חייכה.

"אני צריכה לשאול אותך משהו." נרעדתי. הפסקתי לחתוך את הירקות והסתכלתי הישר אל תוך עיניה.

"בבקשה, מה שתרצי."

"יש משהו שאת לא מספרת לי?"

עיניה נראו מבולבלות לרגע.

"למה את מתכוונת?"

"משהו חשוב שקרה לך אבל את לא אומרת לי?" קולי ירד ללחישה.

מיכל משכה בכתפיה.

"אני לא יודעת למה את מתכוונת אווה, אני לא שומרת על סודות ממך." היא חזרה אל הבשר הטחון.

האם מיכל משקרת לי? האם מיכל לא אומרת לי את כל האמת?

רציתי לשאול אותה ישירות על תעודת הפטירה שמצאתי בתיק המסמכים שלה אבל לא העזתי. במקום זאת

התנצלתי, חזרתי אל החדר שלי, אל בלוק הציור שלי והמשכתי לשרטט קווים דקים ב'עיר הרפאים' שיצרתי על

הנייר הלבן.

*

הזיכרונות תפסו אותי בעיקר בלילות. הם תפסו אותי לא ההגנות שלי, לא מוכנה להתקפה. בדרך כלל צפיתי במתרחש כמו שצופים בסרט. העלילה הייתה חקוקה היטב בזיכרוני אך הרגשות עדיין הטביעו את חותמם בכל פעם מחדש. חייתי את הזיכרונות הללו. קפצתי אל תוך העבר כמו שקופצים אל תוך מים קרים ואפלים בכל פעם מחדש.

"אווה, בואי אני אלמד אותך לסרוג, בוב'לה." אריאנה קראה לעברי מתוך חדר שינה המאובקת בו גרה כמעט כל חייה.

פסעתי באיטיות אל תוך חדרה וחייכתי אל האישה המבוגרת שישבה על כיסא נדנדה מעץ ובידיה מטווה וחוטים. ככל שהתקררתי יכולתי לצפות בבהירות רבה יותר בקמטים שקישטו את צדי עיניה וחרטו את מקומם על תווי פניה.

חייתי משוכנעת שפעם היא הייתה יפה. בצעירותה המיסה והלהיבה לבבות. יוסף, בעלה מאז ילדות כמעט, סיפר רבות על כך שגברים רבים סובבו את ראשם כאשר חלפה על פניהם ברחוב. גברים רבים ניסו לפתותה לסטות מנישואיה לטובת עושר ופינוקים אחרים. אך ליבה של אריאנה תמיד היה כנה וטוב. היא אהבה והעריצה רק את בעלה, אפילו בגיל 57, הייתה גאה בכך שיוסף היה הגבר שלצידה.

התיישבתי על קצה המיטה, על הסדינים הלבנים והפשוטים והייתי קצרת רוח להתחיל ללמוד כיצד לסרוג ולארוג. רציתי שאצבעותיי יהיו זריזות כמו אצבעותיה, רציתי להיות מסוגלת לא רק לצייר בגד אלא גם לייצר אותו בכוחות עצמי.

"את נראית זוהרת היום, אווה." אריאנה ציינה.

"האמת שאני מרגישה ממש נפלא!" לא התאפקתי וקראתי.
"בוב'לה, אני מנחשת מה קרה לך... אך את יכולה לספר לי כדי שאני אהיה בטוחה." קולה היה נעים ומרגיע.
"הכרתי נער." ליבי נמלא בהתרגשות בתולית כשחשבתי על עיניו התכולות ועל הדרך שבה הביט בי כשהלכתי עם הילה אל הכיתה.
"ספרי לי," הזקנה עזבה את המטווה ואת הבדים ועיניה נדלקו בסקרנות.
"קוראים לו תומר." אפילו שמו נשמע מוזר כשהתגלגל על שפתיי.
"הוא לומד איתך באותה כיתה?"
"לא, בכיתה אחרת. הילה חברה שלו."
"חברה?"
"לא... נו, לא ממש חברה. ידידה." נאבקתי כדי למצוא את המילים. לפעמים היה לי קשה להסביר את עצמי לאישה שחייתה את רוב חייה בדור הקודם. דור שבו התחתנו כמעט כילדים. דור שלא הכיר חופש ואפשרויות.
"טוב, הילה מכירה טוב את הנער?"
"כן, כנראה. זה נפלא שהם ביחסים טובים. ככה אוכל לברר עליו עוד פרטים."
"מה, זאת חקירה?" אריאנה צחקה.
"לא..." מלמלתי בביישנות. "אבל אני רוצה לדעת עליו יותר."
"או, יקרה שלי... תני חיבוק לאימא המאמצת הזקנה שלך."
חיבקתי את אימי המאמצת והסתובבתי כדי לחזור לחדר שלי, פינה קטנה בעלת פרגוד שמפריד בינה לבין הסלון.
"אווה?" אריאנה קראה מאחוריי.
"מה?" הסתובבתי בכניסה לחדר.
"שכחת שרצית ללמוד לסרוג?"
הראש שלי בעננים!
חזרתי אל פנים החדר ולחיי הוורידו מבושה.
"נראה שאת מאוהבת, בוב'לה." אריאנה צחקה והראתה לי את המטווה.
צחקתי באי נוחות ורציתי שכבר תעבור לדבר על משהו אחר מלבד הרגשות הראשוניים שהתחלתי להרגיש על גבי עורי כלפי תומר.

אותם רגשות שחלפו צמררו את עורי כאילו רוח פרצים נשבה אל תוך החדר. התעטפתי בשמיכת קיץ וסגרתי את המחברות עם שיעורי הבית.

*

עברו שבועיים מתחילת הלימודים וכבר הציפו אותנו בשיעורי בית בספרות, חיבור, מתמטיקה ואנגלית. הימים בבית הספר היו בודדים ומונוטוניים. רק אריאל הפר את השגרה המשעממת שבה חייתי- הוא הפר אותה ואני התביישתי להודות בכך. הוא ניסה לפרוץ את החומות ואני התבצרתי גבוה יותר בתוך המגדלים שלי.

'בסופו של דבר גם הוא יפסיק לנסות לחפש אותך. את מי שאת באמת. הוא יוותר כמו האחרים.' חשבתי לעצמי כשישבתי על ספסל מעץ בהפסקה וצפיתי בנועה ונטלי מטיילות לאיטן בשבילים המרוחקים.

"למה את לבד?" מישהי התקרבה אליי עד שזיהיתי אותה במטושטש. הייתה זו נערה מהכיתה. אלה, עם שיער בלונדיני רך כמשי ועיניים בוהקות כמו זוג זכוכיות.

משכתי בכתפיי. עדיף שלא אפתח את פי לשווא כדי לא להעליב גם אותה בלי שהתכוונתי.

אלה התיישבה לידי בזהירות, תוהה כיצד אגיב לנוכחותה. כשלא הראיתי שום סימן להתנגדות היא התקרבה מעט.

"את מתכוונת להעביר את כל ההפסקות שלך פה על הספסל?" שאלה כשעיניה סוקרות את החצר.
"אולי."

"בואי נכיר אחת את השנייה כדי שלא תהיי לבד." היא הביטה בי והושיטה לי את ידה.

למה היא עושה את זה? חשבתי לעצמי. למה היא רוצה להיות חברה שלי? מה יש בי שאין באחרות?

צפיתי בה לפעמים מהצד השני של הכיתה. אלה הייתה יפה ומקובלת. כולם אהבו אותה וצרפו אותה בשמחה לחבורות שלהם. היא דיברה עם הבנות על בגדים ועל בנים ועם הבנים היא דיברה על בנות ושיעורים. נראה שלא חסר לה דבר. גם יופי וגם חוכמה היו ברשותה. והכי חשוב, הייתה לה משפחה. לא משפחה שהתחלפה מדי פעם, לא הורים שהשתנו מדי מספר שנים לפי הצורך. משפחה קבועה ואוהבת.

הושטתי לה את ידי קלות ושמתי לב שמגעה רך כמעט כמו שיערה האוורירי.

"אז... זה נכון שאת-"

"כן, מאומצת." מלמלתי בחיפזון. "אין שום דבר מעניין לגבי זה."

אלה צחקה.

"לא התכוונתי לשאול את זה בכלל, אבל טוב לדעת."

נאנחתי באי נוחות אך היא המשיכה לחייך.

"רציתי לשאול אם גרת קודם בחולון."

"כן." אמרתי בכהות חושים. גרתי שם ואני מעוניינת לקבור את כל הרגעים שצברתי וספגתי בתוכי מאותה עיר עמוק באדמה.

"יש לי בן דוד בחולון." היא חייכה.

"איך קוראים לו?" הסתקרנתי.

"רון."

חלקיק של הקלה חלף במורד גבי. מה ציפיתי לשמוע? את שמו של תומר מוזכר? למה אפילו עכשיו... אחרי כל

כך הרבה זמן שחלף שמו עדיין מצמרר ומרגש אותי?

"את יודעת, גם אני הייתי חדשה בבית ספר." אלה סיפרה.

"באמת?"

"הגעתי לכאן בשנה שעברה."

"אני ביליתי הרבה זמן מחי" במעבר מבית ספר אחד לאחר. זה נעשה מתיש עם הזמן." לא ידעתי אם אמרתי זאת לאלה או יותר לעצמי, אך היא שמעה אותי.

"אז... מישהו מוצא חן בעיניך בבית הספר?" אלה שינתה נושא כשהצלצול נשמע. קמנו מהספסל והלכנו באיטיות אל הבניין המרוחק מצידה השני של החצר. "לא. אף אחד." אמרתי ועיניי טיילו על השבילים בחצר. "אני שמתי עין על יואב מיב' 5." היא סיפרה לי. המידע שהיא שיתפה איתי לא אמר לי שום דבר. לא ידעתי מי זה יואב ולמה הוא מצא חן בעיניה וזה לא ממש עניין אותי. הטרידה אותי העובדה שאלה הייתה מוכנה לשפוך את לבה לפני מישהי שהיא בקושי הכירה. התמימות הזאת, הטוב לב הזה שעטף אותה היה יכול לחנוק אותה יום אחד. רציתי להזהיר אותה אך לא רציתי לחנוק את החברה היחידה שהרשיתי לה לעבור על פני חלק מהחומות בעיר המבוצרת בדרך ללב שלי. משהו עמוק בבטני סימן לי שעל אלה שווה לשמור. שאלה תהיה חברה טובה. צעדנו יחדיו אל הבניין ופטפטנו על דיבורי סרק עד שהגענו לכיתה, שם התפצלנו כל אחת למקום שלה. את אלה הקיפו חמש בנות שתהו בקול רם לאן נעלמה בהפסקה. כעבור מספר שניות כל הראשים הופנו אליי. "מה מצאת בה?" שמעתי את אורטל אומרת בקול רם. כנראה שהיא לא שמה לב שהמורה כבר נכנסה לכיתה. כנראה שהיא לא שמה לב שגם אני שמעתי את מה שהיא אמרה. "היא ממש נחמדה." שמעתי בעמימות את אלה מגנה עליי וחמימות בלתי מוסברת מילאה את בית חזי. החזרתי לה מבט מחויך ופתחתי את המחברות שלי. כן, אלה הייתה חברה ששווה לשמור עליה, ללא ספק.

פרק 6

קורות העץ מתחת לרגליי חרקו כאשר נעמדתי על הגשר קצרת נשימה. האפלה בחוץ הייתה כבדה וטעונה ורק הנהר שפכףך מתחתיי השמיע לחשושים מזהירים. הבטתי במים הכהים עד שהרגשתי את הצעדים מתקרבים אליי במהירות. הרמתי את מבטי וליבי החסיר פעימה. לא ציפיתי לראות אותה שם, לא ציפיתי שתבוא לגשר. "מה את עושה כאן?" לחשתי. פחדתי ממנה ומהתגובה שלה. "באתי לדבר איתך." הילה השיבה וראיתי שעיניה רטובות מדמעות אך קולה ספוג בכעס שלא הכרתי. "אני לא רוצה לדבר." אמרתי במהירות והתרחקתי ממנה. "עזבי אותי." "איך אני אעזוב אותך אחרי כל מה שקרה?" קולה של הילה היה קר כפלדה. עיניי הבהבו מולה. שיערה השחור והקופצני היה אסוף בגומייה והיא לבשה חולצה שחורה וחצאית אפורה. כשעיני הגיעו עד לרגליה גיליתי שהיא עומדת יחפה על הקורות. דחף ישן רצה להזהיר אותה פן תפצע את רגליה משבבים אך עצרתי את עצמי- אני והילה לא חברות יותר. "את אשמה שזה קרה ולא אני! אני לא אשמה!" צעקתי לעברה כשהרמתי את מבטי. קולי הדהד באוזניי. "אווה, אם רק היית שמה לב לרמזים. אם רק היית מקשיבה לי." הילה ניסתה לשכנע אותי ללא הצלחה. "הלואי ותמותי!" התקרבתי לעברה ודחפתי אותה אל הנהר. אך החלום לא נגמר. במקום זאת המשכתי לצפות

בגופתה המדממת שהתנפצה בזעקה על האבנים ובדם השחור שניגר מראשה. היא הייתה כה שלווה ועצובה פתאום באטימות של גופה.

כל גופי נרעד באימה ממה שעשיתי.

"לא!!!"

"אווה!" מיכל העירה אותי מהסיוט. הייתי בחדרי זזיעה קרה עיטרה את מצחי. עיני היו לחות וליבי עדיין פעם במהירות כפולה מהרגיל.

"מיכל! אני שונאת את החלומות שלי... אני שונאת את כל מה שקרה בגשר!"

היא חיבקה את גופי הנרעד וליטפה קלות את גבי. ידעתי שהיא אינה יכולה לעשות דבר. היא אינה יכולה למחוק את העבר. היא לא יכולה לעזור לי.

"את רוצה שאשאר איתך כאן הלילה?" קולה דק ועייף.

"לא, זה בסדר... אני לא רוצה להירדם שוב." לחשתי. לא רציתי שהחלום ירדוף אותי פעמיים באותו לילה כמו תקליטור שרוט.

"את רוצה אני אתן לך תרופת הרגעה כדי שתשני טוב יותר?" היא נאנחה, התלתלים נחו באי סדר על פניה. משכתי בכתפיי.

"חכי פה, אני תיקף חוזרת." מיכל מלמלה ויצאה מהחדר.

*

אוקטובר הגיע ועמו הופיעו עלים צהבהבים של סתיו. רוח קלילה בידרה את שיערי החום ודגדגה את כתפיי.

הלכתי ברחובות שנהפכו עתה מוכרים יותר בעיר הלא מוכרת ונשמתי את האוויר הטרי אל מלוא ריאותיי.

העבר רדף אותי בשנתי אך לא אתן לו לרדוף אותי גם בשעות הערות שלי. אני לא אתן להם לנצח אותי. אני לא אתן להם לחדור מבעד לחומות.

"היי, אווה!" קול מוכר קטע את שצף מחשבותיי. הסתובבתי אחורנית וגיליתי את אלה מתקרבת עם סיוון והודיה משני צדדיה. אלה הייתה לבושה יפה במיוחד, בחצאית לבנה וקצרה שהדגישה את רגליה הדקיקות ובחולצה בצבע בז'. חברותיה ניסו לחכות אותה עם חצאיות מיני דומות אך ללא הצלחה, אלה הייתה היפה והבולטת מביניהן.

"היי." מלמלתי. ידעתי שהחברות של אלה לא מחבבות אותי והן גם אף פעם לא טרחו להסתיר זאת.

"מוכנה למבחן באזרחות הבוקר?" אלה חיכה.

"לא ממש." אמרתי. המבחן החליק מזיכרוני כאשר הסיוטים התגנבו למחשבותיי.

"את תתני לי להעתיק, אלה?" הודיה שאלה בדאגה.

"הודיה! אני יושבת ליד סיוון היום, איך תעתיקי?"

"אה, שכחתי." הודיה נשמעה לא מרוצה. "אבל אולי בכל זאת תשבי לידי ולא לידה? סיוון יודעת אזרחות."

"למה דווקא לידך?" סיוון התערבה בכעס.

במהרה התפתח ביניהן ויכוח לגבי מי יישב ליד אלה, כשהיא לא פצתה את פיה עד שהגענו לשערי בית הספר. "אולי תפסיקו? אני לא אשב ליד אף אחת מכן. אני אשב עם אווה." פסקה אלה אפילו בלי לשאול אותי. הודיה וסיוון ירו לעברי מבטים לא מרוצים.

"את רואה מה עשית?" סיוון סיננה לעברי כאילו הייתי אשמה במריבה הטיפשית שלהן. "לא עשיתי כלום." מלמלתי כשהלכנו במסדרון.

"הן נעשות בלתי נסבלות לפעמים..." אלה לחשה אל תוך אוזני כשעלינו במדרגות לקומה השנייה. לא ידעתי אפילו כיצד להגיב. הנהנתי קלות ונכנסנו לכיתה.

אלה התיישרה לידי כמו שהבטיחה ונראתה אדישה לחלוטין להפצרות של חברותיה לשבת איתן. יעקב, המורה לאזרחות, נכנס אל תוך הכיתה וביקש מאסף לחלק את הטפסים בין השולחנות.

"בהצלחה", אלה מלמלה לעברי.

"גם לך." אמרתי כשקיבלתי את הטופס שלי וניסיתי לאמץ את מוחי כדי להיזכר בחומר שקראתי בערב הקודם. אזרחות... מה למדתי באזרחות? זכויות, חובות, חוקים... חוקים. בעולם שבו חייתי החוקים נועדו כדי להפר אותם. חוקים היו מה שאנשים התייחסו אליו בזלזול. מה למדתי על חוקים!?

התחלתי לכתוב והצצתי בחטף במבחן של אלה. היא כבר סיימה לענות על השאלה הראשונה. האצתי את הקצב והתחלתי לכתוב את כל מה שעלה בדעתי.

אף פעם לא הייתי תלמידה מצטיינת. נתקלים במורים ומורות שונות במהלך חיי שחזרו שוב ושוב שיש לי את הפוטנציאל להצליח, להצטיין, להיות מספר אחת עם רק ארצה, אך לימודים אף פעם לא היו מקום ראשון בשבילי. תמיד היו שם חברות, ההורים המאמצים שלי ואפילו אהבה שהתגנבה והרסה לגמרי את שיווי המשקל שלי.

בתום שעתיים מייגעות של כתיבה המבחן הסתיים. הרגשתי ריקה ועייפה לקראת ההפסקה הראשונה ואמרתי לאלה שאני אלך להציץ מבעד לחלון במסדרון ולנקות קצת את הראש.

"את בסדר?" אלה שאלה. "את רוצה לדבר איתי על משהו?"

"לא, זה בסדר... פשוט צריכה את הלבד שלי קצת." חייכתי למשמע הדאגה בקולה. הודיה הזעיפה את פניה.

"למה את שואלת אותה בכלל?" היא לחששה לאחר שהסתובבתי עם גבי אליהן ויצאתי מהכיתה.

המסדרון המה בתלמידים שזה עתה יצאו להפסקה שלהם. בעודי עוברת על פניהם באדישות התקרבותי אל החלון ונשמתי עמוק. האוויר הצלול הרגיע אותי מעט, השרה עליי שלוה.

החצר בחוץ החלה להתמלא בתלמידים שטיילנו בקבוצות. ידעתי שאלה והחבורה שלה יצטרפו אליהם עוד מעט ואז אצפה בהם מרחוק מצחקקים ומדברים על דברים שאני לא עתידה להיות נוכחת בהם.

"אווה?"

מישהו נגע קלות בכתפי.

הסתובבתי אחורנית וראיתי את אריאל. הוא הצטרף לעמוד לצידו ליד החלון בלי לשאול ועמד רגע קט בלי לומר דבר. המשכתי להביט מבעד לחלון ורק חום גופו הסגיר את נוכחותו השקטה.

תהיתי אם הוא בסדר. מהשבועות האחרונים שבהם הכרתי אותו הוא אף פעם לא היה אדם שקט. הוא ניסה למשוך את תשומת ליבי בדרכים המרגיזות והרועשות ביותר. כעת נדמה שהוא אפילו רגוע יותר ממני.

"אתה בסדר?" קולי דמה ללחישה.

הוא הביט בי ומבט מוזר חצה את פניו. לא אהבתי את המבט הזה כי לא הצלחתי לפרש אותו. משהו בטח קורה, אחרת הוא לא היה עומד לצידי בשתיקה באמצע הפסקה.

"לא ממש." הוא הודה כשעיניו לא משו מעיניי.

"מה קרה?" שאלתי למרות שלא ממש רציתי לדעת. ידעתי שאם אתן לאנשים לשתף אותי בבעיות שלהם אני אכאב בשבילם את מכאובם ואחווה יחד איתם את רגשותיהם. המשא עלול להפוך להיות כבד מדי בדרך הזאת.

"אני יכול לגלות לך משהו?"

תחושה של עצבנות כמו פרפור זהיר חלפה בבטני.

"כן." אמרתי בלית ברירה.

"זה קשור לאחותי." אמר בשקט ונדמה שאפילו התעצב. היה זה מחזה מוזר ביותר כי תמיד ראיתי אותו עם חיוך עם הפנים, לא משנה מה קרה.

"מה קרה לאחותך?"

"אה... אני לא יודע איך להסביר לך את זה." עיניו חזרו להביט בחצר.

הרגשתי מבולבלת ולא ידעתי מה לומר.

הצלצול בישר על סיום ההפסקה.

"אווה... מתי את מסיימת ללמוד היום?"

"למה אתה רוצה לדעת?" חזרתי למגננה.

"בבקשה, תגידי לי." הוא היה רציני.

"בשתיים."

"אני אבוא בשתיים לכיתה שלך."

"בסדר..." אמרתי והרגשתי ששום דבר לא בסדר. משהו קרה ואריאל רצה לשתף דווקא אותי. זה היה משהו חמור לפי הבעת פניו הירודה. משהו שליבי אמר לי שלא רציתי להיות נוכחת בו.

חזרתי לכיתה בתחושות מעורבות של בלבול וחוסר נחת והתיישבתי במקומי.

"על מה דיברת עם אריאל?" אלה שאלה אותי כשהוצאתי את המחברות מהתיק.

לא חשבתי שהיא שמה לב שדיברנו. מטון דיבורה נדמה שזה הפריע לה מעט.

"על שום דבר." אמרתי.

"אווה, תגידי לי. את לא מכירה אותו. אני דווקא כן." הפצירה בי.

"הוא... לא אמר לי שום דבר." שיקרתי.

אלה לא נראתה מרוצה.

"תראי, אני לא סיפרתי לך אבל תמיד היו לי רגשות כלפיו." היא אמרה בטון נמוך כשפניה רכנו אל פניי.

"מה?" לחיי הסמיקו מבושה.

"כן, כולם בכיתה יודעים על כך. זה סיפור ארוך. אני אספר לך אותו בפעם אחרת."

המחנכת נכנסה לכיתה אך אלה נותרה לעמוד ליד השולחן שלי בלי לשים לב אליה.

"אבל אלה... אין לי שום כוונות כלפיו-"

היא התיישבה על הכיסא לידי ולקחה אחת מהמחברות שלי.

"מה שלא תעשי, פשוט אל תתקרבי אליו." לחשה בטון מודאג.

"למה?" לא יכולתי לכבוש את סקרנותי.

המחנכת החלה לבדוק שמות אך לא שמעתי את קולה. כל מחשבותי התרכזו בדיבורה של אלה.

"כי אני אוהבת אותו." אמרה.

*

שארית יום הלימודים עברה במהירות מופרזת. השיעורים חלפו כל כך מהר שלא הצלחתי להרהר כמו שצריך במה שאלה סיפרה וכיצד זה קשור אליי. וגם לא הספקתי לתהות מה בדיוק אריאל רוצה לספר לי ולמה דווקא לי ולא למישהו אחר. כשהשעה שתיים הגיעה הרגשתי שעצביי לוחצים עליי כמו אבנים כבדות.

אולי הוא שכח. אולי הוא לא יפיע. אולי זאת עוד אחת מהבדיחות חסרות הטעם שלו.

אך לא, הוא עמד ליד דלת הכיתה וחיכה לי.

"אז... אתה מוכן להסביר לי על מה העניין?" אמרתי בחוסר סבלנות. שנאתי כשמתחו אותי. שנאתי כשנאלצתי לחכות הרבה זמן כדי לגלות דברים.

"את... את יכולה לבוא איתי?"

"לאן?"

"בבקשה, תבטחי בי." הוא משך את ידי קלות והלכנו בדממה במסדרון.

רציתי להגיד לו שאני צריכה לחזור הביתה, שמילכ ואבי ידאגו לי, שיש לי שיעורי בית לעשות אך לא אמרתי שום דבר. הרגשתי שאני נסחפת למעין הרפתקה קטנה שמפרה את השגרה העגומה שבה חייתי.

לא רציתי להודות בכך אך בכל פעם שדיברתי עם אריאל הרגשתי שאני חייה. הרגשתי שיש משהו שאני צריכה להילחם בשבילו, משהו שאני צריכה לעשות כדי להגן על עצמי מפני ההצקות שלו.

הגענו עד לתחנת האוטובוס וחיכינו בדממה.

"אריאל, אתה מוכן לדבר איתי?"

הרגשתי שכל גופו נאטם כלפי חוץ והוא מקשיח את כל כולו מבפנים כמו שאני תמיד עשיתי. הוא הסתגר מהעולם ולא רצה להיפתח.

"יש לי אחות תאומה." הוא החל לומר. "תאומה לא זהה אבל נולדנו באותו יום."

"באמת?"

המחשבה שהייתה לו אחות תאומה הדהימה אותי. אולי לא הייתי היחידה בינינו שהסתירה דברים.

"היו לה בעיות בכבד בקיץ והיא נאלצה לעבור ניתוח." קולו עבר ללחישה. "הניתוח הצליח אבל היא נכנסה לתרדמת."

"או אלוהים!" קראתי בקול. לא הצלחתי להסתיר את רגשותיי.

"כן... היום היא שלושה חודשים בדיוק בתרדמת. אני... הייתי חייב לספר לך את זה."

האוטובוס הגיע והרגשתי שכל גופי נרעד ממה שהרגע שמעתי. המידע הזה החזיר את כל הזיכרונות האפלים שלי ואת הרחמים העצמיים שלי שלושה צעדים אחורה. הנה יש אנשים שיש להם בעיות בהווה כשאני כל כולי

מתרכזת בעבר ולא מצליחה להשאיר אותו מאחוריי.

התיישבנו במושב האחוריים של האוטובוס ולא דיברנו כל הנסיעה. נדמה שהוא נרעד מכך שסיפר לי על אחותו. היינו שני זרים ולשינו כאב מדברים כל כך שונים. הנה מצאתי את מה שהיה משותף לנו. הכאב שהרגשנו. הגענו לבית חולים "וולפסון לילדים" וירדנו מהאוטובוס. נכנסנו אל תוך האולם והגענו עד למעליות. "בתי חולים עושים לי רע." הוא אמר לי. גוון עורו נהפך לירקרק מעט ואני רק יכולתי להנהן. הרגשתי אבודה ועייפה.

עלינו לקומה שלישית והגענו למחלקה שקטה יחסית. היה לי דחף אז לאחוז בידו אך הזכרתי לעצמי שאיננו חברים. אנחנו אפילו לא ידידים. אנחנו סתם שתי תלמידים באותו בין ספר שחלקנו כעת סוד משותף. הלכנו בין החדרים הלבנים כשצמרמורת לא נעימה טיפסה במורד גבי. גם אני הרגשתי לא נעים כשראיתי ילדים חולים וחסרי ישע ששכבו על המיטות. היה משהו כה לא צודק בעולם הזה, העולם שבו ילדים קטנים חלו ומתו שהרתיח את דמי. לא הגיע להם לחלות, לא הגיע להם למות. אלוהים, הם היו רק ילדים... "זה פה." הוא הודיע לי כשהגענו לחדר מספר תשע.

"אתה רוצה שאחכה לך כאן?" סיננתי. לא רציתי לפלוש לאינטימיות שלו ושל אחותו.

"תיכנסו איתי." ידו לחצה קלות את ידי והצטמררתי.

"אולי לא-"

"אווה..."

"טוב."

*

נערה צעירה שכבה על המיטה הלבנה ונראתה שלוה ורגועה. עיניה היו עצומות אך שיערה היה זהה לצבע שיערו של אריאל. היה משהו בתווי פניה שדמה לתווי פניי.

אריאל התקרב אל אחותו ואחז קלות בידה. חשבתי דחף עז לעזוב את החדר אך הבטחתי לו להישאר שם. בלית ברירה צפיתי במה ששבר לי את הלב לרסיסים. לא רציתי להיות שם, לא רציתי לראות את פניו הנוגות נרמסות כאשר הוא ראה את אחותו במצב הזה.

בלי ששמתי לב דמעות מלוחות חצו את פניי ולא יכולתי להחזיק עוד מעמד. יצאתי מהחדר וחיכיתי לו בחוץ. זה היה יותר מדיי בשבילי. הכאב הזה, הצער הזה שכעת הייתי חלק ממנו. לא רציתי לדעת את האמת. לא רציתי שהוא יספר לי את מה שקרה לאחותו. העדפתי להיות חירשת למילותיו.

"את בסדר?" אחות צעירה במדים לבנים שאלה אותי כשראתה אותי בסערת רגשות.

התביישתי בדמעותיי.

"כן."

"בואי איתי אני אתן לך לשתות כוס מים." היא הובילה אותי אל תוך המשך המסדרון ואז ל תוך מטבח קטנטן ובו מכונת שתייה.

"זה קשה... לראות קרובים במחלקה הזאת. ילדים קטנים שלא היה להם מזל." האחות אמרה בהבנה.

הנהנתי ושתייתי את כוס המים הקרים שמילאתי מהמכונה.
"את יודעת, בגלל שזאת מחלקה כל כך קשה תמיד חסרים לנו עובדים. אף אחד לא רוצה להיקשר לילדים הללו."
הנהנתי וזרקתי את כוס הפלסטיק הריקה אל תוך הפח.
"אני לא יכולה להאשים אותם... זה נורא מעיק." מצאתי את עצמי אומרת.
"את צודקת, אך אין ברירה אחרת." האחות הובילה אותי אל המסדרון ממנו באנו. "הילדים הללו הם מלאכים, מלאכים שעדיין לא נקטפו מאיתנו."
כולי מטושטשת ונרעדת חזרתי אל דלת החדר ואריאל חיכה לי מחוצה לה. כשראה את המצב שבו נמצאתי מיהר לעטוף אותי בזרועותיו.
האמת שהייתי צריכה לדחוף אותו מעליי אך לא עשיתי זאת. הרגשתי שהוא זה שצריך חיבוק ונחמה ממני ולא ההפך.
"אני..." המילים נעתקו מפי.
"תודה שהסכמת לבוא איתי." אמר לאחר שירדנו במעלית לקומת כניסה. עדיין הרגשתי את זרועותיו החמימות מסביב לעורי כאשר הוא חיבק אותי. כל כך הרבה זמן לא חיבקו אותי ככה. בחמימות.
"אריאל... זה פשוט נורא מה שקרה לאחותך... אני כל כך מצטערת. אני לא ידעתי." אמרתי בסערת רגשות.
"זאת לא אשמתך... זאת לא אשמת אף אחד. אפילו הרופאים לא הבינו למה זה קרה לה, אך זה קורה לפעמים בניתוחים." אמר בקול כואב. "אני כל כך רוצה שענבר כבר תחזור... שתדבר איתי. שתצחק. הצחוק שלה זה הדבר שאני הכי מתגעגע אליו."
הרגשתי גרוע. הרגשתי כאילו הוציאו את ליבי ודרכו עליו ללא רחמים. לאריאל היה כאב אמיתי לסבול. לאריאל הייתה אחות יקרה ששקעה בתרדמת... ואני... אני נאבקתי באהבה שבגדה בי ובחברה ששיקרה לי ולא יכולתי לצאת מזיכרונותיי ולשכוח אותם.
חיכינו לאוטובוס שהגיע במהרה ונסענו בחזרה עד לבית הספר. כשירדנו מהאוטובוס אף אחד מאיתנו לא פצה את פיו. רציתי לשאול אותו למה הוא בחר דווקא בי כדי לספר לי על אחותו, למה הוא בטח בי, למה הוא סמך עליי אך לא עשיתי זאת. ראיתי שעיניו עדיין שקועות בחדר תשע בבית חולים, בנערה ששכבה ללא ניע על המיטה ורק בית חזה עלה וירד במהירות. זה היה הסימן היחיד שבישר על כך שהיא חייה. והוא... הדבר היחיד שרצה היה לשמוע אותה צוחקת שוב.

*

כשהגעתי הביתה הרגשתי שאני לא רעבה. לא אכלתי דבר כל היום אך בטני לא יכלה להכיל אפילו פירור לחם בודד. אריאל ואלה הסתובבו בראשי כמו בתוך מערבולת ולא הניחו לי לנפשי. רציתי להתנתק מהם אך לא הצלחתי לעשות זאת. הרגשות היו טריים מדי. הפצע רק נפתח.
חששתי שהתחלתי להרגיש רגשות שאינם לגמרי ידידותיים כלפי הנער שאותו ליווייתי לבית חולים. חששתי מתגובתה של אלה שהפצירה בי להתרחק ממנו. לא התכוונתי לעשות לאלה את מה שהילה עשתה לי. ידעתי שאם רגשותיה של אלה חזקים אני אפנה את הדרך. הרגשות שלי היו ראשוניים והתלוו אליהם חששות כבדים.

אלה, לעומתי, כבר הייתה שם. היא הייתה מאוהבת בו. לא התכוונתי להפריע להם. לא התכוונתי להרוס להם ולעצמי.

התאהבות היא לא אופציה בשבילי. ידעתי זאת. ידעתי שאפגע אם אתן לרגשות להציף אותי. אם אודה בכנות לפני עצמי במה שאני מתחילה להרגיש. אני חייבת להפסיק. חייבת להפסיק לפני שאפול חזק מדי. חייבת להתרחק.

נשכבתי על המיטה כשהטלפון צלצל. קמתי והלכתי במהירות אל הסלון כדי להרים את השפופרת. תהיתי אם אלו מיכל או אבי שתהו לאן נעלמתי ולמה לא חזרתי הישר מבית הספר, אך נדהמתי לגלות שזה לא היה אף אחד מהם.

"אווה?" הקול שאל.

העור שעל ידי סמר.

"הילה? איך את יודעת את הטלפון שלי?" גרוני יבש.

"מיכל נתנה לי אותו לפני שעזבתם."

"מה?"

"אווה, אני חייבת לדבר איתך." הילה אמרה בחיפזון.

ליבי נמחץ.

פרק 7

"אין לנו על מה לדבר." קולי היה מפוחד ומנוכר.

מה היא רצתה ממני?

"בבקשה, אווה. אני לא מרגישה טוב מאז שעזבת." קולה של הילה היה שקט מאחורי הקו.

התיישבתי על הכיסא שעמד ליד השידה הקטנה כשליבי הולם באוזניי.

"לעזוב היה הדבר הכי הגיוני שעשיתי. הדבר הכי לא הגיוני שעשיתי היה להכיר אותך בתור חברה."

הילה ספגה את ההאשמות שלי ולא החזירה לי. ידעתי כמה קשה לה לסבול בשקט ולא להגיב אך כבר לא היה לי

אכפת. אני והיא לא היינו חברות יותר. היא בגדה בי.

"זה בקשר לתומר." הילה המשיכה.

"הכל תמיד קשור אליו." סיננתי ורחו הופיעה מול עיניי. עיניו הכחולות הבהבו בתודעתי.

"אני... רציתי להגיד לך שאני מצטערת שבגדתי בך איתו. ידעתי שאהבת אותו, ידעתי שהוא היה חשוב לך ושנינו

שיקרנו לך."

שפתי התחתונה רטטה. חשבתי שלא אוכל להחזיק מעמד במשך השיחה ואפיל את השפופרת.

הזיכרונות הקרינו את עצמם בראשי כמו מתוך סרט. לא הייתי בביתי החדש, אלא הייתי שוב שם, בחולון, במסיבה

שבילינו יחדיו ושפתיו נחו על שפתיי, ברגע שבו הוא הודה שהוא אוהב אותי, ברגע שבו התרחצנו בים ונדמה שאין

אף אחד מלבדנו בעולם. כל הזיכרונות הללו היו סתם שקרים. תומר שיקר לי במצח נחושה אפילו בלי למצמץ.

"את... איך יכולת?" רעדתי.

"אני מצטערת..." נדמה שהיא בוכה מאחורי הקו. "הרבה לפני שהגעת היו לי רגשות כלפיו... תמיד היה בינינו מתח. חשבתי שזה בגלל שאנחנו כל כך מבינים אחד את השני, אבל אז הוא נישק אותי ולא יכולתי לעמוד בכך..".
"הוא נישק אותך כשהוא היה חבר שלי!" הצטעקתי וקולי הדהד בין הקירות הריקים. דמעות פרצו מעיניי. "למה את מענה אותי? למה התקשרת?"

"אני לא רציתי לעשות לך את זה... את תמיד היית חשובה לי. זה קרה בטעות."
"בטעות? טעות הייתה יכולה לקרות פעם אחת. אתם המשכתם להתראות מאחורי גבי. למה לא אמרת לו לגמור איתי? למה לא אמרת לו לזרוק אותי?"
"כי אהבתי אותך, אווה." קולה היה חלוש אך הרגשתי ששנאתי אותה למרות חולשתה.
"אהבת אותו ואת עצמך! איזו מן חברה משקרת ככה?" בכיתי. "אם לא הייתי מוצאת אתכם ביחד בחיים לא הייתי מאמינה..."

ליבי נדקר באלפי סכינים.
"אווה... אני איבדתי את שניכם."
"מגיע לך!" יריתי לעברה כשעיני מנסות לנגב לשווא את הדמעות. הרגשתי שנכנסתי לטירוף של עצבים. לא יכולתי לעצור את עצמי. רתחתי.

"את בחיים לא תביני כמה אהבתי אותו... האהבה שלך הייתה עיוורת, אהבת איך שהוא נראה, אהבת שהוא התייחס אלייך." קולה בער על עורי כמו מתכת לוהטת.
"שקרנית!"
היה תורה להחזיר לי כגמולי.

"את יודעת שאני דוברת אמת." קולה התחזק. "הוא לא אהב אותך כמו שהוא אהב אותי. הוא הסתכל עליי בעיניים אחרות לגמרי. את היית רק משחק ולא רצית להודות בכך בעצמך."
"משחק? את חושבת שמה שהרגשתי היה משחק?"

"הוא התעלם ממך, הוא לא ענה לשיחות שלך, את רצית אותו איתך כשהוא היה איתי ועדיין לא גמרת איתו."
לא יכולתי לנשום. הזיכרונות חסמו את ריאותיי. החזקתי בשידה כדי לא ליפול. כל כך התאמצתי להדחיק הכל ממחשבותיי. רציתי למחוק את העבר אך הוא חזר אליי במהירות יתרה בשיחת הטלפון הזאת.
לא ידעתי למה פשוט לא ניתקתי לה את השיחה בפרצוף. אולי כי חלק ממני אהב אותה עדיין כחברה- למרות שלא הגיע לה להיות אהובה – אולי חלק אחר ממני השתוקק להוציא החוצה את כל הזבל שאגרתי בשתיקתי.
"את מרוצה? רצית לעשות לי רע?" קולי היה חלול ודק. לא הצלחתי למצוא את שארית קולי. עייפתי.
"לא, רציתי שתביני שהוא לא אהב אותך אלא אותי ואני עדיין כואבת כל כולי. כל הגוף שלי כואב. רציתי שתביני שלא בגדנו בך בכוונה."

"בגדתם בכל זאת."
"אווה, תחזרי אלינו. בבקשה, את ממש חסרה." קולה נהפך רך יותר ומתחנן.
"לא, בחיים לא אחזור. לא בשבילך ולא בשבילי." קולי היה רווי שנאה וכעס.
הילה השתקה מאחורי הקו. שמעתי את נשימותיה הרדודות ועצמתי את עיניי.
האהבה הגדולה שהייתה ביניהם... האהבה שהיא טענה שצמחה מתחת לאפי וגרמה לאהבה שלי איתו להידמות

לאפס. הרגשות שלי לא היו שווים דבר. הכאב שלי היה מוצדק לדעתה. עדיין יכולתי להרגיש את אותן שפתיים על שפתיי. את אותן נגיעות על עורי. את הלחישות שלחש באוזניי. הלחישות שחשבתי שהיו מיועדות רק לי. חשתי כה ברת מזל. כה מאושרת ותמימה. חשבתי שזה לא יגמר לעולם. חשבתי שהוא כנה ואמיתי איתי.

הנחתי לו לעשות כרצונו, לא רציתי להכעיס אותו אף פעם. תמיד הלך לאן שרצה, לא הגבלתי אותו בשום דבר כי סמכתי עליו לחלוטין. במשך כמעט שנה שלמה הוא הוליך אותי שולל. במשך כמעט שנה שלמה החברה הכי טובה שלי יצאה איתו, שכבה איתו ונישקה את אותן שפתיים שהיו מיועדות רק בשבילי בלי להניד עפעף. אף פעם לא חשדתי בה. ידעתי שהם היו ידידים קרובים. הלב שלי אף פעם לא ניחש כמה קרובים הם היו באמת. קרובים מדיי.

"הילה, אני לא רוצה שתתקשרי אליי יותר."

"אווה-"

"לא."

ניתקתי את השיחה והנחתי את השפופרת על קנה. רעדתי כמו שלא רעדתי אף פעם ומעיני נורו גבישי דמעות.

*

"את נראית חיוורת." ציינה מיכל כאשר חזרה הביתה ביחד עם אבי והפתיעה אותי עם מגש של פיצה, רק חבל שלא הייתי רעבה.

"אני בסדר." לא הבטתי בה אפילו.

"מה איתך?" אבי התערב בשיחה. "קרה משהו בבית הספר?"

נותרתי לשבת על אותו כיסא ליד הטלפון, רגליי מאובנות, נפשי כלואה בתוך העבר.

"לא." קולי היה חלול. "אמרתי שאני בסדר."

מיכל משכה בכתפיה והתקדמה אל עבר המטבח.

אבי הביט בי.

"אל תסתגרי בתוך עצמך. את יכולה לספר לנו הכל." היה טוב לב בקולו, טוב לב שלא הרגשתי שמגיע לי.

"אז יש לי מה להגיד למיכל." אמרתי בקול רדוד.

מיכל חזרה מהמטבח והביטה בי.

"למה נתת להילה את הטלפון החדש שלנו?" אפשר לומר שכמעט שנאתי אותה כששאלתי אותה את השאלה הזאת.

מיכל נאנחה.

"רציתי שתשלימו ביניכן. אני יודעת שלמרות הכל את עדיין אוהבת אותה והיא אותך. חבל לאבד חברה כל כך יקרה." קולה היה עדין.

היא ניסתה לדבר לליבי, אל הלב הריק והחלול שלי, ולא הצליחה.

"תפסיקי להעמיד פנים שאת יודעת את כל מה שעובר עליי!" מצאתי את הכוחות והתרוממתי מהכיסא. "אני לא

אוהבת אותה ובחיים לא אהיה חברה שלה! זה לא פשוט כמו שאת חושבת! אולי בשבילך זה קל אבל לא בשבילי!"
הסתערתי על חדר השינה שלי וטרקתי את הדלת בעוצמה.

היה לי חשק מטורף לבעוט במיטה מרוב תסכול אך במקום זאת נשכבתי עליה כששיניי חורקות ונשמתי קצרה.
שלא תעיזי להיכנס אל תוך החדר... שלא תעיזי לבוא אחריי או שאני לא אהיה אחראית על מעשיי...

*

העצבים שכנו ונרגעו בבוקר למחרת. הלכתי עם בטן ריקה ומוקדם מהרגיל לבית הספר וקיוויתי שלא אתקל באף אחד – כדי שלא יטרידו את מחשבותיי. הלילה שעבר עליי היה דומה ללילות האחרונים בביתי הישן.
כשנרדמתי הם הופיעו בחלומותיי, מתנשקים, נוגעים אחד בשני, בולעים את הפיות אחד של השני ומגעילים ומכאיבים לי. כשהתעוררתי הזיכרונות היפים שחשבתי שהיו לי – שהיו לא יותר משקרים – טיילו במוחי בדיוק כה רב שחשבתי שהם קורים לי ממש ברגע זה.

הרגע שבו התאהבתי. הרגע בו התנשקתי. הרגע בו איבדתי את הבתולין שלי. את הדבר הכי חשוב נתתי לאדם שאהב מישהי אחרת. המגע שלו צרב לי אפילו עכשיו, בהווה. ההבטחה שלו שתמיד ישמור עליי, שתמיד ייגן עליי ויאהב אותי התנדפה מהר יותר מהרוח, אך המילים נשארו כדי לתעתע בי ולהכאיב לי בכל יום מחדש.
"אווה, מה את עושה כאן כל כך מוקדם?" זאת הייתה אלה. היא הייתה לבדה, בלי שיירת החברות שלה.
התקרבנו יחדיו לשערי בית הספר ונכנסנו אל החצר שהייתה ריקה יחסית בשעה כה מוקדמת של בוקר.
"קמתי מוקדם, אז הגעתי מוקדם." אמרתי בלי להסביר. היו רגעים שבהם רציתי לספר לה את הכל, על תומר, על הילה, על הסיוטים שלי, אך ידעתי שהיא לא תבין. אלה הייתה חברה טובה, אך היא הייתה שונה ממני. נקודות המבט שלנו היו כמו שתי קצוות מנוגדים של כדור הארץ.

"ואני רציתי לדבר איתך על משהו אישי."

"לא שוב..." מלמלתי.

"מה?" היא חייכה בבלבול. "לא זכור לי שדיברתי איתך על זה קודם."

"לא, לא." מחיתי בידי ושתינו התיישבנו על הספסל בו התחלנו לדבר לראשונה.

"אז אני יכולה לסמוך עלייך?"

"כן." אמרתי וייחלתי לכך שהיא תסיח את תשומת ליבי מעצמי. אם תספר לי משהו מספיק גדול אולי אוכל להפסיק לפתוח לעצמי את הפצעים שוב ושוב.

"אז נכון שאמרתי לך שאני אוהבת את אריאל?"

"כן." אמרתי ומשהו בתוכי התעוות למשמע שמו. התאכזבתי כאשר היא התחילה לדבר עליו. כל כך לא רציתי שהוא יהיה קשור אליה בשום אופן. אפילו לא הצלחתי להסביר למה לעצמי, אך העדפתי שהם לא יהיו קשורים.
זכרתי שאלה אמרה לי לא להתקרב אליו. זכרתי שהיא אהבה אותו. ידעתי שאין לה ממה לפחד, הרגשות שלי היו כל כך קטנים ובלתי נראים שהיא אפילו לא הייתה שמה לב שקורה לי משהו מפנים. הסתרתי כל כך טוב מה קורה לי מבפנים, שלפעמים אני לבד לא הצלחתי להבין מה התרחש בתוכי.

"אז אני והוא הייתי ביחד פעם."

"באמת?"

למה הייתי כה מופתעת? אלה הייתה יפה, פופולרית וחכמה. לא היו בה חסרונות נראים לעין.
"כן, במשך כל שנה שעברה היינו ביחד. נפרדנו בחופש הגדול." עיניה הגדולות סרקו את החצר.

"אני מצטערת..."

"לא, אני לא חושבת שיש לך על מה להצטער. נפרדנו בגלל ענבר, אחותו. בגלל הניתוח שלה." אלה המשיכה.
הרגשתי מזועזעת. אז לא הייתי היחידה שידעה על אחותו.
"למה הוא נפרד ממך?" שאלתי בקול הכי עדין שהצלחתי לגייס.
אלה צחקה.

"הוא לא נפרד ממני, אלא אני ממנו."

"אני לא מבינה שום דבר." אמרתי בבלבול. כל המחשבות התערבבו במוחי והרגשתי שאני מסתובבת בערפל.
"היה לו נורא קשה ולא רציתי להקשות עליו להתמודד עם האובדן." הסבירה. "אחותו עברה ניתוח שלא הצליח-"
"כן, ראיתי אותה." קטעתי אותה לפני שהספקתי לעצור את עיניה.
עיניה סקרו אותי.

"ראית אותה? מתי?" קולה נהפך למסוכן באותה השנייה.

נרתעתי אחורנית.

"אה... לפני מספר ימים אני ואריאל הלכנו לבית חולים-"

"אבל אמרתי לך לא להתקרב אליו!" היא ירתה לעברי בקול מאשים. בלעתי את רוקי ורציתי לברוח מעיניה שננעצו בי כמסמרים.

"אלה... אתם לא ביחד."

"אבל ביקשתי ממך בתור חברה! ואם היית מקשיבה לי עד הסוף היית מבינה למה ביקשתי את זה." קולה היה מעוצבן כפי שאף פעם לא שמעתי אותה קודם לכן. אפילו שיערה הפסיק להבריק כל כך מקרני השמש כשכעסה.
"איפה היית? אה, נזכרתי. אני נפרדתי ממנו כדי לא להקשות עליו ולתת לו להיות עם עצמו. הוא אמר לי שהוא אוהב אותי ולא רוצה להיפרד אבל אני עשיתי את מה שהיה נכון לעשות."

בליבי לא הסכמתי איתה וחשבתי שמעשיה היו אכזריים. לעזוב בן אדם כשרע לו? כשאחותו נכנסה לתרדמת?
איזו מן מעשה זה?!

"בתחילת השנה דיברנו בינינו והסכמנו שאנחנו חוזרים להיות ביחד, לא משנה אם אחותו מחלימה או לא." אלה המשיכה.

"חזרתם?" הרגשתי שהלב שלי מחסיר פעימה.

"עדיין לא, אבל תהיי בטוחה שכן. אז תתרחקי ממנו, אווה." הפצירה בי. "לא היית רוצה שיגנבו לך את החבר, נכון?"

לא הבטתי בה כשקמתי מהספסל ועזבתי אותה לבדה בחצר.

בלי לחשוב צעדתי לשער כניסה לבית הספר ובחלוף מספר דקות צעדתי לבדי בין הרחובות. בית הספר והצלצול נשמעו כבר במרחק מה מאחורי גבי ולא טרחת לחזור.

ראשי איים להתפוצץ ממחשבות לא הגיוניות. מחשבות הרסניות שדחפו אותי לאבד את שפיות דעתי.

תומר...
הילה ותומר.
אני ותומר.
הילה ואני.
וכעת...
אלה...
אני ואלה.
אלה ואריאל.
אריאל ואני.
אני
ותומר
ואריאל
ואלה
והילה.
דיי!!!

*

בלי ששמתי לב הגעתי לתחנה. לפתע הכל התבהר. ידעתי לאן אני נוסעת. ידעתי לאן אני הולכת. הרחק מהמחשבות שלי, אל מקום שבו לא אוכל לחשוב על עצמי ועל הסובבים אותי. אל מקום שבו אהיה חייבת לחשוב על אנשים אחרים, אנשים שאני לא מכירה. אנשים שהגורל היה אכזר כלפיהם יותר מאשר התאכזר אליי. הייתי חייבת לקבל פרופורציות חדשות לכל המידע הרב נאגר בתוכי. הייתי חייבת למצוא שיווי משקל שלא מצאתי בתוך עצמי לבדי.

האוטובוס הגיע ועליתי עליו. הרחובות מבעד לחלון חלפו על פניי כמו קטעים מתוך חיים של מישהי אחרת. האנשים שהלכו ברחובות היו זרים לי. התחושות שחוויתי היו זרות לי.

אני לא רוצה למצוא את עצמי במקומה של הילה. אני לא רוצה למצוא את עצמי במקומה של אלה.
אני לא רוצה לאהוב. אני לא רוצה להתאהב.

אני רק רוצה לשכוח.

לשכוח כאב מהו.

לשכוח אהבה מהי.

פשוט לשכוח.

*

ירדתי בתחנה ונכנסתי אל תוך בניין משורה של בניינים. זכרתי את הדרך בעל פה. זכרתי בדיוק לאיזו קומה הייתי צריכה לעלות כדי להגיע למחלקה. השקט היה הדבר הראשון ששמתי לב אליו. הדממה ששררה במסדרונות. חיפשתי אותה. את אותה אחות שהושיטה לי כוס מים בפעם הקודמת והרגיעה את עצמי הרופפים. בלית ברירה נזכרתי בחיבוק שאריאל עטף אותי בו וקיבלתי צמרמורת. בית חולים עורר בי אמוציות רבות. "מה את עושה פה?" זיהיתי את קולה והסתובבתי. אותה אחות במדים הביטה בי. "החלטתי שאני רוצה להתנדב למחלקה." אמרתי במהירות. "באמת?" "כן. אני רוצה לעזור, אני רוצה להתנדב. אני רוצה להיות מועילה." "אני אילנה." האחות אמרה ופניה התרככו לחיוך. "ואת?" "אווה." "נעים מאוד, אווה." היא הובילה אותי ביחד איתה במסדרון. "אפשר לשאול למה החלטת החלטה כל כך נועזת?" שתקתי רגע ואז התוודיתי. "אני חייבת ללמוד לא לרחם על עצמי. לשכוח הכל. וזאת הדרך היחידה."

פרק 8

במשך השבועות הבאים התנדבתי במחלקת ילדים א' שלוש פעמים בשבוע. הייתי מגיעה מיד לאחר הלימודים, מניחה את התיק שלי בחדר האחיות, לובשת את חלוק בית החולים, שותה כוס מים ומודיעה לאילנה על בואי. כשהייתה רואה אותי תמיד הייתה נאנחת מהקלה ויוצאת להפסקה כדי לעשן סיגריה או שתיים. "תודה לאל שאת פה, אווה." אמרה כשנכנסתי היום לאחד החדרים וגיליתי שהיא רושמת אבחנה למיטל, ילדה רזה, כמעט כחושה, בת שתיים עשרה שכמעט ולא מדברת עם אף אחד. יש לה אנמיה ובשבועות האחרונים היא אושפזה למעקב. "את יכולה לקחת הפסקה עכשיו," אני מנסה לחייך ולהעלים את העייפות שלי מבית הספר. מיטל בוהה בשתינו באדישות. משהו בה מזכיר לי את עצמי אך איני מצליחה להבין מה בדיוק. אילנה עוזבת את החדר ואני נותרת לעמוד ליד המיטה שלה. "איך את מרגישה היום?" אני שואלת בטון הכי עדין שאני מצליחה לגייס. היא עדיין איננה מחבבת אותי. "אני בסדר גמור, את לא רואה?" משהו בטון שלה קר ואדיש. 'אם היית בסדר גמור, לא היית מאושפזת במחלקה.' חשבתי לעצמי והתיישבתי בכיסא ליד מיטתה. "אני, לדוגמא, לא ממש בסדר." סיפרתי לה. "מה... קרה לך?" היא שואלת ומנסה לא להישמע נלהבת מדי. "אני חושבת שאני מתחילה לחבב מישהו בבית הספר שלי והבעיה היא שחברה שלי אוהבת אותו." הנחתי לה לשמוע את אשר על ליבי. היא לא מכירה אותי, היא אינה יכולה לעשות עם המידע הזה שום דבר וזה גם הקל עליי, לדבר עם מישהו שלא ישפוט אותי.

עיניה החומות מתעוררות לחיים.

"באמת? והוא אוהב אותך?"

אני מושכת בכתפיי ומשהו בבטני מקפץ כשאני נזכרת בו. זה קורה בלי כוונה, איני מתכוונת להתרגש.

"אז למה את יושבת פה, תשאלי אותו." היא כמעט יורקת לעברי.

לפחות היא מגיבה אליי! אני נאנחת בליבי.

"זה מסובך..." אני מודה בפניה וגם בפני עצמי. יותר מדיי עבר שמתמזג בהווה משפיע עליי. איני מתכוונת לעשות

לאלה את מה שהילה עשתה לי.

מיטל מושכת בכתפיה הדקיקות ואני רואה את העצמות בולטות מתחת לחולצה שלה.

"לי היה פעם חבר." היא אומרת לפתע.

אני יודעת שהיא רק בת שתיים עשרה אך אין בדעתי ללגלג עליה. המטרה שלי בהתנדבות היא להנעים ככל הניתן

את זמנם של הילדים ולשכוח את הבעיות והמחשבות שלי.

"מה קרה איתו?"

"הוא עבר בית ספר ואז שמעתי שהוא הכיר בת אחרת." היא מחייכת לעברי. "בנים הם עם שאי אפשר לסמוך

עליו."

"צודקת." אני ממלמלת ושתינו צוחקות.

אני מתרוממת מהכיסא ונותנת לה את המנוחה שהיא צריכה. אני עוברת לחדר הבא, ילדים בגילאי גן יושבים על

המיטות שלהם וכולם קופצים וצוחקים לקראתי. הם קטנים יותר ולא כל כך מבינים ושמחים כאשר באים לשחק

איתם.

"אווה!" יותם, הילד הכי קטן קורא לעברי. אני מתקרבת אליו והוא קופץ עליי בחיבוק. אני מרימה אותו בתחושה

טבעית לחלוטין ומחבקת אותו כאילו הוא האח שלא היה לי.

אני נזכרת בפעם הראשונה שנכנסתי לחדר וראיתי את הילדים העצובים הללו משחקים לבדם ואף אחד לא

מבקר אותם. יצאתי מהחדר בבכי לאחר שאחת הבנות, איריס, קראה לי 'החברה הכי טובה שלה'. לא יכולתי

לעמוד בכך. זה היה עצוב כל כך. הם היו יתומים כמעט כמוני בבדידותם. המחלה עטפה אותם ובודדה אותם

משאר העולם.

הילדים מצטופפים סביבי ואני מספרת להם על פיטר פן. בסיום הסיפור אילנה נכנסת לחדר ומעודדת אותי

להמשיך הלאה.

מדי פעם אני עוברת ליד החדר שלה. אני מציצה פנימה אך איני מעיזה להיכנס. אני מרגישה שמהו מונע ממני

– חומה גבוהה ובלתי נראית לעין. רגש אחר שמשתלט עליי הוא הרצון לדעת אם הוא בא לבקר אותה. בשלושת

השבועות של ההתנדבות שלי לא ראיתי אותו מבקר את ענבר ולו פעם אחת. כשאני חושבת על זה, גם לשיעורים

המשותפים שלנו באנגלית הוא לא מופיע.

'אולי אשאל את אלה מה קורה איתו?' אני חושבת לעצמי כשאני מסיימת את ההתנדבות לקראת שמונה וחצי

בערב ויוצאת מבית החולים.

'לא... היא לא תאהב את העובדה שאני מתעניינת בו כל כך. היא לא תאהב את העובדה שאני מתעניינת בו בכלל.'

אני מחכה לאוטובוס וכשהוא מגיע הוא חצי ריק, כמו בדרך כלל בערבים, אני מתיישבת ליד החלון ושום מחשבה

לא עולה בראשי.
כמה נפלא שאיני מסוגלת לחשוב על שום דבר. אני תשושה ואפילו המחשבות שלי ממענות להגיע. אני מרגישה חופשיות מסוימת.
הנה, סוף כל סוף אני מצליחה לשלוט על חיי.
האוטובוס מגיע לתחנה ואני יורדת ממנו. ההליכה עד הבית קצרה ואני נכנסת הביתה כשריק של מרק עוף חמים מתגנב לנחירי.
כמה טוב להיות בבית...

*

"היי, אווה'לה, איך עבר היום?" אבי מקדם את פניי כשאני נכנסת למטבח ומגלה שרק הוא נמצא בתוכו.
אבי מניח צלחת עם מרק עוף לפניי ואני אסירת תודה על האוכל.
"בסדר. איפה מיכל?"
"היא שוכבת במיטה. היא עייפה." הוא אומר בהיסח דעת אך לא נשמע מודאג במיוחד.
"היא בסדר?" אני מרגישה שאני דואגת יותר ממנו.
"האמת... שזה טוב שהיא לא כאן כרגע." הוא מנמיך את קולו. "אני רוצה לדבר איתך על משהו."
הוא מתיישב לידי כשאני לוגמת מהמרק ומתקרב אליי. האם רוצה לספר לי סוד?
אני מסתקרנת וכולי ואני מניחה את הכפית בתוך הצלחת.
"אני מקשיבה."
"זה בקשר לתעודת פטירה שמצאת בחדר שלנו." הוא לוחש.
פי נפער בניגוד לרצוני.
"איך?... אני מתחילה לומר ונעצרת.
"מזל שמיכל לא ראתה, היא לא חושבת שהמסמך עדיין קיים." הוא קוטע אותי ברצינות מה. אני מרגישה כאילו אבן כבדה לוחצת על בטני.
"של מי התעודה?" איני יכולה להחזיק את עצמי. אף פעם לא התאפקתי דווקא ברגעים שסבלנות הייתה נחוצה למדי.
"אני אספר לך, אבל את לא צריכה להגיד מילה למיכל. היא נורא מתעצבת כשאני מדבר איתך על הנושא הזה." השפלתי את עיניי.
זהו זה. הנה הרגע שלו חיקיתי. הסוד שלהם הולך להיחשף. הסוד שטרחו להסתיר ממני עד שגיליתי את הרמזים לגמרי בטעות.
"הייתי מספר לך הכל בכל מקרה, כי זה מתקשר למה שאני הולך להגיד לך לאחר מכן." אבי המשיך.
הרגשתי מבולבלת יותר ויותר עם כל משפט שלו.
"אבי, תגיד כבר." האצתי בו.
"תעודת הפטירה שראית הייתה של הבן שלנו." עיניו לא נפגשו עם עיניי.

ליבי החסיר פעימה.

"הבן שלכם?"

"היה לנו בן. לפני ארבע שנים מיכל נכנסה להיריון ונולד לנו תינוק." קולו עבר ללחישה כואבת.

לא יכולתי לסבול את המחשבה שילד שמיכל ילדה נפטר. היה זה כאב כל כך גדול! כאב שאפילו לא ידעתי על קיומו.

למה הסתירה ממני את המידע הזה? את החלק הזה בחייה?

הרגשתי שאני מכירה פחות ופחות את ההורים האומנים שלי. הרגשתי שאנחנו כמעט זרים שחיים ביחד וחולקים את המציאות היומיומית אך לא את העבר שלנו.

"זה קרה... אחרי ארבעה חודשים בערך." אבי המשיך ונדמה שעניו היו לחות. אף פעם לא ראיתי אותו עצוב כל כך. נדמה שהזיכרונות צפים אל מול עיניו כמו שקרה לי לעיתים קרובות כל כך. "היה מוות בעריסה. אפילו לא שמנו לב. מיכל מאשימה את עצמה מאז."

לא יכולתי להגיד מילה. הייתי המומה ועצובה.

אבי הרים את עיניו וראיתי שהחיוך המוכר שלו חזר אל פניו.

"אל תדאגי, אווה'לה. עכשיו הכל יהיה בסדר, כי אנחנו ננסה שוב."
"תנסו מה?" השבתי בבלבול.

"ללדת תינוק. אנחנו מנסים כרגע להיכנס להיריון, כדי שיהיה לך אח קטן או אחות." הוא חייך.

"באמת?" הידיעה הפתיעה אותי יותר מאשר שמחה אותי.

אח? אחות? לשם מה? לא מספיק להם אותי?

הרגשתי שאם ייוולד להם ילד הם לא ירצו אותי, סחורה שעברה מיד ליד, נערה קשה ופגומה. אם יוולד להם ילד הם ישכחו אותי.

"כן, אל תראי כל כך עצובה. אני יודע שמיכל תהיה מאושרת מזה!" הוא קם מכיסאו ולקח את צלחת המרק שלי שנותרה חצי מלאה.

"חשבתי שהיא מאושרת כבר עכשיו..." לחשתי מתחת לאפי וקיוויתי שאבי לא יישמע, אך הוא שמע בכל זאת.
"לא סיפרתי לך את זה כדי שתיעצבי." הוא התקרב בחיוך. "את הבת שלנו בכל מקרה, לא משנה אם יהיו לנו ילדים נוספים או לא. שזה לא יאיים עלייך."

הנהנתי והעמדתי פנים שזה מנחם אותי ובתוך תוכי הרגשתי כמו הר געש רגע לפני התפרצותו.

"אני הולכת לחדר, תודה על האוכל. יש לי שיעורים להכין." אמרתי בחיפזון. אפילו לחדרה של מיכל לא ניגשתי, עברתי ישר אל תוך החדר שלי ונעלתי את הדלת.

הם הולכים ללדת ילדים משלהם. היה להם תינוק שנפטר. היה להם את הסוד הזה שהם לא סיפרו לי. מיכל...
שחשבתי שהכל תמיד היה מושלם אצלה הסתירה ממני חלק נכבד וחשוב מחייה.

הרגשתי מאוכזבת וריקה.

ביום חמישי לאחר שבוע, עמדתי בתחנה אחרי משמרת ארוכה מהרגיל במחלקה. גשם חזק ירד כך שנאלצתי להסתתר עם שאר האנשים שחיכו לאוטובוס מתחת לגגון התחנה. כולם הצטופפו זה לצד זה והרגשתי חנוקה וחסרת אוויר.

יותר מכל הרגשתי שהחורף הגיע. הזיכרונות של החורף הקודם טפטפו אל זיכרוני כמו הטיפות שהתנפצו על האספלט.

הנה אני ותומר הולכים בגשם עם המטרייה לראשינו ומצחקים על הערב הקודם. הערב שבו היינו במסיבה ורקדנו יחדיו והוא לא הסיר ממני את עיניו. הערב שבו נודע לכולם שאני והוא ביחד. הרעש שהוקם מסביבנו משך המון תשומת לב. כולם רצו לדעת כיצד קרה שנערה שקטה ולא מתבלטת כמוני יוצאת עם הנער הכי בולט ורועש בשכבה.

...

והנה אני ותומר חולקים ערב רומנטי ביחד מתחת לשמיכה. הוא הגיע אלי בהיחבא, אריאנה לא אהבת אותו כל כך למרות כל הניסיונות הכושלים שלו למצוא חן בעיניה. אנחנו מתלחששים ומתנשקים לסירוגין ואני מרגישה כאילו אני מרחפת בעננים. הגשם יורד ויורד וקר בחוץ אך לנו חמים ביחד.

...

תעזבי את זה. תעזבי את הזיכרונות. מה יועיל לך להזכיר לעצמך את העיוורון שלך? מה יועיל לך לזכור שהוא היה טוב אלייך ומתחשב ואוהב?!

הרי הכל היה שקר. שקר וכזב. ואני נפלתי ברשת.

האוטובוס הגיע וחלף על פני התחנה בלי לעצור. מספר אנשים נזעמים מחו בכעס אך אני נצמדתי אל הקיר והבעת פניי לא השתנתה.

חिकיתי וחיקיתי עד שהחלטתי לעלות על אוטובוס עם מספר אחר שיגיע לתחנה מרכזית ומשם אקח אוטובוס הביתה.

התיישבתי במושב האחרונים בקצה האוטובוס, נוגעת בשיערי שהתרטב קלות והפנית את מבטי לחלון.

המשמרת במחלקה הייתה מתישה. נדמה שיש יותר ילדים מהרגיל ולכולם כואב משהו. אילנה המסכנה רצה בין ילדים, לא מספיקה לבדוק לכולם חום, דופק, מצב נפשי. אני רצתי אחריה ושכנעתי אותה לקחת הפסקה קצרה לשעות מים, לנוח, להירגע רק לרגע, לנשום.

"אין לי זמן לנשום, אווה! מירית לא עושה חצי ממה שצריך לעשות! אסתר בודקת חולים בקצב של צב!" היא

בהיסטריה. "אפילו סיגריה אחת לא עישנתי היום!"

מירית הייתה האחות השנייה במחלקה. היא לא הייתה כה יעילה ודואגת כמו אילנה, היא הסתובבה בין הילדים

חצי מרחפת ואפילו לא זכרה את שמם. אסתר הייתה הרופאה של המחלקה. העצלנות השתלטה עליה בימים

האחרונים ולקח לה המון זמן לבדוק את הילדים המסכנים שחיכו בתור.

אני הסתובבתי בין כולם וניסיתי לעודד אותם שבקרוב יגיע תורם להיבדק, אך הילדים הקטנים ביותר בכו וההורים

היו עצבניים וחסרי סבלנות.

"איזה מן מחלקה זאת, ילדונת?" צעקו לעברי.

"שום דבר לא מתקדם כאן! הילד שלי חולה!" הטיחו לעברי.

"אני באמת מצטערת, גברתי. הרופאה משתדלת מאוד." שיקרתי. ידעתי שאין דרך אחרת. האמת בטוח לא הייתה מרגיעה את האישה המסכנה.

"היי, מה את עושה כאן?" קול קטע את מחשבותיי.

הרמתי את מבטי ולהפתעתי ראיתי את אריאל. הוא נראה בדיוק אותו הדבר מאז שראיתי אותו בפעם האחרונה לפני חודש. כל כך הרבה זמן עבר מאז...

"נוסעת הביתה." מלמלתי והרגשתי את הלב שלי יורד לתחתונים.

ממתי התרגשתי כל כך מנוכחותו?

רציתי להגיד לו שמזמן לא היה בבית הספר, מזמן לא הציק לי, מזמן לא ביקר את אחותו אך במקום זאת שתקתי. הרגשתי שמהו מונע ממני את האפשרות לדבר איתו כרגיל. המשהו הזה פעם בתוכי מהר יותר כעת...

"אה, באמת אף פעם לא ידעתי איפה את גרה." אמר בחיוך. לא היו מקומות פנויים באוטובוס לכן הוא נעמד ליד המושב שלי והביט בי.

"ברחוב כצנלסון 45." מלמלתי.

"אז יש לך נסיעה ארוכה אם ככה. אני גר ליד התחנה מרכזית."

הנהנתי והפניתי את מבטי אל החלון. הרגשתי רגיעה מסוימת ממנו. השיחה של אלה עלתה בזיכרוני. ההפצרה שלה לא להתקרב אליו. הסיפור אהבה שהיא קטעה באמצע בגלל מחלתה של אחותו... הכל היה יותר מדיי בשבילי. אני השתוקקתי למשהו פשוט ולא מסובך, אך במקום זאת גיליתי את עצמי תמיד מסתבכת בפרשיות המעיקות ביותר שאפשר למצוא.

"מזמן לא הופעת בבית הספר." אמרתי לבסוף.

"אה, כן... לא ממש התחשק לי ללכת. יש לי תקופות כאלה לפעמים." אמר.

"חבל שתפשל בשנה האחרונה בלימודים." אמרתי לפתע. חבל שלא תבוא ואז לא אוכל לראות אותך יותר...

"את דואגת לי?" קולו נשמע ספק רציני ספק משועשע.

"אתה רוצה את הדאגה שלי?"

אריאל משך בכתפיו.

"אתה רוצה את הדאגה של אלה?" לא הצלחתי להתאפק.

"מה?" הוא נראה מבולבל. נדמה שתפסתי אותו לא מוכן לשאלה כזאת.

"תענה." התעקשתי.

"למה זה קשור?" נדמה שהוא מתעצבן מהשאלה שלי.

"אלה סיפרה לי כמה דברים." מצאתי את עצמי שופכת את הלב בניגוד לרצוני. ממתי נתתי לו להגיע כל כך קרוב לרגשות שלי? ממתי פתחתי את שערי החומות שלי בשבילו?

הרגשתי פגיעה ומבולבלת מהזיכרונות העבר ותחושות ההווה.

"אני ואלה... זה סיפור מסובך." קולו נעשה שקט יותר.

תהיתי מה מסתתר מתחת למילה 'מסובך' ושבתי להביט בחלון.

לא דיברנו עד שהאוטובוס נכנס אל התחנה המרכזית ונעצר בתחנה האחרונה.

נותרנו כמעט לבדנו באוטובוס והנהג צעק לנו לצאת.

"בואי", הוא אמר ולקח את ידי.

לא התנגדתי כבעבר אך לא אמרתי מילה.

ירדנו מהאוטובוס והלכנו בין הרציפים מתחת למטרייה שלו. החשיכה הטילה עלינו את הכישוף שלה.

"כאן אני אחכה לאוטובוס שלי." נעצרתי ונכנסנו מתחת לגגן של התחנה הריקה.

"קו 45?"

"כן."

"נסעת עליו קודם?" הוא הזעיף את פניו.

"לא."

"אז תדעי שהוא מגיע כל ארבעים דקות. את רוצה לחכות כאן לבד בתחנה?"

"יש לי ברירה אחרת?"

"את יכולה לבוא אליי." הוא אמר בבוטות.

"מה?" נדמה שלחיי הוורידו. מזל שהיה חושך והוא לא שם לב לכך.

"כן, נשב קצת, נשתה שוקו."

עיוותתי את פניי והוא צחק.

"למה אתה צוחק?" שאלתי בחוסר הבנה.

"כי ידעתי שבחיים לא תסכימי לבוא אליי. האמת שאני לא כזה."

גלגלתי את עיני.

"את רוצה שאני אחכה איתך לאוטובוס?" הוא התיישב על הספסל והתיישבתי באי נוחות לצידו.

השהות לצידו עוררה בי תחושות מוזרות שלא הרגשתי מזה זמן רב. פחדתי לעורר בעצמי רגשות שיהיה קשה

מיד להתנתק מהם לאחר מכן.

"את רוצה לדעת מה עשיתי בחודש האחרון?" שאל כששינינו בהינו בגשם שהמשיך לרדת בחוזקה.

"מה עשית?" מלמלתי. לא היה לנו משהו אחר לעשות אז דיברנו.

הוא סיפר שעבד במפעל במקום ללמוד. מצבה של אחותו דרדר אותו. הוריו נעשו אדישים יותר ויותר והתכנסו

בתוך עצמם עד שהוא הרגיש שהוא לא יכול להימצא יותר בתוך הבית שלו, להמשיך בשגרה שתמיד הייתה. הכל

דיכא אותו והוא לא היה מסוגל ללמוד, כי הבית ספר הזכיר לו אותה. המסדרונות הריקים הזכירו לו אותה.

ההפסקות הזכירו לו אותה. היא הייתה חסרה לו כל כך. הוא אפילו לא ידע כיצד להסביר לי.

בסופו של דבר סיפרתי לו. סיפרתי לו שאני מאומצת. סיפרתי לו שעברתי משפחה אחר משפחה עד שסוף סוף

הסכימו לאהוב אותי ולקבל אותי כמו שאני. סיפרתי לו שעכשיו הם רוצים להוליד עוד תינוק ואז אני אדחק הצידה,

כמו שתמיד קרה לי. נערת שוליים שכמותי.

האוטובוס הגיע לתחנה והאורות של הפנסים סינוורו את עיניי. השעה הייתה קרובה לעשר ולא רציתי להיפרד.

רציתי שנמשיך לדבר. שנמשיך לשבת רק אני והוא ונדבר על כל מה שעבר עלינו ונקל על המשא שלנו.

לא ידעתי אם הוא מתכנן לשוב לבית הספר או שהוא כבר לא ילמד יותר. לא ידעתי מתי אראה אותו שוב וכל כך

רציתי, עכשיו יותר מתמיד.

"האוטובוס הגיע." אמרתי וקמנו מהכיסאות.

הוא נעמד קרוב עליו וחייך.

דלתות האוטובוס נפתחו והנהג זרז אותי לעלות פנימה.

"רק עוד רגע!" אריאל קרא לעברו בקול.

"רגע למה?" התבלבלתי.

באותה שנייה הוא קירב את מותני אליו בלי אזהרה והצמיד את שפתיו לשפתיי. ליבי האיץ את פעימותיו

והתמסרתי לתשוקה שהרגשתי כלפיו.

פרק 9

הרגשתי מבולבלת ונרגשת כאשר נמלטתי אל פנים האוטובוס בלי להביט בו ולו פעם אחת כדי לראות את הבעת פניו. נאחזתי במושב שהתיישבתי עליו כדי לנסות להרגיע את פעימות ליבי המואצות.

זה באמת קרה. הנשיקה. השפתיים שנחו על שפתיי. האוטובוס החל לנסוע קדימה והרגשתי את הרגע חולף על פניי כמו סרט נע. לפתע ראיתי אותנו מהצד. אני, אווה, מתמסרת לנשיקה של אריאל. ככה סתם, ללא אזהרה מוקדמת התשוקה התעוררה וסירבה להרפות.

כאשר האוטובוס פנה ימינה ורוח קלה שנשבה מבעד לחלון פיזרה מעט את הסומק שעל לחיי הבנתי מה עשיתי. אני בגדתי באמון של אלה. אני בגדתי בה ושיקרתי לה למרות כל ההבטחות שלי לא להתקרב אליו. כיצד אוכל להסביר לה שהיה זה משהו רגעי? כיצד אוכל להסביר לה שלא הייתה דרך אחרת לסיים את הערב הזה בינינו?

עצמתי את עיניי כשהאוטובוס נעצר באחת התחנות ונוסעים בודדים התיישבו במושבים.

זה היה ערב יום חמישי. האוויר בחוץ היה חמים, סימן ברור לבואו של הקיץ. הלכתי בשביל המוכר היטב לביתו. עברתי על פני ערוגות פרחים יפות ומטופחות ששתלו השכנים שלו וכאשר הגעתי לווילה הדו קומתית נעצרתי מול השער כשחיוך רחב נפרס על שפתיי.

התרגשות כקפיצים זעירים מילאה את בטני. עבר זמן מה מאז שהיינו לבדנו. הרגשתי שהוא מתעלם ממני בבית הספר בכוונה או בלי כוונה, הייתי חייבת להתראות איתו בנפרד. ידעתי שתומר עסוק, שיש לו לימודים ועבודה על הראש אך לחברה תמיד צריך למצוא זמן. אפילו כשהלוח זמנים לוחץ.

התקדמתי בשביל האבנים הלבנות לביתו ולחצתי על הזמזם כשהתקרבתי לדלת. אף אחד לא פתח את הדלת.

'מוזר... חשבת שהוא מחכה לי. הרי סיכמנו.' צעדתי צעד אחד אחורנית כדי להביט אל החלון הימני בקומה

השנייה. אור עמום הבהב מבעד לוילונות.

'אז הוא כן בבית.' התקרבתי אל הדלת ודפקתי בה בעוצמה. שום דבר.

לבסוף לחצתי על הידית וכשהדלת נפתחה משהו בליבי נחסם.

משהו היה לא בסדר. מאוד לא בסדר.

התקדמתי פנימה אל תוך הסלון המוחשך אל עבר המדרגות לקומה השנייה. ריח קלוש של וויל מילא את נחירי.

רציתי לקרוא בשמו אך איבדתי את אומץ ליבי ובמקום זאת מצאתי את עצמי מתגנבת לחדרו על קצות אצבעותיי.

כשהגעתי לחדרו גיליתי שהדלת פתוחה למחצה. קולות מוכרים נשמעו במעומעם מבעד לקיר.

הרגשתי את ליבי נדקר כבסכינים כשגיליתי שאני מזהה את הקול הנשי.
זאת הייתה הילה. הילה ותומר. הם צחקו יחדיו.
פתחתי את הדלת וראיתי את המחזה שעניי לא רצו לראות. ראיתי את מה שעניי רצו להכחיש ולהתעלם מקיומו.
תומר והילה שכבו יחדיו על המיטה, שניהם שכבו ללא החולצה מעליהם ופיותיהם נפרדו זה מזה ברגע שראו אותי
עומדת בדלת.

מרוב הלם ואכזבה הרגשתי שאני נסוגה אל המסדרון.
"תומר? ... הילה? איך יכולתם?" אני מרגישה שאני בורחת אל המדרגות שנראות לי מטושטשות כעת וקולו של
תומר קורא מאחורי מהקומה השנייה.

"אווה! חכי! זה לא מה שאת חושבת..." הוא רודף אחרי ללא החולצה שלו ולוחץ על זרועי.
אני שמה לב להילה שצועדת במדרגות באיטיות והבהובים של פאניקה בעיניה.
"מה עשיתם? מה עשיתם לי?" אני בוכה. שפתי התחתונה רוטטת ורגליי בקושי מחזיקות את משקל גופי.
"אווה..." תומר קרוב אליי וריחו המשכר משתלט עליי. אני שוב נופלת אל תוך הקסם והייאוש. "זה לא איך שזה
נראה, אני מבטיח לך שלא קרה כלום בינינו..."
"נשיקה זה כלום? אתם כמעט ערומים!" ההיסטריה משתלטת על קולי.
אני מסתכלת על הילה. היא שקטה ומכונסת בעצמה ועיניה השובבות והשמחות בדרך כלל בזהות ברצפה ללא
תכלית.

"את!" אני קוראת בקול וקולי מהדהד ברחבי הסלון. אני אחת שמקימה מהומות אך באותה שנייה ליבי הולם
באוזניי.

"אווה... רצינו לספר לך... אבל לא רצינו לפגוע בך בגלל ששנינו אוהבים אותך כל כך-"
"אוהבים אותי?" הרגשתי שהאוויר נחסם בריאותי. "ככה מתנהגים אנשים שאוהבים?"
אין לה מה להגיד.

היא ותומר מחליפים מבטים אילמים. נדמה שכבר חשבו על האפשרות שאחשוף את הסיפור ביניהם. נדמה
שתיאמו ביניהם לפגוע בי במקביל. החברה הכי טובה והאדם שאני הכי אוהבת. שניהם ביחד. שניהם בוגדים.
אני עוזבת את הבית בטריקת דלת ללא הזדמנות לתת להם לנסות להסביר את עצמם אפילו עם התירוצים
העילגים ביותר.
אם לרגע אחד אני חושבת שתומר ירוץ אחריי, שהוא יתנצל, יבקש סליחה או יתחרט על מעשיו אך זה לא קורה.
במקום זאת אני חוזרת אל השביל הלבן לבדי כשדמעות אילמות מציפות את עיניי כמו אוקיינוס.
האוטובוס הגיע אל התחנה שבה הייתי אמורה לרדת והרגשתי שהבחילה עולה בגרוני כשירדתי במדרגות אל
האוויר הקר של הלילה. חציתי את הכביש והתקדמתי באיטיות אל ביתי.

*

מיכל ישבה על הספה וצפתה בתוכנית כלשהי בטלוויזיה. כשהיא ראתה אותי בפתח עיניה עזבו את המסך והיא
קמה לקראתי.

"אווה! דאגתי לך." היא חיבקה אותי. חיבוק חמים שנתן לי לשכוח לרגע את כל מה שהטריד את מחשבתי.
"אני... בסדר." התרחקתי מזרועותיה ובמקום זאת התיישבתי על אחת הכורסאות ליד הספה.
"תספרי לי מה עובר עלייך, אני מרגישה שאת מרוחקת בימים האחרונים." מיכל אמרה וחזרה להתיישב על הספה. היא השתיקה את הצלילים בטלוויזיה וכל פלג גופה העליון הצביע על קשב וריכוז.
"אני מרגישה שאני מאבדת את דעתי." לחשתי. הייתי אסירת תודה שאבי לא שומע על השיחה הזאת. ידעתי שרק אדאיג אותו עוד יותר עם המילים הללו, שהיו חסרות רחמים.
"אווה..."

"אני לא יכולה להבדיל בין העבר להווה. אני מרגישה שכל מה שקורה פעם קורה לי שוב." עיניי נעוצות בשטיח החום והקטן ששוכב מתחת לרגליי.
"מה קורה לך שוב?"

"שוב מצאתי את עצמי מאבדת את הראש בגלל בחור."
"אוי, מתוקה שלי... אבל למה את כל כך מתעצבת? להתאהב זה תמיד דבר חיובי."
מיכל לא מבינה. מיכל לא יכלה להבין.
"יש לי רגשות כלפי מישהו שחברה שלי אוהבת. היא ביקשה ממני לא להתקרב אליו אבל לא הקשבתי לה."
לחשתי והמשכתי, "איך יכולתי להתנהג ככה אחרי כל מה שקרה לי עם הילה? הרי אני בדיוק כמוה."
"את לא כמוה." מיכל מחתה והזעיפה את פניה. "אל תעשי השוואות. נכון שהיא עשתה טעות ושיקרה לך אך זה רק כי היא לא מצאה דרך אחרת. את בטוח תתמודדי עם חברתך ותספרי לה על מה שקרה. לכן אני יודעת שאתן שונות. את לא תשקרי לה."
עיניי התמלאו בדמעות של פחד.

האם באמת אוכל לדבר על כך עם אלה? האם תבין אותי? ומה אם לא תרצה לדבר איתי יותר? ומה אם אאבד את החברה היחידה שלי בגלל נשיקה עם בחור?!

מיכל הייתה כל כך בטוחה שאספר לאלה את האמת. היא הייתה בטוחה בדברים שאני לא הייתי בטוחה לגביהם.
"בואי תשבי לידי, מתוקה." היא הושיטה את זרועותיה הפתוחות אליי והתכרבלתי בזרועותיה.
הרגשתי כל כך חלושה ומבולבלת שלגמרי שכחתי כיצד להתרגש לקראת הרגש שהתחיל לצמוח בתוך בטני לפתע פתאום. לא חשבתי שרגש כזה יכול לחזור אליי אחרי מה שעברתי, אחרי מה שקרה. לא חשבתי שאוכל להתאהב יותר אחרי הבגידה של תומר ושל הילה.
והנה זה קרה. מהר מכפי שיכולתי לדמיין. מהר מכפי שרציתי להודות בפני עצמי.
היא נשקה קלות לשיערי והרגשתי כל כך טוב שיש מי שיינחם אותי ויעודד אותי בזמנים ששום דבר לא היה מאוזן וברור. בזמנים שראיתי היטשטשה מדמעות ודאגות.

"אל תבכי, מתוקה שלי." היא לחשה באוזני. "חוץ מזה חיכיתי ערה כדי לספר לך ידיעה משמחת."
"מה קרה?" פני אורו.
מיכל הצביעה לכיוון בטנה וחייכה את אחד החיוכים המדבקים שלה.
"הצלחנו. הצלחנו." היא צהלה בלחישה.
"וואו..." אמרתי בקול נטוש משמחה ובכי התגבר. "לא ציפיתי שזה יקרה כל כך מהר..."

*

למחרת בבוקר לא הצלחתי לסחוב את רגליי מהמיטה ונשארתי לשכב עד שהשעה שמונה התקרבה ואבי הציץ בחדרי כדי לגלות אם אני חייה.
"אווה'לה, את מרגישה טוב?" הוא שאל.
"לא."

"את חולה?" עיניו של אבי נתמלאו בדאגה והוא נכנס בצעדים שקטים אל פנים החדר.
"אני לא ממש חולה... אני פשוט לא מרגישה טוב." אמרתי מבעד לעיניים עצומות. אני לא מרגישה שזה יום טוב להתוודות בפני אלה על מה שעשיתי. אני לא מרגישה שזהו יום טוב לחשוב על אותה נשיקה שהעבירה צמרמורת נעימה על ידיי. אותה צמרמורת שלא הרגשתי מזה חודשים רבים.
"את רוצה שאזמין לך תור לרופא? אני בטוח שנמצא רופא ש-"
"לא, אני בטוחה שזה לא חמור." קטעתי אותו בחיפזון. "אני פשוט זקוקה למנוחה."
אבי נאנח.

"אתן הנשים... רק מנוחה אתן צריכות. אבל למיכל יש סיבה מוצדקת לנוח, הרי היא נושאת את יורש העצר בבטנה כעת." אבי צחק.

"אולי זאת יורשת." מלמלתי בקדרות והסטתי את השמיכה מעל לראשי. כל מילה שנאמרה על התינוק או התינוקת שתיוולד הזכירה לי שהשהות בבית הזה היא זמנית. ידעתי בוודאות שברגע שיוולדו לאבי ומיכל ילדים משלהם הם כבר לא ירצו בי.

"שאהיה בבית מלא בבנות? אני דורש גיבוי לצד הגברי בבית הזה." אבי רטן.
לא הצלחתי להתאפק ופרצתי בצחוק מתגלגל מתחת לשמיכה. צחוק שלבטח סימן לאבי שאני לא ממש חולה אלא יותר מעמידה פני חולה.

ציפיתי שהוא יגיד לי שזה לא נאה לא ללכת לבית הספר סתם ככה, שזה לא טוב שאפסיד ימי לימודים, שזה לא בסדר מצדי לשקר לו ולהגיד שאני מרגישה ברע, אך הוא רק סידר את התריסים בחדרי כדי להחשיך את החדר ויצא בלי לומר מילה נוספת, משאיר אותי קבורה עמוק במחשבותיי.

*

לקראת אחת עשרה בבוקר קמתי מהמיטה ודידיתי בבית הריק בלי מטרה. הלכתי יחפה על הרצפה הקרה ונתתי לקור לחדור מבעד לעצמותיי. לא הייתי רעבה וגם לא רציתי לשתות שום דבר. פשוט התהלכתי כרוח עד שחזרתי לחדרי והחלטתי לפרוק את מחשבותיי בדרך היחידה שידעתי.
בלוק הציור שלי.

שרטטתי קווים שחורים על גבי קווים אפורים שיצרו תחנת אוטובוס ריקה ושתי זרועות שאחזו זו בזו בהיחבא...
הוספתי את טיפות הגשם ככתמים והציור היה מוכן. העתק כמעט מושלם של הלילה הקודם. היה זה כאילו צילמתי
אותי ואת אריאל מתנשקים רגע לפני הפרידה.
תהיתי לרגע אם גם הוא מהרהר על הנשיקה. תהיתי אם הייתה חשובה לו או שהוא מתחרט שזה בכלל קרה?
האם גם הוא חושב כיצד זה ישפיע על אלה? ומה הוא בכלל מרגיש כלפיה? אפילו לא טרחתי לברר זאת לפני
שנתתי לו לאסוף אותי בזרועותיו.
"אל תשבור לי את הלב." לחשתי אל האוויר. "בבקשה, בקושי הצלחתי לאסוף את כל החתיכות שנשארו ממנו ולא
אוכל לסבול עוד אכזבה."
עזבתי את בלוק הציור לטובת צפייה בתוכניות חסרות גיוון בטלוויזיה ושקעתי בשינה על הכורסא בסלון. אותה
כורסא שעליה סיפרתי למיכל שהתאהבתי בבחור שמישהי אחרת אהבה.
לקראת הצהריים צלצל טלפון העיר אותי משנתי. ברגע הראשון פחד עלה בליבי שזהו אריאל שמתקשר אליי אך
אמרתי לעצמי שזה מגוחך, הרי אין לו את המספר שלי.
הרמתי את השפופרת.
"אווה?" קולה של אלה הרתיע אותי.
"כן?"
"את חולה?"
"אה... לא, זאת אומרת קצת." התבלבלתי.
לא ציפיתי שאלה תתקשר אליי. השיחה שלה רק הזכירה לי שאני חייבת להתוודות בפניה. חייבת ולא מסוגלת.
הרי להתוודות בפניה לגבי הנשיקה יהיה כמו להתוודות בפניה על הרגשות שלי כלפי אריאל. הרגשות שהסתרתי
ממנה ואפילו מעצמי עד כמה שיכולתי.
"תרגישי טוב... רציתי להיפגש איתך. לדבר קצת, רק אני ואת." קולה נשמע שמח וצוהל מאחורי הקו.
"בלי החברות האחרות שלך?"
"בלעדיהן. רוצה לטייל קצת? נצא לקניון..." אלה ניסתה לשכנע אותי למרות שהדבר האחרון שרציתי היה לראות
את פניה.
"טוב. אני מסכימה."
"אני אגיע לתחנה של הבית שלך ומשם נלך ברגל, טוב?"
"בסדר. אז נתראה עוד חצי שעה."
"טוב."
אולי בכל זאת אוכל לספר לה על מה שקרה והיא תבין אותי. אולי אם אצליח להסביר לה שהכל היה טעות עדיין
נוכל להישאר חברות...

אלה נראתה יפיייה וקורנת כהרגלה כשפגשה אותי בתחנה. החן שלה תמיד סנוור את עיניי והייתי בטוחה שהיא מסנוורת בהליכתה את כל עוברי האורח שעוברים לידה ברחוק. להביט בה היה כמו לבחון חלקיק זכוכית אל מול קרני השמש.

אני לעומתה הרגשתי אפלה ועגמומית כמו יום גשום. שום חלק בגופי לא סנוור אף אחד. הייתי יותר בלתי נראית מאשר מסנוורת. רבים העדיפו להתעלם מקיומי כדי להעלים שאלות מיותרות שצצו במוחם כאשר נתקלו בי. "אני שמחה שאת מרגישה טוב." אלה ציינה כשפנינו ללכת ברחוב שהוביל אל מרכז העיר.

"האמת שלא הייתי חולה." התוודיתי ואלה צחקקה.

"זה בסדר לפספס בית הספר יום אחד, לא קרה כלום." היא שילבה את ידה בזרועי והלכנו יחדיו. "את יודעת שסיוון התחילה לצאת עם רועי?"

"באמת?"

הרכילות של התלמידים בכיתה לא עניינה אותי אך לא היה דבר שאלה לא רצתה לדבר. לא היה דבר שנעלם מפניה. היא הייתה חייבת לדעת מי מאוהב בי, מי יוצא עם מי ומי בוגד במי.

"כן... הקטע המטורף הוא שהיא זאת שהציעה לו לצאת. איזו מן בת עושה דבר כזה? אני לא מאמינה עלייה. היא בכלל לא התייעצה איתי."

"היא לא חייבת להגיד לך מה היא עושה." מלמלתי.

"חברות טובות תמיד משתפות אחת את השנייה במה שעובר עליהן והיא הייתה חברה נורא קרובה שלי." מבט אפל חלף על פניה והצל על עיניה הבהקות לשבריר שנייה.

"היא כבר לא חברה שלך אז?" שאלתי בבלבול ותהיתי ביראה מה יקרה כשאספר לה על הנשיקה שלי עם אריאל. קיוויתי שהיא לא תתלוש את השיער לראשי ותשאיר אותי קירחת. מוטב שאספר לה בקרוב.

"כולן חברות שלי." אלה צחקקה. "היא פשוט פגעה באמון שלי."

"ואת מספרת לה את כל הסודות שלך?" התעניינתי.

"אילו סודות?" אלה נעצרה.

"אני מתכוונת... לדברים שמטרידים אותך. את מדברת איתה על הבחור שאת אוהבת?"

"אה..." פניה העגולות התכסו בסומק קל. "אין על מה לדבר בנושא הזה. היא יודעת שאני אוהבת את אריאל..." התקרבנו אל הקניון. יכולנו לראות את הבניין הגדול והמנצנץ מאחורי מספר בתים נמוכי קומה.

"יש לי משהו להגיד לך." אמרתי לאחר שעברנו את שארית הדרך עד לדלתות הזכוכית בשתיקה. מוטב עכשיו מאשר לעולם לא.

"קרה משהו?"

"כן." אמרתי בחשש כשהתהלכנו בין חלונות הראווה הנוצצים ולא נכנסנו לאף חנות. "זה בקשר לאריאל."

הלכנו לספסל הקרוב והתיישבנו עליו. ההמולה מסביבי בלעה חלק מהחששות שלי לדבר על מה שקרה ואז להיתקל בשתיקה. הדבר האחרון שרציתי היה לפגוע באלה. אך מיכל צדקה, אני לא הייתי הילה. הייתי שונה ממנה ולכן ידעתי בבירור שזכותה של אלה לדעת את האמת.

"אני ואריאל נפגשנו אתמול באוטובוס." אמרתי כשקולי יורד בהדרגה. אלה המשיכה לצפות בשוויון נפש. רק עיניה הסגירו את מצוקתה. "הוא חיכה איתי לאוטובוס ואז..."

"ואז מה?" היא לא הבינה. ראיתי בעיניה שהיא לא יכלה להעלות על פני דעתה שאריאל ירצה לגעת בי באצבע. היא לא יכלה להעלות בדעתה שאריאל יכול להעדיף אותי על פניה.

"הוא נישק אותי."

"הוא עשה מה?" קולה עלה.

"נישק אותי." לחשתי.

ציפיתי שהיא תצקע עליי. שתקלל אותי. שתעזוב אותי לשבת לבדי על הספסל. אך היא נותרה שקטה ורגועה הרבה מכפי שציפיתי.

"בסדר." הניחה לבסוף ועיניה בהו בחלון ראוה של חנות נעליים.

"בסדר מה?" הרגשתי מבולבלת. ניסיתי להסתיר בכל כוחי את ידיי הרועדות ממנה אך אלה לא התרגשה ואפילו לא שמה לב לאי שקט שלי.

"אני לא כועסת עלייך, אם זה מה שחשבת. זה קרה וזה נגמר." היא חייכה לעברי חיוך דק.

"חשבתי ש... הרי אמרת לי לא להתקרב אליו-"

"נכון, אמרתי לך ואת לא הקשבת." קולה חדר מבעד לעורי כמו מחטים בלתי נראות. "בחרת להתקרב אליו למרות שביקשתי ממך להניח לו."

"זה היה לגמרי בטעות... זה לא היה מתוכנן-" מצאתי את עצמי מתגוננת אך אלה קטעה אותי.

"אוה, אני יודעת שזאת הייתה טעות. אני מבינה הכל." היא הניחה יד קלה על ידיי והפסקתי לרעוד.

לא ידעתי מה לומר.

"בואי, מתוקה. נלך למדוד נעליים בחנות הזאת שם." היא הצביעה אל החנות עליה היא הסתכלה קודם לכן.

"את בטוחה?" מלמלתי.

אלה הקימה אותי על רגליי ושילבה את ידה בזרועי.

"אני בטוחה בזה כמו שאני בטוחה בעובדה שאריאל אוהב אותי ורק אותי. עכשיו בואי, אוה, החנות נעליים מחכה לנו..."

היא משכה אותי קדימה אל עבר החנות כשאני עדיין ניסיתי לעכל את הטעם המריר-חמוץ שבפי. אלה הייתה בטוחה בך שזאת הייתה טעות. שלא היו רגשות מעורבים בנשיקה. היא הייתה בטוחה לגמרי באהבתו של אריאל. והביטחון הזה שלה, הוא שרידד ורמס את הביטחון שלי עד לרצפה.

התעוררתי בבוקר בהרגשה לא נעימה שבית הספר מחכה לי. שוב אותם מורים, אותם תלמידים. אותם פרצופים מאוסים ושוב אריאל.

קיוויתי שהוא יפסיק ללכת לבית הספר ולא אראה אותו לפחות בחודש הקרוב. בחודש הזה אוכל לטשטש את הנשיקה משפתי ולמחוק אותו מזיכרוני ומליבי. או כך לפחות חשבתי לעצמי. לא היה לי מושג אם אוכל למחוק אותו באותה קלות שדימיתי לעצמי.

אמצע נובמבר. גשם שטף את הרחובות והצינה השתלטה על עורי כמו נמלים מטפסות כשקמתי מהמיטה. היה קר. אפילו מאוד. מיהרתי אל ארון הבגדים והוצאתי מתוכו פריטים רנדומאליים ומיהרתי להחליף בגדים. מטבח ריק וקריר קיבל את פניי כשנכנסתי לתוכו. הדלקתי את הקומקום והוצאתי בינתיים כוס, תה וסוכר מהמגירות. תהיתי למה מיכל ואבי לא קמו לאכול ארוחת בוקר. שניהם היו משכימי קום ושנאו לישון עד מאוחר. המים בקומקום רתחו. הכנתי לעצמי תה והתיישבתי ליד השולחן, מהורהרת במחשבות מוקדמות של בוקר. אלה התייחסו באדישות מוחלטת לנשיקה. למעשה המשכנו לטייל עוד שעה ארוכה בקניון כשהיא קנתה לעצמה נעליים, זוג מכנסי ג'ינס וסריג תכלת לחורף. היא כל הזמן שאלה אותי למה אני לא רוצה לקנות שום דבר לעצמי ואפילו הציעה להלוות לי כסף כדי שאוכל להחזיר לה אחר כך. אני התעקשתי שוב ושוב שאני לא צריכה בגדים חדשים כשראשי היה טמון במקום אחר לגמרי. מקום שאלה לא יכלה להגיע אליו. כשסיימתי לשתות את כוס התה הנחתי אותה בכיור והלכתי לקחת את התיק שלי ואת המטרייה שלי והתכוננתי לצעדה ארוכה בגשם עד לבית הספר.

*

כשהגעתי לכיתה אלה כבר הייתה שם ביחד עם סיוון והודיה. הן הנמיכו את קולן כשהתקרבותי בחיך מדוד אל השולחנות שלהן.

"בוקר טוב, הפטרתי והבטתי באלה.

"בוקר אור." אלה השיבה. "בדיוק סיפרתי לסיוון והודיה איזה בגדים קנינו אתמול."

הנהנתי. תהיתי לעצמי אם סיפרה להן על הדבר האחר שסיפרתי לה. קיוויתי שלא אך לא יכולתי לדעת. מהדרך שבה חברותיה הלא כל כך נעימות הסתכלו עליי ניחשתי שהן ידעו היטב על מעשיי.

"אווה, למה לא הגעת אתמול לבית הספר?" סיוון התעניינה.

"לא הרגשתי טוב." מלמלתי.

"אבל אלה אמרה שהייתן בקניון."

פתחתי את פי וסגרתי אותו. הבנות צחקו על חשבוני ואלה לא עשתה דבר כדי להגן עליי.

זה בסדר, הקשחתי את ליבי. אני לא צריכה שאף אחד יגן עליי. אני יכולה להגן על עצמי.

קריאה מרוחקת גרמה לי לסובב את ראשי. שם הוא היה. הוא והחיך שהתפשט על פניו כשראה אותי. נרעדתי כולי והרגשתי חשופה למבטיהם העוינים של תלמידי הכיתה.

אריאל התקרב ונאחז בידי באינטימיות. קצות אצבעותיו לחצו על אצבעותיי. ליבי האיץ את פעימותיו. אם כך הוא לא שכח... הוא לא שכח את מה שהיה וכן הייתה חשיבות לנשיקה בינינו.

לרגע בודד בו מבטינו נפגשו כל הכיתה נעלמה. לא היו תלמידים רועשים מסביבנו ולא היו את אלה וחברותיה שצפו בנו בעין חשדנית. היינו רק אני והוא. לא יכולתי שלא לשחזר את הנשיקה שלנו במוחי והשערות שעל ידי סמרו.

"חיפשתי אותך אתמול בבית הספר..." הוא לחש.

"לא הרגשתי טוב..." השבתי לו בלחישה.

"את בסדר? חלית במשהו?"

"לא, אני בסדר." אמרתי והסמקתי. הייתי חייבת להביט לכיוון אחר כדי שלא יראה את ההתרגשות שאחזה בי בקרבתו. בדרך הזאת הוא ישים לב בקרוב לרגשותיי. בדרך הזאת גם אלה תשים לב אליהם.

"מה את עושה היום בערב?" קולו המשיך להיות נמוך.

"אה... אני עסוקה." נזכרתי באילנה ובמחלקת הילדים שחיכו לי. לא יכולתי לסרב להגיע אליהם רק כי אריאל רצה לראות אותי. היה חשוב לי להתנדב.

אריאל נראה מאוכזב מעט.

"טוב אז מה לגבי מחרתיים?" הוא ניסה שוב אך באותו רגע אלה התקרבה וידו עזבה את ידי.

"מה נשמע, אריאל?" היא חייכה ועיניה בהקו.

הוא נראה מבולבל לרגע אך אני צעדתי אחורנית והסתובבתי אליו עם גבו. התקשיתי לנשום. התקשיתי לתפקד. כעסתי על אלה כל כך ובאותו זמן כעסתי על עצמי.

נתתי ללב שלי להוביל. שכחתי לחשוב על חברה שלי. אך כיצד יכולתי לחשוב עליה כשהלב שלי כל כך דאב אליו?

הלב שלי משך אותי אליו כאילו תמיד היינו קשורים זה לזה אך רק בזמן האחרון שמנו לב לכך.

הצלצול קטע את מחשבותיי ומיהרתי להתיישב במקומי. בזוית עיני ראיתי את אריאל עדיין מדבר עם אלה שלא חדלה לחייך ולסובב אצבע על קצוות משיערה המהפנט.

אז יש ביניהם כימיה. לא יכולתי שלא לשים לב. בלעתי את מרירותי כשהמורה נכנסה לכיתה והפרידה ביניהם.

אריאל יצא מהכיתה אפילו בלי להביט בי פעם אחת.

"תלמידים, שבו במקומותיכם!" המחנכת שלנו פקדה.

אלה התיישבה במקום שלה ליד הודיה כשעל פניה הבעת רצון שגרמה לי לרצות לשנוא אותה, אך גם כשהייתה מרוצה ונקמנית היא הייתה יפה. יפה בכל מצב.

"התחברת עם השטן עצמו." נטלי סיננה לעברי ממקומה בשולחן מלפניי כשפתחנו את המחברות שלנו והמורה התחילה להכתיב לנו בקצב.

לא הגבתי.

הצטערתי בכל ליבי שלא רציתי להתחבר לילדה השקטה והכנה הזאת ששום דבר לא נעלם מפניה. בוודאי הכירה

את אלה הרבה לפניי וידעה על מה היא מדברת. נטלי מיהרה לסובב את פניה אל המורה ואני נותרתי לשבת

לבדי, מהורהרת במחשבותיי ולא מספיקה לכתוב את כל מה שהמורה מכתובה.

פתק קטן ולבן נחת על שולחני לפתע על מחברתי. הרמתי את עיניי ופתחתי אותו בזהירות.

בפתק היה רשום:

"אמרתי לך שהוא אוהב רק אותי."

הבטתי באלה ובחיוך הרחב שחצה את פניה והייתי חייבת להודות לראשונה שזקיק של שנה הסתנן בין הסדקים של החיוך שהחזרתי לה בתגובה.

*

הגעתי אל מחלקת הילדים באפיסת כוחות. אילנה הביטה בי ועיניה התחווירו. "את חולה, אווה?" שאלה בדאגה. עיגולים שחורים שורטטו מתחת לעיניה והיא נראתה סחוטה ועייפה. לא רציתי להשאיר אותה לבד במחלקה למרות שהרגשתי רע. "לא, אני בסדר." שיקרתי. האמת שהייתה לי בחילה נוראית ורציתי להקיא. "בואי תכיני לעצמך תה. בטח הצטננת בגלל הקור בחוץ." היא הובילה אותי אל המטבח והושיטה לי את חלוק בית החולים שלי.

"כנראה." מלמלתי. לא רציתי להסביר בפניה שהבחילה שהרגשתי נבעה בגלל נער. נערה ונער ליתר דיוק. עבר והווה. הווה שניסה להידמות בצורה כמעט מפחידה לעבר שלי. שתיתי את כוס התה והכרתי את עצמי להתמקד. באתי לכאן בשביל הילדים. באתי לתרום. להתנדב. לתת חלק מעצמי כדי להיפטר מכל רגשות השליליים שהרגשתי.

נשמתי נשימה עמוקה, הידקתי את הפקעת שעטפה את שיערי והתקדמתי אל עבר החדרים. יותם הקטן קיבל את פני בחיוך רחב וקפץ לזרועותי. שמחתי לראות את אותם העיניים כחולות שחייכו לקראתי. זה חימם לי את הלב. איריס הובילה אותי אל המיטה שלה כדי להראות לי ציור אותו ציירה. להפתעתי זאת הייתי אני בציור שלה. נמוכה ורזה עם עיניים חומות ירוקות. ולידי הייתה ילדה קטנה ומעליה רשום איריס באותיות דפוס. "וואו, זה נורא מתוק מצידך, חמודה." התרגשתי וקיפלתי אותה אל תוך הכיס של החלוק שלי.

"זה ציור בשבילך." איריס קראה לעברי. "אהבת? אהבת?" "ברור שכן." צחקתי. "עכשיו בואו תשבו כולם במיטות שלכם ואני אקריא לכם סיפור. מסכימים?" קריאות של צהלה מילאו את החדר הלבן והחדגוני ואני קירבתי את אחת הכורסאות הלבנות אל המיטות הקטנות שלהם ופתחתי את אחד מספרי האגדות שעמדו על מדף רעוע בפניה. ראשה של אילנה הציץ אל פנים החדר. היא הצביעה בידיה על השעון. היה עליי להתקדם הלאה. "תני לי עוד קצת זמן... עדיין לא הקראתי להם סיפור." לחשתי.

"אווה-"

"עוד קצת." ביקשתי.

"טוב, אבל תבטיחי לי שבאמת לקצת." היא נכנעה ועזבה בחיוך.

הנהנתי וחזרתי אל הילדים. הנחתי להם לשקוע מעט בעולם האגדות. עולם שהיה כה רחוק ממה שהיה העולם שלהם כעת. ריחמתי עליהם וכאב לי הלב אך בכל זאת היו אלה ילדים שמחים. ילדים ששמחו מהדברים הפשוטים ביותר. ילדים שידעו להעריך אפילו את ערכו של חיוך.

*

לקראת סוף המשמרת שלי התקדמתי אל עבר החדר שלה. בניגוד לפעמים הקודמות הפעם הרשיתי לעצמי להיכנס פנימה.

האוויר בחדרה תמיד הרגיש דחוס ולחוץ יותר למרות שהתריסים היו פתוחים לכדי סדקים צרים ורוח קרירה הסתננה פנימה.

סידרתי את השמיכה שלה והתקרבתי אליה בטפיפות צעדים שקטות.

היא הייתה יפה כמו מלאך. היה משהו רגוע וקסום בדרך שבה היא שכבה על המיטה בעיניים עצומות.

ידעתי שהיא הייתה חשובה לו. אפילו חשובה מאוד. כאב לו על כאבה. כאב לו על אבדונה.

הרשיתי לעצמי לגעת בידה הקרירה.

אולי... היא בכל זאת מרגישה?

"אני אווה..." אמרתי בקול רם. דיברתי אל ענבר כאילו יכלה לראות אותי. כאילו יכלה לענות לי ולשמוע אותי.

"אני מכירה את אריאל, אח שלך. אני חושבת שהוא בן אדם נפלא. באמת אח טוב. והוא נורא מתגעגע אלייך. הוא

תמיד מדבר עלייך וכואב לו שאת שוכבת פה." קולי הפך ללחישה. "אם רק יכולת להתעורר למענו... כדי שלא

יכאב לו. אם רק יכולת-"

"סליחה? מי את?" שמעתי קול נשי ומבוגר מאחורי.

נרתעתי אחורה בבהלה.

אישה נמוכה יחסית עם שיער צבוע באדום כהה ועיניים שחורות הביטה בי. היא לבשה בגדים רחבים ומגושמים

מעט שנחו בצורה כמעט לא טבעית על גופה.

"מה את עושה בחדר של הבת שלי?" המשיכה לתחקר אותי.

אז זאת אימא של אריאל. חשבתי לעצמי.

"רק... דיברתי אליה קצת." החוורת.

מבטה היה לא נעים. הרגשתי שפלשתי לפרטיות שלה. מקום שלא הייתה לי זכות להימצא בו.

"דיברת אליה? את לא מכירה אותה בכלל ואני לא זוכרת אותך." האישה התקרבה אל המיטה והחזיקה בידה של

בתה כמנסה לגונן עליה.

"אני... מכירה את אריאל. הוא סיפר לי עליה." לחשתי.

"זה לא מתאים לו, לספר למישהי על ענבר... אני לא מבינה למה הוא סיפר דווקא לך."

הסתובבתי על עקבותי ועזבתי את החדר.

הבנתי שהמשמרת שלי כבר נגמרה ואני יכולה ללכת הביתה. נפרדתי בקצרה מאילנה ומירית, האחות השנייה,

והלכתי אל תחנת האוטובוס.

*

כשנכנסתי הביתה חשבתי שנכנסתי בטעות לזירת קרב. או לבית השכנים לחלופין. אך לא, לא טעיתי, זה באמת

היה הבית שלי. הדבר היחיד שנראה שונה היו הבעות הפנים שעל פניהם של מיכל ואבי שהיו באמצע ריב סוער. היא עמדה מאחורי הספה והוא עמד בכניסה למטבח. ביניהם עמדו חומות רבות ובלתי נראות. והם אפילו לא שמו לב שנכנסתי הביתה, כה עסוקים היו בהכאה עצמית.

"למה אתה לא משתנה?" הטיחה בו. "למה אתה נעלם בבקרים?"

"למה אני חייב להשתנות?" צעק בחזרה.

"אבי!"

"את אמורה לאהוב אותי כמו שאני-"

"לא כשאתה מזלזל בי! לא כשאתה מזלזל בנישואים שלנו! בילד שלנו!"

פיו של אבי נפער ברוגז.

"אני עושה בשביל המשפחה הזאת את כל מה שאני יכול! את אף פעם לא מרוצה משום דבר!"

"אני לא מרוצה? אם היית קצת מתאמץ אז הייתי מרוצה-"

מהיכן הריב הזה צץ? ממתני דברים כה לא נעימים הוחלפו בין אבי למיכל שאהבו כל כך.

הריב הזה הכה בי כרעם ביום בהיר.

מה היה כל כך לא בסדר שהצריך ממיכל לצעוק על בעלה? ממתני הרימה את קולה? ממתני צעקה? ממתני אבי

השיב בחזרה על צעקותיה? למה לא ביקש מיד סליחה?

עמדתי המומה וקפואה במקומי ליד הדלת והם עדיין לא הבחינו בי. הרגשתי כמו אוויר. הרגשתי כלא קיימת.

"בחיים לא זלזלתי בך. בחיים לא זלזלתי באווה. בקשר שלנו." הוא התקרב אל הספה בזהירות אבל היא הדפה

אותו ממנה וכיסתה את פניה בידיה.

הדחף להתקרב ולחבק את מיכל היה חזק אך קול פנימי אמר לי לא להתערב. זהו לא הקרב שלי. מדובר ביחסים

שלהם. באהבה שלהם.

"מיכל, בבקשה תפסיקי..." קולו ירד כמעט ללחישה. הוא התיישב ליד ברכיה וליטף את ראשה ברכות אך היא לא

הגיבה.

רציתי לצעוק לה, שתגיב, שתחבק אותי ותנשק אותי ותסלח לו, אך היא אפילו לא הרימה את עיניה.

"מיכלי..." אבי ניסה שוב.

בסופו של דבר זכה למענה.

"לך ממני." היא סיננה מבעד לידיה שכיסו את פניה.

באותה שנייה אבי התרומם בעצבנות משיבתו וראה אותי צופה בריב המכוער שלהם.

"אווה... אני-"

"אל תסביר לי שום דבר." מלמלתי והסתערתי לכיוון החדר שלי כמעט בריצה.

אל תסביר לי שום דבר. אני לא רוצה לדעת.

*

אבי בא לחדר שלי כשהתיישבתי בסערה על המיטה.

"אני מצטער, אווה'לה... עוברת עלינו תקופה קשה." הוא מלמל בהתנצלות. "לא רציתי שתשמעי את הריב שלנו."
"מה עשית לה?" שאלתי בעצבנות. "על מה מיכל כועסת?"
אבי משך בכתפיו.
"אני חושב שהיא חושבת שאני לא מספיק משקיע במערכת יחסים שלנו. שאני נעלם בבקרים."
הבטתי בו.
ידעתי שהוא אוהב את מיכל בכל ליבו ואפילו יותר אם יכול היה. הוא לא היה עושה שום דבר בכוונה כדי לפגוע בה.
"אולי מיכל רגישה בגלל ההיריון..." לחשתי.
"אולי, ואולי זה יותר מזה." לראשונה ראיתי את מבטו של אבי אבוד מעט. לא ממוקד.
"לא... אל תגיד לי שיש יותר מזה. נמאס לי מבעיות. נמאס לי מהסתבכויות. נמאס לי מכל הדברים בעולם שקורים ומשתבשים."
אבי פלט נחרה.
"נשמע שמישהי פה בהחלט לא מרוצה מהחיים שלה." ציין.
"לא," ניסיתי למחות. "אני מרוצה מהחיים שלי, אני מרוצה מזה שאתם המשפחה שלי ושיש לי בית ואני לא לבד... אבל יש דברים ש..."
"שאת חושבת שאני לא אבין אבל אני מבין בכל זאת." אבי חייך.
"מה?"
"אני לא עיוור. אני רואה מה הולך איתך."
לחיי הוורידו מעט. כל כך שקופה הייתי?
"איך אתה יודע על-"
"הוא בא לפה. היום בערב." אמר אבי בפשטות. ידעתי שהוא התכוון לאריאל. לא היה לי שמץ של ספק בכך.
"באמת?"
המחשבה על כך שאריאל הגיע עד הבית שלי או אפילו שזכר את הכתובת שלי מילאה את ליבי בעונג מסוים.
"כן, אמרתי לו שאת לא בבית. הוא ביקש למסור לך שהוא יחכה לך מחר בכניסה לבית הספר."
"באמת?"
ליבי האיץ את פעימותיו.
אבי צחקק.
"אני רואה שנפלת חזק, ילדונת. רק תבטיחי לי שתשמרי על עצמך, טוב?"
נשמתי עמוקות.
"אני מבטיחה."

בוקר יום למחרת הגיע במהירות יתרה. הרגשתי שאני מהלכת על קוצים במקום על המדרכה כשהתקרבותי אל בית הספר. לא הייתי מוכנה לפגישה עם אריאל. המוח שלי היה עסוק במחשבות שנטו להפוך לשליליות יותר ויותר עם כל צעד שעשיתי.

ואם הוא לא יופיע? ואם הוא כן יופיע? מה הוא רוצה להגיד לי? ומה אם אלה תראה אותנו? מה אלה תגיד? ומה אם אלה לא תראה אותנו אבל החברות שלה דווקא כן? ד"י. תפסיקי.

כמעט נעצרתי באמצע מעבר חצייה כשהכרתי את עצמי להתעשת. אני לא יכולה להתערער כל כך רק בגלל נער. אני לא יכולה להתערער כל כך רק בגלל שליבי מאיץ בפעימותיו כשאני רואה אותו מתקרב. כשהתקרבותי לבית הספר זיהיתי אותו אפילו ממרחק. הוא לבש מעיל שחור וג'ינס כהה עם מגפיים צבאיות. מרוב שהייתי מהופנטת להבעת פניו החייכנית דרכתי בתוך שלולית. הרגשתי את המים המזוהמים נספגים בגרביים שלי. חיוך נבון התפשט על פניי כשראיתי את אריאל צוחק בקול גדול שרק הגביר את הסומק על לחיי.

"את כל כך מתרגשת כשאת רואה אותי שאת מפספסת את השלוליות?" שאל בנימה חצי צוחקת, חצי רצינית כשהתקרבותי. דחקתי במרפק שלו.

"תפסיקי להתנשא, אריאל." חייכתי ויחלתי ללחיי הוורודות לשנות את צבען בחזרה ללבן.

"טוב, מצטער... לא יכולתי להתאפק."

"באת אליי הביתה אתמול?" החלפתי נושא.

"כן. רצייתי לדבר איתך." הוא השעין את זרועו על הסורגים של בית הספר ומבטו הרצין. "על מה?"

"עלינו." פלט ומבטנו לא נפגשו.

לפתע גם אני רצייתי לאחוז בסורגים של הגדר, כדי שלא אפול הצידה.

עלינו? האם היה בכלל 'אנחנו' לדבר עליו?

"אווה... אל תעמידי פנים ששום דבר לא קורה בינינו-"

"אבל אלה-"

"עזבי אותה, היא לא חשובה." קטע אותי בחיפזון והתקרב אלי. אדי הקור היו אלה שהפרידו בינינו כעת. רצייתי להתרחק ממנו אך באותו זמן רצייתי להתקרב אליו שוב. לחוש את מגע השפתיים הקפואות על שפתיי. לחוש את החמימות נספגת ומלטפת את עורי כשאני מרגישה אהובה, אפילו לרגע אחד בודד.

"אני לא מבינה." התוודיתי. ובאמת לא הבנתי. לידו מוחי היה מעורפל מחושים ולא יכולתי לחשוב בהיגיון.

"אווה... אני רוצה לצאת איתך. את מסכימה?" עיניו החומות המתינו בציפייה.

"אבל מה עם אלה?" פלטתי חסרת נשימה. נשענתי בלית ברירה אל הגדר והרגשתי שאני נחנקת. לא ציפיתי לזה. להצעת חברות הזאת. הרי הכל היה כל כך חדש... וטרי... ופשוט כשלא היינו ביחד. להיות ביחד פירושו לסבך את הכל.

"תפסיקי כבר להזכיר אותה!" נימה עצבנית התגנבה לקולו. "למה את נחושה לקשור אותה לשיחה שלנו? שאלתי

אותך שאלה פשוטה..."

קולו נמוג והשאיר דממה מעיקה בינינו.

"אני... כן רוצה." מלמלתי לבסוף, כשנדמה שנצח שלם עבר בינינו.

אריאל חייך וידיו נאחזו קלות בידי, בדיוק כמו אתמול.

"אז אנחנו חברים מעכשיו?"

"לא... חכה, אריאל. זה מהר מדיי בשבילי. אני לא מסוגלת לעכל את זה." השפלתי את מבטי והרגשתי אותו מתרחק ממני.

היו כל כך הרבה דברים שלא יכולתי להסביר לו. מילים שלא מצאו את דרכן החוצה ונשמרו בבטן. זיכרונות עבר שמיהרו למלא את מוחי בלחשושים. הכל קרה מהר כל כך. ומבלבל כל כך.

"אני לא מבין... את לא מרגישה שיש בינינו משהו?" קולו נהפך מרוחק יותר וקריר יותר עם כל מילה.

"אני לא מכירה אותך מספיק ואני לא רוצה להיפגע." לחשתי.

הצלצול נשמע מתוך פנים בית הספר.

"אבל הדבר האחרון שאני רוצה זה לפגוע בך!" קולו נהם. "למה את מפחדת ממני כל כך?"

"יש דברים שאני לא יכולה לספר לך ואתה גם לא תבין. אני מצטערת אם השליתי אותך. אני חייבת ללכת עכשיו." הפטרתי לעברו ובצעד מהיר חלפתי על פניו ונזכרתי שגרבי רטובות והרגשה מצמררת טיפסה במורד גבי.

*

ישבתי בכיתה ולא הצלחתי להתרכז. נדמה שנכשלתי במבחן שהיה באמצע היום וכשהגיע שיעור אנגלית החלטתי לחתוך באלגנטיות וללכת הביתה במקום.

לראות את פניו המבולבלות והלא מבינות כשקטעתי את הצעתו... היה בלתי נסבל עבורי. הייאוש שלו. חוסר ההבנה שלו.

הוא לא יבין. אפילו שרציתי בכל ליבי להיות איתו, להיות מסוגלת להתקרב אליו ולדבר איתו לא יכולתי להרשות זאת לעצמי.

אלה הייתה כנה לגבי רגשותיה כלפיו ולא התכוונתי לעשות לה את מה שהילה עשתה לי עם האדם שחשבתי שהכי אהבתי באותה תקופה.

פסעתי מתחת למטרייה שלי כשהגשם הלם על האספלט. היה זה יום רע ואומלל עבורי. יום שבו לקחתי את ליבי וזרקתי אותו על הרצפה – כדי שיתנפץ לרסיסים. אני עצמי שברתי לי את הלב כדי שלא אשבר באמת כשהיה מאוחר מדיי. כדי שלא אהפוך להיות כמו הילה. כדי שלא אפצע את אלה בפצע שאני אף פעם לא הצלחתי לרפא. צלקת שהייתה ותמיד תישאר.

"יפה עשית." דמותו של תומר הופיעה לצידי. הוא נראה כמעט אמיתי והעור שעל ידיי סמר. עיניו הכחולות עדיין נקבו בי חורים במבטו החודר ולא הצלחתי להתעלם מנוכחותו.

לא הייתי בטוחה האם היה זה חלום או אשליה אך באותו רגע תומר נראה חיי ונושם לצידי.

"מה אתה רוצה? תעזוב אותי בשקט." לחששתי לעברו. אם הייתי מדברת בקול מדיי עוברי האורח היו חושבים

שהשתגעתי ואני מדברת אל עצמי.

"אני לא רוצה שום דבר, אווה. אני פשוט שמח שלא הסכמת להיות חברה של האפס הזה." "הוא לא אפס!" מיהרתי להגן עליו לפני שהספקתי לחשוב על כך ותומר צחק בתגובה. כבר כל כך הרבה זמן לא שמעתי את הצחוק שלו. הצחוק שמילא את כל החששות שלי פעם וגרם לי לחוש בטוחה. הצחוק השקרי שלו. "אז באמת יש לך רגשות כלפיו?" "זה לא עניינך." המשכתי ללכת והבטתי קדימה. קיוויתי שהוא יעלים ויפסיק להטריד אותי אך תומר הלך לצידי ונדמה שאפילו הגשם לא היווה מכשול עבורו. "הוא לא שווה אותך, אווה. הוא היה פוגע בך בדיוק כמו שאני פגעתי בך ביחד עם הילה." שמעתי את תומר לוחש מבעד לטיפות הגשם. "איך אתה יודעת?" הבטתי בו והוא חייך. החיוך המפורסם שלו. "אני חושב ששינינו יודעים זאת. זה מסביר את העובדה שסירבת לצאת איתו." נשכתי את שפתי.

האם היה צדק בדבריו? לא רציתי להתמודד עם השאלה הזאת. המשכתי ללכת ועקפתי מספר שלוליות קטנות של מים שהצטברו על האספלט. "למה אתה עוקב אחריי? אני לא רוצה אותך פה." יריתי לעברו לאחר מספר דקות של שתיקה. "אם לא היית רוצה אותי פה – לא הייתי פה." הוא חייך. "את קוראת לי בחלומות שלך, בציורים שלך בבלוק ציור המטופש שלך, במחשבות שאת כל כך מנסה להתחמק מהן ולא מצליחה-" "שקרן!" התפרצתי בקול ואישה שעברה לידי הביטה בי בהפתעה. הנמכתי את קולי שנאחז בפאניקה. "אני מזמן התגברתי עליך. מזמן שכחתי אותך. אני התאהבתי באריאל." "תמשיכי לרמות את עצמך, אווה. תמשיכי לומר זאת לעצמך, אך את עדיין מאוהבת בי. לכן סירבת לצאת איתו." תומר התעקש. "תעזוב אותי במנוחה. נמאסת עליי." חציתי את הכביש אל עבר הבית שלי ולפני שמצמצתי דמותו החצי שקופה של חבר שלי לשעבר נעלמה כאילו לא הייתה.

*

הבית היה ריק וקפוא כשפסעתי לתוכו. התריסים בסלון היו מוחשכים ושבילים בודדים של אור הסתננו מבעד לפתחים. שילבתי את זרועותיי על חזי כשפתחתי את המזגן. הילכתי בלי מטרה בין החדרים, צעדתי פנימה אל תוך המטבח ומהר יצאתי מתוכו. נכנסתי לחדר שינה השקט של אבי ומיכל ותהיתי אם כבר השלימו ביניהם. פסעתי לבסוף אל תוך חדרי והתיישבתי על המיטה. התמונה הממוסגרת של תומר והילה נעצה מחטים הישר לתוך ליבי. שמת לי לב שאני בוכה. הדמעות ניגרו מעיני כמו מפל ולא יכולתי להיעצר. לא ידעתי למה בדיוק אני בוכה ובאיזה חלק בגופי כל כך כואב לי אך ידעתי שרע לי ואני מרגישה אומללה. ידעתי שאני הכנסתי את עצמי למבו סתום. הרשיתי לעצמי להרגיש במקומות שהייתי צריכה להתנגד להם מראש. הרשיתי לעצמי לשמוח בלי לחשוב על אחרים. הרשיתי לעצמי לאהוב למרות שכבר

ידעתי את התוצאות של מעשיי.

צלצול טלפון עמום מהסלון קטע את מחשבותיי. קמתי מהמיטה ללא רצון וניגבתי את עיניי הרטובות. שובלי מלח שרטטו קווים על לחיי והרגשתי שפניי נסדקות כשהרמתי את השפופרת.

"הלו?"

"אווה, זאת אלה." שמעתי את קולה העליז מאחורי הקו. חשבתי לטרוק את השפופרת בפניה אך החזקתי את עצמי. אלה לא הייתה אשמה בכך שהרגשתי את אותם רגשות שהרגשתי כלפי אריאל.

"מה קרה?" אמרתי בקול חלוש.

"רציתי לספר לך משהו משמח שקרה לי... אבל רגע, את בוכה?"

שום דבר לא נעלם ממנה. היא הייתה חדת אבחנה.

"לא, אני פשוט עייפה קצת." שיקרתי. ידעתי שהיא לא תבלע את השקר.

"תספרי לי מה קרה לך, אני רוצה לשמוע." דרשה לדעת.

"אלה, אני מבטיחה לך שהכל בסדר. שום דבר חשוב לא קרה." אמרתי ביתר תוקף וניסיתי להעלים את הרעד מקולי.

"טוב, בסדר, אז חכי שאספר לך את החדשות הכי טובות שאני יכולה לספר לך. מוכנה?"

"כן..."

"אז... אני ואריאל דיברנו אחרי בית ספר ותנחשי מה?"

קולה היה כה שמח וקופצני שכבר יכולתי לנחש בלב כבד מה היא כל כך רצתה לספר לי. חשבתי שאני הולכת להתמוטט.

"אתם שוב חברים?" קולי היה כל כך עגמומי ואפילו לא ניסיתי להסתיר זאת.

"איך ידעת?" היא צחקקה. "אמרתי לך שהוא אוהב אותי!"

"נפלא." לחשתי בלי מילים וידיי נרעדו. לא יכולתי להאמין שזה באמת מה שקורה. לא יכולתי להאמין שהוא העז לעשות את מה שהוא עשה.

לא הסכמתי לצאת איתו אז הוא התפשר על אלה? לא הספקתי לצאת איתו אז הוא המשיך לנערה הבאה שאחריי?

שיניי נקשו ונאבקתי כדי לא לפרוץ בבכי בעודי בשיחה איתה.

"נכון שזה נפלא? אבל אני הכי רוצה להודות לך, אווה'לה. אני הכי אוהבת אותך בעולם!"

"לי?" שאלתי בבלבול במה שנותר מהקול השבור שלי.

"כן! ברור שלך! אריאל אמר לי שאחרי שדיבר איתך, את שכנעת אותו שאני והוא ממש צריכים לחזור להיות ביחד

ורק בגללך הוא הבין את זה!"

ניתקתי את השיחה.

*

פתק לבן קטן הונח על השידה בחדר השינה של מיכל ואבי. ידיים רועדות פתחו את דלת הכניסה ומיד לאחר מכן

התעטפו בחוזקה במעיל נגד הרוח שנשבה בחוץ וסירבה להרפות. הלכתי אל עבר התחנה, צעדים אחר צעדים, נשימה מואצת שנפלטה בתור אדים אל האוויר הקר של תחילת החורף. נעמדתי לצד מספר נוסעים אדישים למראה וחיכיתי לאוטובוס. העננים האפוריים נתלו בשמיים כמו שקי כביסה כבדים ונראה שגשם יכול לרדת בכל רגע. מיששתי את המטרייה בכיס הפנימי של מעילי אך שחררתי את המחשבה ממוחי. במקום שאליו אני הולכת אין צורך במטריות. האוטובוס שהגיע אל התחנה היה עמוס וצפוף באנשים. בקושי רב נדחקתי בין הנוסעים שעמדו בקדמת האוטובוס ובטעות דרכתי על רגל של מישהו כשהאוטובוס פנה שמאלה בהמשך הרחוב. השאון והרעש שמסביבי מלאו את ראשי כמו דבורים בתוך כוורת. איבדתי את דעתי סופית. לא הייתי זקוקה לדמותו המרחפת של תומר כדי לגלות זאת, או לטלפון משמח של אלה שבו היא הודיעה לי בתרועה מנצחת שהיא ואריאל חזרו להיות ביחד, או אפילו השיחות המודאגות של מיכל ואבי בערבים. ידעתי שאיבדתי את דעתי. הנחתי לעצמי להשתגע ולא נתתי לאף אחד לעזור לי להשתקם. לקום על רגליי. נדחקתי בין הנוסעים כדי לצאת מהאוטובוס והלכתי אל תחנת הרכבת. ידעתי שמאותו רגע אין דרך חזרה. את מחצית הדרך כבר עשיתי. נותרה המחצית השנייה. המחצית הקשה באמת. בלעתי את רוקי והרגשתי טיפות מים נספגות על השיער שעל ראשי. לא הוצאתי את המטרייה שלי ובמקום זאת התקדמתי אל המכונות האוטומטיות למכירת כרטיסים. בחלוף מספר דקות החזקתי את כרטיס הרכבת בכיס הפנימי במעיל שלי ונעמדתי מתחת לגגון מפלסטיק על הרציף. נאבקתי כדי לגרש מראשי את אירועי הבוקר המוקדמים. את אריאל מתקרב אליי. את הצחוק שלו. את הריח הממכר שלו. את מבטו הרציני ואת מבטו החייכני ששידר לעברי. את הדרך שבה ביקש ממני לצאת איתו. האופן שבו התאכזב כשסירבתי ועזבתי בסערה אל פנים בית הספר. ואז אותה שיחת טלפון מאלה. שיחה שגרמה לכל החומות הפנימיות שלי לקרוס. שיחה שהובילה למפל דמעות מחודש והרסה את כל ההגנות שבניתי מסביב ללב שלי. השיחה ננעצה בליבי כמו חץ מורעל. עד עכשיו לא הצלחתי להבין כיצד הוא הציע לה לצאת איתו. בהפרש כה קטן של זמן. כמעט בלי מחשבה תחילה. האם עשה זאת בכוונה? האם צחק עליי? האם אף פעם לא היה רציני ורק חשבתי שהוא כן? אורות עמומים של רכבת פלסו את דרכם מבעד לערפל והרכבת נעצרה באוושה קלה על הרציף. הנוסעים מיהרו לצאת מתוכה ואני השתחלתי אל אחד הקרונות בתחילתה והתיישבתי על כיסא בשורת מושבים ריקה. רעש עמום של דלתות שנסגרו בקרונות הפר את הדממה השלווה בתא. הרכבת החלה לנוע קדימה. עצמתי את עיניי.

*

פסעתי בין הרחובות המוכרים כשתחושה של אבדון חדרה מבעד לעורי. אותם ריחות מוכרים... אותם אנשים שמבטיהם פגשו במבטי אך לא העזו לדבר אליי. אותן חנויות שביליתי בצפייה בחלונות הראווה שלהן במשך זמן כה רב וחלמתי שאוכל לקנות את אותם חפצים שנמצאו מבעד לזכוכית. היה זה כמו לקפוץ אל תוך העבר. לחזור

בחזרה בזמן אל התקופה שגרתי כאן. בחולון.
ידיי נרעדו כשידעתי שאני מתקרבת. אומנם ידעתי לאן אני הולכת והכנתי את עצמי נפשית ככל שיכולתי, אך הפחד עדיין הסתנן בין נקבוביות עורי ככל שהתקדמתי אל יעדי.
רגליי חצו את גשר העץ שחרק מתחת לרגליי ואני נאבקתי בעצמי כדי לא להיעצר. המים הקפואים עדיין זרמו מתחתיו. בדיוק כמו בחלומותיי. בדיוק כמו בסיוטים הכי גרועים שלי. בדיוק כמו בעבר.
המשכתי ללכת הלאה - נחושה בדעתי לא להיעצר. השארתי את הגשר מאחוריי כשרגליי נאחזו בפיק ברכיים. נותרו צעדים ספורים עד שאגיע. נותרו פסיעות בודדות עד שאוכל לראות אותו סוף סוף.
בידיים רועדות ועיניים מלאות דמעות פתחתי את השער הקטן שהוביל אל שביל לבן עם אבנים לבנות וצעדתי קדימה, ככל שרגליי הרשו לי. הצמדתי את ידי לפי כשהתקרבותי.
נשמתי עמוקות והרגשתי שאני נחנקת.
אני לא מסוגלת לעשות זאת. אני לא מסוגלת לראות אותו. כל קרביי התהפכו בתוכי.
לאחר מספר שניות הכרחתי את עצמי להמשיך. לא נסעתי לפה ככה סתם. צעדתי ונזהרתי שלא להחליק על האבנים. בעיניים מלאות דמעות נעצרתי מולו. לא יכולתי להחזיק את עצמי יותר.
התכופפתי אל המצבה הלבנה ששמו נחקק עליה בשחור ונגעתי באבן הקפואה והרגשתי שליבי נדקר.
"שלום, תומר..." לחשתי מבעד לדמעות. "באתי לראות אותך סוף סוף..."

פרק 12

רגליי התקפלו תחתיי כשנחתי ליד האבן. עיניי היו מלאות בדמעות. השיער שעל ידיי סמר. זאת הייתה הפעם הראשונה שביקרתי בקברו. אף פעם לא העזתי להגיע לכאן קודם לכן. הלב שלי לא הרשה לי. הכאב היה חזק מדי.
כעת, כשרעד חלף במורד גופי כחשמל סטטי הרגשתי את הצלקת בבית חזי נפרמת שוב ומתחילה לדמם.
"תומר... אהוב..." לחשתי בצרידות וליטפתי את האבן הקרה. לא יכולתי להאמין ששם הוא שוכב, מתחת לשכבת שיש ואפר, מתחת לכל כך הרבה ערפל וזיכרונות. "אני מצטערת כל כך..."
השפלתי את מבטי ונתתי לזיכרונות לסחוף אותי אל העבר. אל מול עיניי חלפו ימים מאושרים שידעתי שלא ישובו, טיולים משותפים בפארק, הליכה משותפת אל חוף הים, נשיקות ארוכות שתמיד העירו בתוכי תשוקות נסתרות, חיבוקים ובדיחות משותפות...
כל כך הרבה דברים חלפו ולא ישובו עוד. כל כך הרבה שקרים שתמיד האמנתי בהם והמשכתי להאמין עכשיו, אפילו כאשר הסיפור הסתיים והבנתי את הלקח הנוקשה לגבי אהבה. כמה שהייתה יפה, אהבה תמיד הייתה ותישאר בגדנית.
אצבעותיי שרטטו קווים דמיוניים על האבן. דמיינתי שהוא מסוגל להרגיש את מגעי על ידו בדרך הזאת למרות שידעתי שעצם המחשבה היא מגוחכת.
"הובלת אותי לכאן, תומר..." לחשתי. "רצית שאני אגיע כדי לסגור מעגל. כדי שאני אבכה עליך כמו שמגיע לך, כדי שאני אתמודד עם המציאות. ואתה צודק... לא התגברתי עליך. אף פעם לא חשבתי שאתגבר וזה לא קרה. אומנם

רגשות חדשים החלו לצוץ למישהו אחר, אך הם לא משתווים בעוצמה לרגשות שהרגשתי כלפייך. הרגשות הללו שאני מרגישה הם חלושים ומהוססים. אתה פגעת בי אך אני פגעתי בך יותר מכל ואני לא יכולה ולא אוכל לסלוח לעצמי על כך. שום בגידה לא שווה את מה שעשיתי לך... שום בגידה לא שווה את מה שקרה..." וכמו מתוך סלסול של סרט הרגשתי את אירועי העבר משוחזרים במוחי כמו גלגל נע.

הלכתי וליבי מואץ אל הגשר. קבענו שניפגש שם. אני ותומר. בפעם האחרונה. לא רציתי לתת לו הזדמנות להסביר את עצמו אך הלב שלי זעק לתשומת לב מצדו. הלב שלי עדיין אהב למרות הבגידה. רציתי להאמין שהוא יוכל להסביר את עצמו באופן שיספק את דעתי ואוכל לסלוח לו. כל כך רציתי להיות ביחד. כל כך רציתי שהוא יישאר איתי. כמעט נאחזתי בו בציפורניים מכל כך הרבה אהבה חולנית. הצעדים שלי היו מהירים ורועדים, בדיוק כמו הלב שלי. לא ידעתי בדיוק מה אני אגיד לו כשניפגש אך ידעתי שעלי לומר משהו. אולי אפילו להתוודות לגבי הרגשות שעדיין פעמו בתוכי. ריחות קלושים של פרחים בערוגות פרחים שלצידי הבתים התגנבו לאפי אך הרגשתי שאני עסוקה מדי מכדי להריחם. הייתי נחושה בדעתי להחזיק את תומר אליו ויהי מה. 'אני אוהבת אותו... עדיין אוהבת אותו למרות הבגידה שלו. זה חייב להיות סימן. סימן לכך שהאהבה שלנו אמיתית.' חשבתי כשהתקרבתי אל הגשר ושורות העץ שמתחת לרגלי נקשו כסדקים בליבי. תומר עדיין לא הגיע לכאן. הוא מאחר. הבטתי אל עבר צדו השני של הגשר אך לא היה סימן לדמותו הרחוקה מתקרבת מצדו השני של הכביש. הנחתי לעצמי להישען על קורות העץ ולהביט מקרוב אל המים שפכפו מתחתי. בריזה קלה ליטפה את לחיי. האבנים שמתחת למים נצצו כאבנים זוהרות. משהו במים הזורמים הרגיע מעט את עצבי הרופפים ונשמתי נשימות ארוכות ומדודות. 'אווה, הירגעתי... פקדתי על עצמי. הכל יהיה בסדר. הוא יגיע, אתם תדברו. אתם תפתרו את חילוקי הדעות ותחזרו להיות זוג אוהב לכל דבר.'

"אווה-" קולו גרם לליבי לקפוץ. הסתובבתי אחורנית והוא עלה על הגשר. מבטו היה שונה מכל מבט שראיתי בעיניו אי פעם. היה בו משהו מוזר ומנוכר כאילו הביט אל עבר מישהי שהוא אף פעם לא חיבב ולא על מישהי שהייתה חברתו קרוב לשנה.

"כן... תומר. רציתי שנדבר על כל מה שקרה עם הילה." לחשתי. הקרבה אליו גרמה לי להרגיש חלושה. המחשבה שהוא היה כל כך קרוב אליי ולא נגע בי, המחשבה ששפתיו פעם בילו ערבים שלמים בלנשק אותי וכעת נמנע ממני בכל מחיר כיבתה את הלהבה בתוכי.

"אנחנו רצינו לספר לך מזמן על מה שקרה ולא יצא לנו. לא רצינו לשקר לך. במיוחד הילה." הוא מלמל לבסוף. גם הוא נשען על הגשר והביט אל המרחק. עינינו לא נפגשו.

"כן, לא רציתם אבל בסופו של דבר שניכם בגדתם בי." מרירות דלפה לקולי. ידעתי שהבגידה היא נושא שנצטרך לדבר עליו אך בכל פעם שהעליתי אותו על שפתיי הרגשתי שמהו תקוע בגרוני.

"אני לא יודע מה להגיד לך... לא יכולתי לסיים את הקשר איתך כי ידעתי שאז תביני שאני מאוהב בהילה." הוא המשיך.

ליבי נמחץ.

"מאוהב בהילה?" קטעתי אותו. "זה מה שאתה וזה מה שתמיד היית?"

"אווה... אני-"

"היית איתי בזמן שהיית מאוהב בה? אפילו מההתחלה?" פאניקה חדרה אל קולי כאילו הזריקו לי מזרק לחץ אל הווריד. הדם עלה לראשי. סירבתי להפנים את מה שהוא אמר.

אני ותומר נפגשנו כדי להשלים, לא כדי שייספר לי על אהבתו להילה. לא, לא, לא... הילה לגמרי לא קשורה אלינו. אנחנו היינו זוג כשהילה לא הייתה קיימת בעיניו. הילה היא רק טעות קטנה. טעות שהפריעה לנו. לשינו.

"אווה... אפילו עכשיו את מסרבת להבין שאני מאוהב בהילה. אני רוצה להיות איתה... אז לא הייתי בטוח בכך. עכשיו אני יודע." קולו היה דק אך הוא הקפיד את נשמתו. בחיים לא דמיינתי שאשמע את המילים הללו מהאדם שאמר לי לפני מספר כה רב של חודשים שהוא אוהב אותי בפעם הראשונה.

"אז מה שהיה בינינו היה סתם?" דמעות פלסו את דרכן אל לחיי. נאחזתי בחוזקה בקורות כדי להחזיק את עצמי ולא ליפול. ליבי הלם באוזניי וראייתי היטשטשה לפניי.

ידו של תומר נגעה קלות בכתפי.

"אווה, אני מצטער שהייתי חייב לספר לך בדרך הזאת על הרגשות שלי..."

העפתי את ידו בחבטה וחזרתי לאחוז בקורה.

"אל תיגע בי." קולי היה קר ונוקשה. הדמעות עדיין נפלו מעיניי אך לא הייתי מודעת אליהן יותר.

"אווה... תקשיבי... הוא ניסה שוב לגעת בכתפי.

"לא רוצה!" דחפתי אותו הצידה והוא לא שב לגעת בי.

"אז אני לא רואה טעם להמשיך לדבר איתך!" קולו נהפך לנהמה כועסת. ידעתי שהרגזתי אותו אך בערפול חושים שלי כבר לא היה לי אכפת. המילים שלו חדרו מבעד לעורי ושקעו בתחתית בטני. לא הייתה דרך להיפטר מהן. לא הייתה דרך למחוק אותן מתודעתי.

"אני לא רואה טעם בזה שיצאתי איתך! בזה שנתתי לך את עצמי! בזה שאהבתי אותך!" הצטעקתי.

תומר השתתק. עיניו הכחולות הבהבו מולי. הוא התקרב אליי וניסה לאחוז בזרועותיי. נאבקתי כדי להשתחרר מאחיזתו והתרחקתי ממנו.

"אני חשבתי שאני אוהב אותך... חשבתי שיש לי רגשות אלייך בהתחלה אבל טעייתי וכשהבנתי את הטעות כבר היה מאוחר מדי, כבר היינו חברים!"

השתנקתי.

"איך יכולת לשקר לי ככה? איך יכולת להונות אותי ככה?" דחפתי אותו בכוח הצידה. רגליו כשלו והוא נאחז בקורה כשמבט מלא זעם בעיניו.

"אל תתגרי בי! אל תדחפי אותי!"

"לא אכפת לי מה אתה אומר יותר! אני אעשה מה שבא לי!" צעקתי לעברו. "אתה כבר לא תגיד לי מה לעשות! שקרן!"

"תפסיקי לצרוח, משוגעת!" הוא נהם באיום. "את לא מפחידה אותי, היסטרית! אני לא חייב לך דין וחשבון!"

"לא חייב לי דין וחשבון? לא חייב לי דין וחשבון?" יריתי לעברו והתקרבתי. "אני שכבתי איתך... אני נתתי לך את

הגוף שלי!"

"אווה, זה מספיק!"

"לא! זה לא מספיק! מנוול! אני אהבתי אותך באמת ועדיין אוהבת!" הייתי כאחוזת טירוף. לא יכולתי לחשוב על שום דבר. הרגשתי שמוחי מתנתק מגופי ואני פועלת ללא כל כיוון. לא ידעתי מה אני רוצה להשיג. לא ידעתי לאן אני רוצה להגיע. לא ידעתי דבר חוץ מהעובדה שתומר שיקר והונה אותי. תומר הכאיב לי ובגד בי ואפילו לא הצטער על כך.

הוא ניסה להדוף את האגרופים שלי כשפלג גופו העליון נשען על הגשר. אני זוכרת שהמשכתי לצעוק והוא צעק לעברי בתגובה. ליבי פעם בקצב מטורף, לא ידעתי מה אני עושה. רק רציתי לפגוע בו חזק יותר... ועוד יותר חזק. להמחיש לו את הכאב שלי והוא התנגד וידיו נסגרו על ידיי והכאיבו לי. נדמה לי שבכיתי שוב אך כבר לא יכולתי להבדיל בין החושים שלי.

ברגע בודד הרגשתי את ידו מנחיתה סטירה צורבת על לחיי ופשוט נשענתי על פלג גופו העליון בעוצמה ונתתי לו להחליק מהגשר אל המים.

הדבר הבא שאני זוכרת היה צרחה בודדה שנשמעה מנוכרת שנפלטה מתוכי. ברגע שראיתי את גופתו מתנפצת על האבנים וראשו מתחיל לשוטט דם הבנתי מה קרה. הרגשתי שהתעוררתי מחלום. רציתי להתעורר בדחיפות אך זה לא קרה. עיניו הכחולות והפעורות בהו בי בכעס ואני נאבקתי בהתקף חרדה. לא... זה לא קרה. זה לא באמת קרה. את לא דחפת אותו. הוא נפל לבד. את לא דחפת אותו. את לא עשית את זה... זה הוא לבד.

לא יכולתי להתקרב אל קצה הגשר. רגליי נשאו אותי בחזרה אל העיר כשעיניי פעורות בתדהמה וכאב. לא עיכלתי את מה שקרה. לא עיכלתי את מה שעשיתי. ידעתי שאני חייבת להתרחק. להיעלם. לא לחזור. נשימותיי הפכו כבדות וגופתו שהתנפצה על האבנים ריצדה אל מול עיניי ללא הרף. לא... תומר... אני לא הרגשתי אותך... אני לא הרגתי... אני לא... אני...

הרמתי את ראשי וגיליתי שאני מתנשפת. לרגע לא הבנתי היכן אני. ליד הקבר ליד הנהר או בבית. גיליתי שהשמיים החשיכו ורוח קלה ואכזרית עטפה את מעילי.

"אווה, מתוקה... הגיע הזמן לחזור הביתה." קול מוכר הסתנן למחשבותיי.

סובבתי את ראשי באיטיות וגיליתי את הדמויות המודאגות של אבי ומיכל צועדות לעברי. תהיתי כיצד הם מצאו אותי שם ואז נזכרתי בפתק שרשמתי להם. הם בטח הבינו הכל לבד. אבי התקרב והושיט לעברי את ידיו. הרגשתי שאין לי כוח נפשי ופיזי לקום ורק בקושי התרוממתי על רגליי. נפלתי אל תוך חיבוק ובכיתי שוב.

"תבכי, ילדה... תבכי כדי לשחרר את הכאב שלך." אבי לחש ומיכל התקרבה וליטפה את שיערי.

"הפסדת אותנו כל כך. ממש דאגנו לך." מיכל לא כעסה. ידעתי שהעצבתי אותה והדאגתי אותה. שנאתי לעשות זאת אך לא הייתה לי דרך אחרת. הרגשתי שנעלמתי אל תוך התהום. צעדתי אל האבדון ולא נתתי לאף אחד למשוך אותי החוצה – עד לרגע שבו הגיעו אבי ומיכל.

"מיכל... אני לא רציתי לעשות לו את זה... אני לא רציתי." לחשתי.

"אנחנו יודעים, אווה'לה... אף אחד לא יודע על מה שהתרחש שם חוץ מאיתנו... ואנחנו לא נספר לאף אחד. אמרנו לך את זה כבר מההתחלה." מיכל הזכירה לי.

הנהנתי קלות וניגבתי את הדמעות. הרגשתי שאני ילדה קטנה ולא מבינה כאילו היה זה אחד הימים במשפחה האומנת הראשונה שלי שבה לא היה להם אכפת אם טוב לי או רע לי, אם בכיתי או צחקתי. לאט לאט חלפנו על פני שער בית הקברות וצעדנו אל רחוב צדדי וחשוך למראה, שם מכוניתו של אבי חיכתה לנו. צנחתי אל תוך המושב האחורי ושקעתי בשינה עמוקה ללא חלומות.

*

כשהתעוררתי מצאתי את עצמי במיטה שלי. לא היה לי מושג כיצד הגעתי לשם אך הנחתי שאבי נשא אותי אל תוך החדר ולא רצה להעיר אותי משנתי העמוקה. הייתה זו שעת בוקר מוקדמת וגשם הלם על החלונות. היה זה היום המושלם להישאר בבית ולהבריז מבית הספר אך לא רציתי לעשות את ההברזות שלי למתכונת, לכן קמתי באיטיות מהמיטה והרגשתי שהתעוררתי להיות מישהי אחרת. מישהי שהניחה את הרגשות שלה בצד והפכה את הקערה על פיה. לא הרגשתי דבר הבוקר הזה. לא את הזיכרונות של אתמול בבוקר ולא את הזיכרונות של אתמול בעבר. הרגשתי ריקה כמו לוח לבן. דידיתי למטבח והכנתי להורי האומנים ארוחת בוקר גדולה שכללה חביתות, סלט פירות וטוסטים קלויים. כאשר האוכל היה מוכן התיישבתי על אחד הכיסאות ושתיתי קפה מר. מיכל הגיעה ראשונה אל המטבח כשעל פניה הבעה ישנונית. "בוקר טוב..." מלמלה. שיערה המתולתל קיפץ לכל הצדדים והעניק לה מראה מצחיק שגרם לי לחייך. "הכנתי לנו ארוחה." ציינתי. "וואו... הכל נראה כל כך טעים." היא צנחה אל אחד הכיסאות. "מקווה שאני לא אקיא את הכל בשירותים אחר כך." צחקתי.

"את יודעת, אני ואבי השלמנו." היא סיפרה לי בחיוך. שמחתי עבורה. שנאתי כאשר הם רבו. בריבים שלהם הם אילצו לפלג אותי לחצי. אני אהבתי מאוד את שניהם ולא רציתי לבחור צדדים.

"אני מקווה שלא תריבו יותר." סיננתי ולגמתי שוב מהקפה שלי. "אי אפשר לא לריב בכלל," היא חייכה. "אבל ההיריון עושה את שלו. העניינים יצאו משליטה. הרגשתי שהכל קורה כל כך מהר ומבלבל ורק רציתי לעצור את הרכבת ולרדת. מוכרת לך ההרגשה?" הנהנתי.

המשכנו לדבר בקולות שקטים עד שאבי הצטרף והדביק לנו שתי נשיקות על הלחי לכל אחת. הוא נורא הופתע כשארוחת הבוקר כבר הייתה מוכנה עבורו והוא לא היה צריך להכין אוכל לכולם. הוא התיישב לצידו וסיפר כמה בדיחות מהמשרד שלו.

אף אחד לא הזכיר את אירועי אתמול בערב. אף אחד לא הזכיר את חולון ואת בית הקברות. ואת תומר. שמחתי

על כך. לא רציתי להעלות זיכרונות ולענות על שאלות שלא מצאתי אליהן תשובה. העדפתי להשאיר את העבר מאחוריי.

אבי הסיע אותי במכונית לבית הספר וירדתי ליד השער. ידעתי שאצטרך להתמודד עם אלה – שתהיה שמחה וקופצנית עקב חברותה המחודשת עם אריאל – ידעתי שאצטרך להתמודד עם הבדידות שתמיד מצאה את דרכה אליי בסופו של דבר. נשמתי נשימה עמוקה ופסעתי אל בית הספר שהמה בתלמידים.

'זאת השנה האחרונה שלך. את חייבת לעבור את הבגרויות' חשבת לעצמי וצעדתי אל פנים הבניין. חלפתי על פני פרצופים מוכרים ולא מוכרים עד שהגעתי לכיתה.

להפתעתי אלה לא הייתה שם ביחד עם חברת הבנות המצחקות שלה. מספר תלמידים בודדים ישבו בקבוצה קטנה בצד השני של הכיתה והיו עסוקים בהעתקת שיעורי בית.

הנחתי את התיק על הכיסא לידי ונחתי על הכיסא שלי. הכיתה החלה להתמלא בהדרגה. תלמידים רבים יותר נכנסו לכיתה, רעש של מלמולים וצחוק מילא את החדר בהד משמח שלא הייתי חלק ממנו.

ואז ראיתי אותו. את אריאל נכנס לכיתה ובניגוד לכל רצוני כל קרביי התהפכו בתוכי. למרות שלא רציתי להרגיש ולא רציתי להגיב עיניי אורו כבניגוד לתודעתי.

הוא התקרב אל מקומי ומבטו מהוסס.

"היי..."

"היי", מלמלתי והשפלתי את מבטי. הרגשתי נבוכה לגבי הרגשות המעורבים שצצו בתוכי.

"אווה, אימא שלי סיפרה שראתה אותך מבקרת את ענבר." הוא אמר ונשען על השולחן שלי.

"כן... הייתי אצלה כמה פעמים." אמרתי וניסיתי להישמע טבעית לגמרי.

"את מתנדבת במחלקה?" אריאל שאל בהתפלאות.

"כן, איך ידעת?"

"אימא שלי אמרה שהיה לך חלוק בית חולים אז הנחתי... אני חושב שזה יפה מצידך... אני מעריך את זה." מבטו נשבר לחיוך עצוב. "אחותי מאוד חשובה לי... והעובדה שאת מבקרת אצלה..."

"זה בסדר, אריאל. אני מבינה." חסכתי ממנו את המאמץ לספר לי על אדם אהוב שנמצא כה קרוב אך כה רחוק בזמנית. הבנתי אותו.

"אני יודע שאימא שלי לא כל כך נחמדה, אבל את לא צריכה לקחת את זה אישית. היא כזאת כלפי כולם. גם אליי. פעם... היא הייתה אחרת אבל מה שקרה לענבר שינה אותה." הוא סיפר.

הצלצול נשמע וראיתי את אלה נכנסת לכיתה ומתקרבת אלינו. מבטה זוהר וקורן.

"טוב... נדבר בפעם אחרת." מלמלתי.

"למה?-" אריאל החל לשאול אך באותו רגע אלה הודיעה בקולניות על בואה והחליטה לחלוק עמו נשיקה צרפתית קורעת.

כשהנשיקה הסתיימה המורה כבר נכנסה לכיתה ואריאל יצא מתוכה במהירות בלי להביט באלה או בי. אלה פלסה את דרכה אל המקום שבו ישבה ומבט של ניצחון פרוס על פניה.

החמצתי את מבטי וקברתי את עצמי במחברות שלי.

פרק 13

התעוררתי כששכבה של זיעה קרה מכסה את מצחי. התיישבתי על המיטה כשעיניי מתרגלות אל החשיכה מסביבי וניסיתי להסדיר את נשמת. גופי נרעד והשערות שעל ידי סמרו. נשימותיי היו רדודות ושברי זיכרונות הסתננו מבעד לבלבול.

תומר... הגשר... הילה... בית קברות...

למה הסיוט הזה סירב להסתיים? למה הסיוט הזה תמיד הופיע בלילות וסירב להיעלם כמו כתם עקשן? נאנחתי ונשימתי נרגעה מעט.

הכל כבר עבר. אני חייבת להניח את מה שקרה בגשר מאחורי. אני חייבת להפסיק להאשים את עצמי ולהתחיל לחיות את ההווה, אחרת אפספס גם אותו.

נשכבתי בחזרה על המיטה, ראשי נח בעדינות על הכרית אך עיני נותרו פקוחות וחלולות. לא הצלחתי לשוב ולהירדם, גם בגלל שהרגשתי שהשינה חמקה לה מעיניי וגם כי לא רציתי לשחזר בראשי את האירוע הטראומטי ביותר שחוויתי בחיי. היום שבו רצחתי את תומר. הבחור היחיד שאהבתי.

*

הימים בבית הספר עברו וחלפו אפרוריים וחשוכים. כל יום דמה למשנהו, גשם טפטף ברחובות והעכיר עוד יותר את האווירה העגמומית שעטפה אותי, הקור השתחל בין קפלי הבגדים והקפיא את דמי בדרך לבית הספר ובהליכה בחזרה הביתה. כולם מסביבי נראו כה מאושרים ומצחקקים כמו בשקופיות צבעוניות חסרות הבעה אמיתית. הכל נראה לי חסר טעם. חסר תועלת. חסר חיים.

ההתנדבות במחלקה הייתה הדבר היחיד שהציל אותי. הלחץ והחיים התוססים שהתנהלו בין החדרים במחלקה מילאו אותי באדרנלין והכריחו אותי להתרגש. הכריחו אותי להרגיש. הילדים היו אלה שקשרו אותי לקרקע. שחייבו אותי לפעול. הניעו אותי מהקיפאון ששהיתי בו.

את אריאל ראיתי לעתים רחוקות ביותר בבית הספר. הוא שוב חדל להופיע בשיעורי אנגלית, וכמה שלא התאמצתי לחפשו בהפסקות, לא ראיתי את עיניו בשום מקום. ידעתי שזה בלתי אפשרי לשאול את אלה לגביו ובסופו של דבר הפסקתי לחפש.

ואלה... אלה הייתה קופצנית ושמחה וגמרי לא מודעת אל הדיכאון שהתחלתי לשקוע בתוכו. היא תמיד שאלה אותי איך אני מרגישה והציעה לי ללכת לטייל עם קבוצת החברות שלה לקניון או לקולנוע אך אני תמיד סירבתי. לא היה לי מצב רוח לטיולים. במיוחד שלא איתה.

מיכל החלה מאמצת בטן הריונית קטנה ותופחת שאבי התלהב ממנה מדי יום ביומו. נדמה ששגרת יחסיהם הנפלאים חזרה והכל שב למקומו אך מדי פעם שמעתי לחששים כועסים מבעד לקיר חדר שינה, שהבהירו לי שלא הכל חלק וטוב כמו שרציתי שיהיה.

והיום. היום היה עוד יום רגיל בבית הספר. שמיים מכוסים בעננים כבדים הביטו בי מבעד לחלונות. המורה

לספרות הכתיבה על הסיפור הקצר ויותר ממחצית התלמידים בכיתה רצו להניח את ראשם על השולחן ולעצום עיניים.

סקרתי את אלה שהתלחשה בהתלהבות יתרה עם חברותיה ואפילו לא הביטה לעברי. מעניין כיצד המורה כלל לא שמה לב שקבוצה גדולה של בנות במרכז הכיתה כלל לא מקשיבה לדבריה.

הנחתי למחשבותיי לנדוד עד להפסקה. בהפסקה אלה משכה בזרועי בהתרגשות ובכך מנעה ממני את ההזדמנות לשוטט לבדי בין המסדרונות הקרים של בית ספרנו.

"אווה! מרוב התרגשות שכחתי לספר לך משהו!" היא קיפצה בהתרגשות. תהיתי מה הפעם גרם לה להרגיש תחושות התעלות שכאלו.

"מה קרה?" ביטלתי את התרגשותה בטון האדיש שלי.

"אוי! אל תהיי לי כל כך מדוכאת. אני רוצה שתבואי ליום הולדת שלי ביום שישי." היא הניחה את אצבעותיה הדקיקות על כתפי הימנית.

"יום הולדת? חזרתי אחריה כהד.

"כן! אני אהיה בת שמונה עשרה! אני משכירה מועדון בתל אביב וכדאי לך שתהיי שם!"

בלעתי את רוקי. הפעם לא יהיה לי תירוץ להתחמק ממנה ומחברותיה. להבריז מיום הולדת של חברה היה דבר נבזי ביותר ולא יכולתי לעשות זאת אפילו לאלה.

"ב-בסדר..." מצאתי את עצמי ממלמלת, לפני שידעתי למה אני נכנסת.

"נהדר!" היא קיפצה. "בזמן האחרון את נעלמת לי... מה קורה איתך?"

"כלום, אני בסדר." השבתי בקול חלול. הבעיה הייתה ששום דבר לא קרה בחיים שלי. שום דבר לא גרם ללב שלי לפעום מהר יותר. שום דבר ואף אחד.

"את בטוחה, אווה'לה? את נראית חיוורת בזמן האחרון." ציינה אלה בזהירות.

"זה שום דבר." חזרתי.

"אז נפלא! אני מארגנת מונית כדי להסיע את החברות הכי קרובות שלי ואת ביניהן. תדאגי ללבוש את הבגדים הכי יפים שלך ותחייכי. אני לא אסבול דיכאונות ביום ההולדת שלי." אמרה אלה וכעבור רגע כבר מצאה את עצמה מוקפת בחברות המצחקקות שלה והתרחקה מהשולחן שלי.

מסיבת יום הולדת של אלה. במועדון. פשוט נהדר.

נטלי הביטה בי וחייכה חיוך קטן.

"את בטח מוזמנת למסיבה של אלה." סיננה לעברי.

"כן..." אמרתי ורציתי להוסיף את המילה 'לצערי' אך לא עשיתי זאת.

"אני חושבת שאת מבינה עכשיו למה החברות איתה יכולה להרוס אותך. חבל עלייך." נטלי המשיכה.

משכתי בכתפי בידיעה מוחלטת שהנערה צודקת. אך מה יכולתי לעשות בנידון? כיצד יכולתי להיחלץ מן המלכודת שאני עצמי הלכתי לתוכה מרצוני החופשי?

"את יודעת, אווה... את יכולה להצטרף אליי ואל החברות שלי בהפסקות אם את לבד. לנו לא אכפת ואין לנו תנאים לחברות."

"באמת?" לא יכולתי להאמין שהיא באמת הציעה לי להיות חברה שלה. ככה סתם. באמצע היום.

נטלי משכה בכתפיה.

"אני הצעתי לך. את יכולה להסכים או לסרב. אני לא איעלב."

"ברור שאני מסכימה!" פלטתי לפתע והרגשתי שהתעוררתי לראשונה באותו יום.

נטלי בחנה אותי בקפידה ואז שתינו פרצנו בצחוק מתגלגל.

*

יום שישי התקרר. למרות שלא רציתי להודות בכך ההתרגשות אחזה בי לקראת המסיבה. התרגשות וגם סוג של לחץ בחזה. נלחצתי כי לא היה לי מה ללבוש. לא היו לי בגדים נוצצים ומרהיבים שיתאימו לסוג כזה של אירוע. לפי היכרותי עם אלה ידעתי שהיא לא תתפשר אף פעם ותהיה המלכה של האירוע, כולה קישוטים וכוכבים מנצנצים. "אם אין לך מה ללבוש, תמיד אפשר ללכת לעשות קניות." מיכל הפתיעה כשחיוך משועשע עולה על פניה.

"קניות? בגשם?" עיקמתי את פרצופי – מה שגרם למיכל לצחוק עוד יותר.

"בטח! נגרוור את אבי כדי שישע אותנו מחנות לחנות ובזבז כמה שיתחשק לנו..." ההתלהבות שלה דמתה להתלהבות של תלמידת תיכון ולא של אימא לנערה מתבגרת.

באותו רגע לא יכולתי שלא לחייך. החיוך שלה הדביק אותי. השמחה שלה הפנטה אותי. התקרבותי אליה כדי לחבק אותי ונשקתי ללחייה. אהבתי אותה כל כך. היא אפילו לא ידעה באמת עד כמה.

העברנו אחר צהריים גשום בהליכה בין חנויות לבגדים ונעליים. מדדנו יחדיו עשרות חולצות ונדמה שמזמן לא נהנית כל כך. היציאה מתא ההלבשה עם בגד אחר בגד הצחיקה את מיכל והפיחה בי רוח חיים מחודשת. מן זריקת מרץ שכזאת שדרבנה אותי לחייך.

אבי המסכן נגרר אחרינו בתחילה ואז וויתר על הרעיון לעקוב אחרינו וחזר למכונית, שם הפעיל את החימום והדליק את הרדיו. לא היה לו מצב רוח לבגדים ונעליים. המדידה האינסופית של אינספור פרטי לבוש דיכאה את חוש ההומור הטבעי שלו. הוא סינן לא פעם שהוא לא מבין למה בנות בוחרות כל כך הרבה זמן בגדים ולמה יש צורך להתלבט ולהסס כל כך הרבה לפני הקנייה.

"כי הבגד צריך להתאים לנשמה של הבן אדם. אם אנחנו מתלבטות הרבה זמן, זה סימן שהבגד לא מתאים לנו." מיכל הסבירה בחיוך.

אבי גלגל את עיניו.

"אני לא מבין מה יש להתלבט. אם אני קונה בגדים, אני נכנס לחנות רואה חולצה או ג'ינס שבמידה שלי, מודד וקונה. ופה זה נגמר." הוא אמר.

"בגלל זה הארון שלך מלא בבגדים חסרי סטייל אחיד." מיכל צחקה.

"אופנה זה עניין של בנות..." הפטיר אבי בסוף כשרצה לסיים את הוויכוח והפנה פעמיו אל המכונית.

מיכל משכה בכתפיה.

"יותר טוב שאבי הלך," היא לחששה לי בסוד באוזן. "ככה הוא לא ייגלה כמה כסף בזבזנו בכרטיס אשראי שלו..."

*

המשכנו להסתובב עם שקיות בגדים וצמד מטריות עד שהגיעה שעת ערב מאוחרת. ספוגות בחוויות – כמו שרק בנות יכולות להיות אחרי חצי יום של קניות – חזרנו אל המכונת כדי לגלות שאבי נרדם במושב שלו. כשמיכל העירה אותו בנשיקה אוהבת הוא התעורר והעיר כמעט מיד על כמות הקניות שביצענו. "קניתן מספיק בגדים לעשור הקרוב!" צחקק. "חכה שתגלה כמה זה עלה..." פלטתי ומיכל צחקקה. "אני חושב שאני מעדיף לא לדעת בינתיים." אבי התניע את המכונת והתחלנו לנסוע בחזרה הביתה. הרגשתי מעודדת יותר כשחזרתי לחדרי עם השקיות המרובות והחלטתי למדוד שוב את כל הבגדים, רק כדי לשחזר ולו במעט את אותה הרגשה נפלאה שאחזה בי בחנויות. מבעד למראה ראיתי דמות ספק מוכרת, ספק זרה לי שהתהדרה בבגדים יפים שקודם רק יכולתי לחלום עליהם. עיניה של הדמות היו ירוקות ובהקות. שפתייה דקות כמעט ובלתי נראות. עורה חיוור כמו ירח מלא. 'אם רק היית רואה אותי עכשיו, אריאל...' מצאתי את עצמי חושבת בעצב. 'אם רק יכולנו לדבר שוב... כמו פעם. בכל דיבור איתך הרגשתי שאני מכירה אותך שנים. כאילו אני מכירה אותך מאז ומתמיד. לאן נעלמת?' הסתובבתי מהמראה כשעיניי דומעות. התגעגעתי אליו כל כך. נדמה לי שהקשר בינינו היה כה חזק פעם עד שנעלם כליל... לאן אריאל נעלם, ולמה לא חזר אליי?

*

בערב המסיבה הרגשתי שעצבני רופפים וליבי פועם בכל חלקי גופי כשצעדתי ברחובות החשוכים והקרירים אל עבר ביתה של מיקי, חברה אחת מיני חברותיה של אלה. השמלה הארוכה שלבשתי כמעט הסתבכה בין נעלי העקב שלי, שעליהם הלכתי בכבודת יחסית, מחשש להחליק על המדרכה החלקלקה. השמלה הייתה כמובן הרעיון של מיכל. שמלה אפורה ונוצצת שנקשרת מאחורי הצוואר ומדגישה את ה"נשיות" לדבריה של מיכל. לא הייתי בוחרת ללבוש שמלה בעצמי. הרגשתי חשופה ומוזרה כלפי עצמי, כאילו אני לא יכולה למצוא תנוחה נכונה ללכת בה בגוף שלי, תנוחה נכונה לנשום בה. גם נעלי העקב היו הרעיון של מיכל. והתסרוקת. והאיפור. מיכל רצתה לגרום לי להיראות כמו נסיכה, ולפי דברי אבי, היא בהחלט הצליחה בכך. מעל השמלה לבשתי מעיל חדש בצבע שחור מקרדיגן שהגיע עד הברך. בפעם הראשונה בחיי הרגשתי זוהרת. נוצצת כמו שבריר זכוכית שבה במגע עם קרני אור ומהפנט עם צבעי הקשת. כשהתקרבתי לביתה של מיקה כל הבנות כבר נכחו שם, והן היו לבושות בחצאיות מיני או בג'ינסים צמודים במיוחד אך אף אחת מהן לא לבשה שמלה. "אווה... זאת את?" סיוון סקרה אותי במבט שלא כל כך אהבתי. "כן..." מלמלתי באי נוחות והרגשתי שהתקרבתי אל קבוצה של נחשים ולא בנות מהשכבה. "אלה יודעת שבאת לבושה בשמלה?" הודיה כמעט נחנקה מהארס שבקולה. משכתי בכתפי. "אלה אמרה לי להגיע בבגדים יפים. אז הגעתי." סיננתי.

"כנראה שחשבת שאנחנו הולכים לנשף סיום ולא למועדון," הודיה המשיכה והבנות מסביבה צחקו. לחיי האדימו בניגוד לרצוני וקיוויתי שהאדמה תבלע אותן, או לפחות אותי. עמדתי לידן באי נוחות מסוימות עד שמונית צהובה הגיעה ונכנסנו לתוכה. הנסיעה עצמה הייתה קצרה וללא תקריות מרעישות מלבד מספר לחשושים לא ברורים במושבים האחוריים, שלא הנחתי להם להטריד אותי. רציתי כבר להגיע למועדון ולהתרחק מהבנות המעצבנות הללו וקיוויתי בכל ליבי שאני לא היחידה שהגיעה לבושה בשמלה.

*

התקדמנו אל פנים המועדון שהיה מלא בכדורי זכוכית שהשתקפותם ריצדה על הרצפה בשלל צבעים. אדי עשן מילאו את ריאותיי והבר שהיה צמוד אל אמצע הרחבה היה מלא באנשים ששתו משקאות בצבעים שונים. חששותיי התבדו. היו עוד שתי בנות שהגיעו למועדון בשמלות שחורות קצרות וחשפו רגליים ארוכות וגרביונים חלקים בצבע גוף. נדמה שאנשים נכנסים אל המועדון ואף אחד לא יוצא החוצה. עד למהרה כבר היה לחוץ מכדי לראות את קירות המועדון בברור. נצמדתי אל אחת הפינות עם כוס של שייק מעורבב ולגמתי ממנו כשעיניי סוקרות את האנשים מסביבי. גבוהים, נמוכים, רזים, שמנים, לבושים בהידור, לבושים בפשטות... נדמה שכולם נכחו במועדון הלילה. לא היה גבול למספר החברים של אלה. ולא היה זכר לנוכחותה. המוזיקה הלמה באוזניי וכמה מהאנשים החלו לרקוד. אחרים ניסו לגבור בקול על המוזיקה ואני נדחקתי עוד יותר ויותר עם השמלה הנוצצת שלי אל הפינה. היו שם כל כך הרבה אנשים ובכל זאת הרגשתי הכי בודדה בעולם. התחלתי להצטער על כך שבאתי. על כך שקניתי שמלה כל כך נוצצת ובזבזתי לשווא מכספה של מיכל ואבי. הצטערתי שעשיתי מעצמי צחוק. לפתע אלה הופיעה מבין הקהל ומיהרה לחבק אותי. שיערה החלק והגלי בדרך כלל נהיה זהוב ומתולתל, עיניה נמלאו צבע ונצנצים וחולצה לבנה כמעט שקופה על גופה העדין עם חצאית מיני שחורה ומגפי בוקרים. "אווה! איזה כייף שבאת... ואיזה שמלה..." היא צייצה. חייכתי והנחתי את השייק שלי על שרפרף ליד הכיסא שעליו ישבתי. "מזל טוב, אלה..." בירכתי אותה. "הגעת לגיל שבו את חוקית לגמרי." "ועוד איך! מעכשיו... שכולם ייזהרו." אלה צחקקה. המוזיקה התגברה לכדי צלילי ביטים אינטנסיביים בדיוק ולפני שידעתי מה אני עושה אלה משכה בידי אל רחבת הריקודים. תחילה פחדתי לזוז ולרקוד בשמלה שלי ועם העקבים הגבוהים שנעלתי אך לאט לאט השתחררתי וכמעט שכחתי איפה אני נמצאת. לא נראה שהאנשים שרקדו מסביבי העניקו לי חשיבות יתרה, כל אחד רקד לעצמו, נהנה מעצמו, השתחרר. אחרי כשעה ברחבת הריקודים ניסיתי לפלס את דרכי אל הבר כדי לבקש מהברמן להכין לי עוד שייק טעים אך האנשים שרקדו לא רצו להניח לי לעבור בקלות. אחד מהם דרך לי על הרגל בשיא חוצפתו ואפילו לא שמע כשהצטעקתי. "תסתכל לאן אתה דורך!" נגעתני בכתפו וצעקתי לעברו.

כשהוא הסתובב אליי לא יכולתי שלא להירתע לאחור.
"אווה..." ראיתי את שפתיו נעות ללא קול ומבטאות את שמי וליבי נמחץ.

פרק 14

באותה שנייה הרגשתי שכל הפעילות וההתרחשות סביבי קפאה. המוזיקה נחלשה עד שנפסקה כליל באוזניי ורק עיני התמקדו בו בחוסר אמונה. עיניים כהות, שיער שחור וקצוץ לראשו, אותו חיוך קליל של פעם...
"מה אתה עושה כאן?" ניסיתי לצעוק אך במקום זאת יצאה לי רק לחישה.
במקום לענות לי יניב משך את זרועי מחוץ לרחבה. לא התנגדתי. אולי משום שהייתי המומה כל כך שראיתי אותו כאן, או משום שנלחצתי והייתי זקוקה לאוויר לנשימה, העקבים הדהדו על האספלט מחוץ לדלתות של המועדון. יצאנו אל הלילה.

"אז... מה את עושה כאן?" שאל בשקט כשהתרחקנו מעט מההמולה. שמתי לב שאפילו כשאני נועלת עקבים גבוהים הוא גבוה ממני. כמו שתמיד היה. כמו שתמיד תומר צחק על גובהו.
הנה אני כאן, בשמלת פייטים כסופה, משוחררת מעגלי העבר פוגשת בו שוב, בבחור שתמיד היה ברקע. צל אחד מתוך שברי הצללים שדאגו להשאיר אותי בעיר מגוריי הקודמת.
"אני לומדת ביחד עם אלה." אמרתי לבסוף.

"נחמד..." הוא מלמל ואחרי דקה נוספת של שתיקה הוסיף, "את לא רוצה לדעת אם אני בקשר עם המשפחה של תומר?"
האמת שלא.

"תספר לי אם אתה רוצה."

"אז כן... אנחנו מדברים כל יום, הם ממש מתייחסים אליי בתור הבן שאבד להם." קולו נחלש לקראת סוף המשפט.

תומר ויניב היו מה שנקרא אז "אחים בדם" בפיהם. תמיד הסתובבו יחדיו. תמיד התחילו עם בנות יחדיו. יניב היה המבוגר, זה שהיה שנה מעלינו, יניב היה כמו אחיו הקטן והשתדל ללמוד ממנו את כל מה שהוא רק הציע. כשאני נכנסתי אל התמונה, ידעתי שתומר ויניב הם עסקה בלתי נפרדת. אם רציתי להיות עם תומר, הייתי חייבת להסתדר גם עם יניב. וככה היה.

יניב ידע על סודו של תומר, על הבוגדנות שלו ואף פעם לא סיפר לי. אף פעם אפילו לא טרח לרמוז לכיווני. אף פעם לא ריחם עליי. תמיד חיפה על חברו הטוב, לא משנה עד כמה טעה בהתנהגותו, לא משנה עד כמה שהיה שקרן ואפל.

"הילה עדיין שבורה. היא אהבה אותו בדיוק כמוך. אני פשוט לא מאמין שהוא החליט להתאבד... זה עדיין מטריד אותי."

"כן..." הפנית את מבטי הצידה כשהגשר מרצד מול עיניי.

"זה הקטע, שאני פשוט לא מאמין שהוא היה עושה את זה! את מבינה?" לפתע יניב נשמע נסער. אפילו המוזיקה שבקעה מן המועדון נשמעה שקטה יותר מקריאתו.

"אבל זה מה שהוא עשה..." צעדתי אל השערים של המועדון וניב זינק אחריי.
"אבל הוא היה מספר לי על הכוונות שלו! זה נשמע לי לא הגיוני!" הוא הצטעק.
הלב שלי נפעם מהר יותר. הלחץ פעפע בבית חזי. למה הוא הופיע כאן? למה הוא מזכיר לי את העבר? מעלה שאלות וספקות שכל כך קרובים לאמת? למה עכשיו?
עיניו נעו בפראות בתוך עיניו. נדמה שהשתייה השפיעה עליו. הבנתי שהוא היה שתוי.
"ניב, תפסיק בבקשה... אתה שיכור." ציינתי בקרירות.
"אני לא אפסיק... אני ניסיתי לדבר איתך עוד אז, כשזה קרה... ואת התחמקת. למה התחמקת, אווה? למה עברת דירה?"
"היה לי קשה להתמודד עם מה שקרה." אמרתי והרגשתי שלא שיקרתי. באמת היה לי קשה. ועדיין קשה לי.
"אני יודע שתומר בגד בך עם הילה... אבל אני לא חושב שהיו לו כאלה ייסורי מצפון לגבי זה... לכן זה לא נקלט... וזה מסתכל... נורא." נדמה שהיה שוב פיקח. ואז שוב כשיכור.
ניב הפחיד אותי. הפראות והחוסר ישע בעיניו, שרק השתוקקו לריסיס של אמת. אמת שלא יכולתי לחלוק איתו למרות שרציתי. הגיע לו לדעת שגם הוא חיי בשקר. חיי סובבים סביב העובדה הבלתי מעורערת שחברו הטוב ביותר החליט להתאבד. ככה סתם ביום בהיר. ללא הסבר. ללא עקבות. אפילו ללא מכתב.
הוא נאחז בידי בחוזקה ונראה שהוא נרגע לרגע. עיניו הושפלו אל הרצפה ונשימותיו החלו להסתדר. רציתי להימלט מפניו אך פחדתי לזוז למקרה שהוא ישתגע שוב ויתחיל לצעוק. תהיתי אם אלה שמה לב לכך שאני לא במועדון, אך המחשבה מיד התנדפה מראשי. אלה לא הייתה יכולה לשים לב אליי בתוך כל ההמולה הזאת. היא הייתה עסוקה וליהנות.
"את לא מבינה." הוא פלט במה שנשמע כמו כעס וידו לא עזבה את ידי. "תומר לא היה מסוג האנשים שמתאבדים... הוא בגד לא פעם אחת ואף פעם זה לא הטריד אותו... זה לא הטריד את הילה. זה הטריד רק... אותך."
"תעזוב את היד שלי." מלמלתי וניסיתי לזוז הצידה אבל הוא לא הניח לי. חשבתי שהוא כלל לא שמע אותי וניסיתי לזוז שוב אך אחיזתו התהדקה.
"את לא תברחי לי עכשיו עד שאני אסיים לדבר איתך." עיניו נפגשו לרגע אחד שדקר בחזי.
"תפסיק, ניב. אתה שיכור." ניסיתי לשמור על שלוה וניסיתי לחלץ את זרועי.
"אני אולי שיכור אבל את אשמה..."
"תפסיק!"
"את רואה איך את נלחצת?"
"אתה פשוט שיכור ולא יודע מה אתה אומר!"
"את אשמה במה שקרה לו!"
"לא אני לא!"
"אווה-"
"תעזוב אותה." נשמע לפתע קול מוכר. לפני שזכיתי למצמץ ראיתי את אריאל דוחף את ניב אל הגדר.
ניב שהיה שיכור הסתבך ברגליו עד שהתעשת.

הרגשתי שכל האוויר נמלט מריאותיי.

אריאל ויניב... מרביצים אחד לשני. בגללי. זה כמעט ולא ייתכן. כמו חלום מוזר שלא ברור אם התרחש באמת או שרק חלמתי.

"מי אתה חושב שאתה?" יניב התרעם.

"תפסיק להתנשא, חתיכת זבל. תעזוב אותה במנוחה." אריאל גער.

"אני לא אעזוב אותה... היא בן אדם זבל... היא הרגה את תומר." יניב אמר. ליבי קפץ. הוא אמר את הגרוע מכל.

אריאל העיף בי מבט מבולבל. רציתי ליפול מהעקבים שלי על האספלט.

"בואי, בואי..." הוא סימן לעברי וידו רפרפה קלות על גבי כשיצאנו משערי המועדון ואני עודני נסערת, כמעט נופלת מרגליי.

סובבתי את ראשי לאחור. יניב עדיין עמד שם, בגבולות המועדון ורק הביט בנו מתרחקים במבט זועם.

שמחתי כל כך שהוא נשאר מאחורי. שנאתי את כל מה שהוא אמר לי. שנאתי שהיה כל כך קרוב לגלות שאני זאת שהרגתי את חברו.

"מה קרה שם?" אריאל אמר כשחצינו את הרחוב ועברנו לצידו השני של הכביש.

"אה... שום דבר." מצאתי את עצמי ממלמלת. לפתע שוב התרגשתי, להיות בקרבתו. נזכרתי שלא הראינו הרבה

זמן, שלא ראיתי אותו וכל כך רציתי רק לראות את עיניו מביטות לעברי.

"זה לא נראה כמו שום דבר." אריאל אמר כשהמשכנו ללכת עד שהגענו לספסל בסמטה צרה עם מבוי סתום

בסיומה.

התיישבנו וכמה דקות אף אחד לא אמר דבר. הפנים האירו באופן עמום על פניו, כשהסתכלתי עליו עיניו הבזיקו.

"זה... מסובך להסביר." מצאתי את עצמי מתרצת. לא ראיתי את עצמי מסבירה לאריאל את הקשר המסובך

והתלול שהיה לי וליניב. קשר שכמעט נגמר באסון.

"ומי זה תומר? חבר שלך?" אריאל פלט.

האופן שבו אמר את המילים האחרונות גרם לליבי לשקוע.

לא הצלחתי לענות אפילו.

עיניו של אריאל פנו להביט לצד של הרחוב. הוא נראה מאוכזב שלא רציתי לשתף אותו. כנראה שציפה לקצת יותר

שיתוף פעולה אחרי שחילץ אותי מידי של בחור מציק.

"אתה... לא תבין, אריאל." לחשתי לבסוף ונגעתי קלות בזרועו. כשהוא חזר להביט בי החזרתי את ידי אל הברך

שלי.

"את נרא יפה היום... אמרתי לך כבר?" קולו היה שקט. לפתע שמתי לב לאינטימיות שנוצרה יש מעין במצב הזה.

אינטימיות שכלל לא חשבתי שתצמח ברחוב נטוש ואפל למראה. כלל לא מקום רומנטי לשהות בו.

"לא, לא אמרת... מלמלתי ולחיי הסמיקו בניגוד לרצוני. אריאל הפנה את פלג גופו העליון כלפי."

"לא ראיתי אותך המון זמן." המשיך.

"גם אני אותך... למה אתה לא בא לבית הספר?"

אריאל משך בכתפיו.

"כנראה שזה לא בשבילי. בית הספר הזה."

"אבל למה? אתה לא חושב שאתה צריך לסיים ללמוד כדי לקבל תעודת בגרות?" ציינתי והרגשתי כמו אימא שלו. הוא חיך.

"אלה מביאה לי את המחברות שלה לפעמים."

מיד כשציין את שמה נרתעתי לאחור. כל הסיטואציה נקטעה. שמה של אלה ניסר בינינו. היה ברור לי ששום דבר ממה שרציתי בסתר ליבי שיקרה, אסור לו להתרחש.

"אווה... אני... רוצה להגיד לך משהו."

"מה?"

"אני לא אוהב את אלה." פלט.

"מה? חזרתי. חשבתי שלא שמעתי כמו שצריך." אז למה אתה איתה?"

"אני כבר לא." הוא המשיך.

"אני לא מבינה כלום! אלה תמיד דיברה עליך וחשבתי שהכל ביניכם בסדר ועכשיו אתה אומר לי שאתה לא אוהב אותה ואתם בכלל לא ביחד... ואיך זה קשור אליי בכלל?" אמרתי בשטף דיבור מהיר.

אריאל צחקק.

"על מה אתה צוחק?" הרגשתי את הדם הולם בראשי. הכל היה כל כך מבולבל. כל כך לא ברור. כל כך מסובך.

"עלייך. למה את חושבת שהגעתי למסיבה? לא כדי לראות את אלה, אלא כדי לראות אותך."

הסמקתי בשנית.

"אבל אמרתי לך שאני לא מוכנה-"

"אני יודע." הוא קטע אותי במהירות. "ואני לא מתכוון ללחוץ עלייך, אבל אני כן רוצה להתקרב אלייך. כדי שתכירי

אותי. כדי שאולי גם את..."

ליבי התמלא בהתרגשות. לדעת שהוא לא וויתר. לדעת שהוא רצה להתקרב אליי למרות שסירבתי להיות חברה

שלו כבר פעם אחת היה כמו לקבל זריקת אופטימיות לווריד. אופטימיות שהייתי כה זקוקה לה.

חייכתי בביישנות. האם זה לא היה ברור לו שרציתי להיות איתו? האם זה לא היה ברור לו שנמשכתי אליו ורציתי

את תשומת ליבו וליבי דאב אליו?

"אז... מה עכשיו?" שאלתי כשאוזניי הוורידו.

"עכשיו אני מנשק אותך."

"לא!" צייצתי.

"אני סתם צוחק... איך הפחדתי אותך."

צחקנו שנינו וקולנו הדהד בכל הסמטה.

"בא לך... לחזור למסיבה?" אריאל שאל לפתע.

"האמת שלא ממש... אבל אין לי איך לחזור הביתה לאחר מכן."

"תמיד אפשר לקחת מונית. חשבתי על משהו אחר..."

"על מה?"

"בואי נטייל ונתרחק מהמסיבה ומהמועדון וסוף כל סוף נדבר כמו שצריך. מסכימה?"

החיוך שעל שפתיי התרחב. באותו רגע שהרגשתי כל כך מאושרת. החיוך קפץ ללחיי וסירב לרדת.

יצאנו מהסמטה בחזרה אל הרחוב והמשכנו ללכת קדימה. דיברנו על בית הספר, על מה שהוא עשה כשנעדר ממנו, על הילדות שלו, על הילדות שלי, על העתיד, על כוכבים. לא ראינו לאן אנחנו הולכים, ראינו רק את המיילים שחלקנו. כל פיסת מידע חדשה הייתה מעניינת. מרתקת. קסומה. צחקנו כמו ילדים קטנים ונהנינו מכל שנייה. לא זכרתי מתי עוד נהייתי כל כך כשסתם דיברתי עם בן אדם. השעות חלפו וכבר לא הרגשתי את רגליי שכאבו, גם לא הרגשתי את הזמן עובר, או את העובדה שלבשתי שמלה נוצצת שהייתה לגמרי לא קשורה לנוף. טיילנו וטיילנו עד שהגענו לבית קפה נטוש למראה שרק זוג אחד ישב בתוכו ושתה קפה מוקדם של בוקר. התפרקנו על הכורסאות שנראו לי נעימות וחמימות, כמעט כמו המיטה בבית ובלי לשים לב נרדמתי כמעט מיד.

*

כשהתעוררתי ראיתי שזרועו של אריאל כרוכה סביבי בבטחה, באינטימיות. עדיין היינו בבית קפה שהתמלא באנשים בהדרגה, והייתה זו שעת בוקר. ראיתי שתי כוסות של קפה שהונחו על השולחן מולנו, כוס אחת הייתה מלאה וכוס שנייה הייתה כמעט ריקה. ניחשתי שאריאל הזמין לשנינו לשתות כי לא ניחש שאירדם. כשהבטתי בפנים ראיתי שעניו פקוחות. האם ישן בכלל?
"היי..." מלמלתי והרגשתי מאושרת כמו שלא הרגשתי זה חודשים רבים. זה נראה לי כמו חלום. כמו משהו שלא מגיע לי לחוות. אך בכל זאת, זאת הייתי אני וזה היה הוא. אריאל. שדיבר איתי וטייל וכרך את זרועו סביבי. אריאל לא הזיז את ידו ממני וגם לא התעקשתי על כך.
"כמה זמן ישנתי?"
"שעה וחצי..." הוא מלמל. ראיתי עיגולים שחורים נחים מתחת לעיניו.
"ואתה לא ישנתי?"
"אולי לכמה דקות... לא רציתי להירדם. הדברים שלנו פה." קולו היה עייף וישנוני אך הוא דיבר עם חיוך שלא ראיתי קודם. חיוך של מישהו שידוע שמשהו טוב נפל בחלקו. חיוך בר מזל.
"אוי... אני כל כך מצטערת... אני לא חשבתי לישון בכלל. אני כל כך לא רגילה להישאר ערה-"
"אווה, הכל בסדר... את רוצה את הקפה? למרות שהוא כבר קר."
רציתי לשתות את הקפה אך לא רציתי שהוא יפסיק לחבק אותי. היה כל כך טוב להרגיש בטוחה וחמימה בזרועותיו.
נשענתי על חזו בלי לחשוב מה בדיוק אני עושה וחייכתי.
הרגשתי את ידו מלטפת את שיערי בעדינות.
"אני חושב שאנחנו צריכים לחזור. בטח מיכל ואבי דואגים לך." אריאל פיהק.
"וההורים שלך לא דואגים?"
"אימא שלי... היא לא בראש של לדאוג לי. אבל עזבי את הנושא, אני לא רוצה לקלקל את הבוקר המושלם הזה בחברתך."
קמנו מהכורסאות ואריאל הלך לשלם למלצרית. כשיצאנו מהמסעדה זכרתי רק במטושטש את הלילה המטורף שעבר עלינו. אור השמש סנוור את עיניי והרגשתי ערנית לפתע.

המשכנו ללכת יד ביד עד לקצה הרחוב עד שהגענו לתחנה קטנה של מוניות. כעבור מספר דקות נכנסנו למונית פנויה ונסענו עד הבית שלי.

אריאל אמר לנהג מונית לחכות מספר דקות והלך ללוות אותי עד לדלת. הרגשתי כמו בתוך חלום. רציתי לשאול אותו אם הוא אמיתי בכלל...

"היה כייף כל כך..." מלמלתי כשעמדנו במפתן הדלת.

"כן... מקווה שאני אוכל להתעורר לקראת הערב, כי אני ממש עייף." חייכתי.

היה זה רגע מוזר ולא ברור. ידעתי שכשרגע כזה קורה בסרטים מקובל להתנשק, אך ידעתי שפה זה לא יקרה. אריאל הסכים להתקרב ולהתיידד באיטיות ולא לקחת את העניינים מהר. למרות שראיתי את עיניו צופות בשפתיי שידלתי את עצמי לעצור.

אמרת שאת לוקחת את הכל לאט. אז תמשיכי כך.

"כן, תישן טוב." לחשתי. "גם אני אלך לישון כנראה."

"מקווה שלא יכעסו עלייך בבית. זאת לא הייתה הכוונה שלי. פשוט הזמן עבר כל כך מהר..."

"זה בסדר. אני כבר אדבר איתם." מיהרתי להרגיע אותו וגם להרגיע את עצמי.

פניתי לפשפש בתיק הקטן שלי כדי למצוא את המפתח כשלפתע הרגשתי אותו מתקרב.

"אתה לא מתכוון לנשק אותי נכון?" נלחצתי. היה זה גם דבר כל כך טיפשי לומר.

אריאל כרך את זרועו סביבי.

"לא. לא הפעם. אבל אני כן אנשק אותך בלחי." הוא מיהר להצמיד לי נשיקה רכה לפני שאני אספיק להתנגד.

רציתי לנשק אותו על שפתיו אך השתדלתי לרסן את עצמי. ליבי געש בתוכי מתשוקה ורגש.

"אז עד הפעם הבאה." הוא מלמל והתרחק ממפתן הדלת.

"תהיה פעם הבאה?"

חיוך רחב התפשט על פניו.

"חכי ותראי."

פרק 15

הימים הבאים נראו עבורי כחלום. חלום ששייך למישהי אחרת ולא לאחת כמוני. השמיים החלו להתבהר ולסמן את בואו של האביב, השמש בצבצה גבוה בשמיים וחיממה אותי בקרניה ובטנה של מיכל טפחה וטפחה עד שהגיעה למימדים מרשימים בהחלט. קולות של צחוק ואושר בקעו מן הבית. קולות שהתגעגעי אליהם. קולות שהשתייכו לעברי

צחקתי כי היה לי טוב. כי הייתי מאוהבת. הנחתי לעבר להחליק מתחת לפני השטח ולהתרכז באדם שגרם לי להרגיש

אריאל. אפילו אזכור שמו גרם לשערות שעל ידיי לסמור ולליבי לקפץ בעצבנות בבית חזי. התקדמנו לאט, אני והוא, כמו שהבטחנו, אך הרגשות גאו במהירות והרגשתי שאני על סף פיצוץ.

בכל יום שעבר שכנעתי את עצמי שביום הבא אגיד לו סוף כל סוף שאני אוהבת אותו. הימים עברו ועדיין לא הצלחתי להעלות את המילה "אהבה" על בדל שפתיי. פחדתי מדיי. להיפגע. לבכות. לכאוב. רציתי שזה יהיה מיוחד, הצהרת האהבה שלנו. רציתי שהיא תתעלה על ההצהרה הקודמת שנעלמה איי שם בנבכי העבר. אריאל החל להופיע שוב בבית הספר. בשיעורי אנגלית. בהפסקות. היינו נפגשים בסתר מאחורי בניין הלימודים ומקווים שאף אחד ממכריה של אלה לא יתפוס אותנו. כשאלה הייתה בסביבה היו מבטים. מבטים שחדרו מבעד למילים והביעו הרבה מעבר לכך. היו חיזכים תמימים כביכול שמסר נסתר הסתתר מאחוריהם. אריאל התעקש פעמים אינספור לספר לאלה על ההתקרבות בינינו, על מה שאני והוא התחלנו להבין שצומח בינינו אך תמיד סירבתי. ידעתי שנפגע בה. ידעתי שאנחנו נמצאים בין הפטיש לסדן. ההתנגשות בין העבר להווה הייתה

בלתי

נמנעת.

לא רציתי להיות עוד "הילה" אך תמיד מיהרתי להזכיר לעצמי שאלה רק חושבת שאריאל מאוהב בה והם בעצם לא ביחד, כך שאני לא באמת בוגדת. אני חופשייה. "אני כבר לא רוצה להסתיר את מה שקורה בינינו", אריאל לחש באוזני באחת ההפסקות. ידי נגעו קלות בידי וחיוך זוהר עלה על שפתיי. הרגשתי כגיבורה של רומן. אוהבה ונאהבת. עדיין לא הצלחתי להאמין שמהוה כזה מגיע לי.

"אריאל... קולותינו לא עלו על לחישה. היא תיעלב ממש... תעשה עלינו חרם." "למי אכפת?" קולו התחזק וידיו לחצו על אצבעותיי. "נמאס לי לנסות בכוח לא להסתכל עלייך... נמאס לי לשחק מחבואים מהחברה הטיפשית שלך."

"אני יודעת שהיא טיפשית, אבל היא הייתה החברה הראשונה שלי בבית הספר הזה." מלמלתי בהתנצלות. "אני לא יכולה לעולל לה את זה. יש לה רגשות כלפיך." אריאל משך בכתפיו.

"גם לי יש רגשות כלפיך, ולי את יכולה לעולל את זה?" לחיי האדימו. כל משפט שכלל את המילה "רגשות" בתוכו גרם לי להסמיק. כשלא ענית הוא המשיך.

"אווה, את רק חושבת שאיננו מכאיבים לה עכשיו. אנחנו משקרים לה בכל פעם שאנחנו נפגשים." ידעתי שאריאל צודק ולא יכולתי להתעלות על עצמי. הרגשתי כה קטנה ומפוחדת לידה שלא הצלחתי להעז לספר לה. ידעתי שהיא לא תבין. היא תחשיב את מה שקורה בינינו לבגידה. בגידה בה. "אתה צודק... אני מבטיחה לך שאספר לה עוד השבוע." אמרתי בקול הכי אמיץ שלי. ליבי נפעם. פחדתי כל כך מהתגובה שלה. פחדתי מכל מה שעוללנו.

*

למרות הבטחתי לא הצלחתי לספר לה. אלה דיברה על איפור, על בגדים ונעליים ונראה ששמו של אריאל לא עלה במחשבותיה. הרשיתי לעצמי לחשוב שהיא כבר לא מאוהבת בו – למרות שלא יכולתי לדעת בוודאות – והמשכתי להיפגש עם אריאל בסתר בבית הספר ואחרי בית ספר, בימים בהם לא התנדבתי במחלקה.

פה.

הרגשתי את אילנה מחבקת אותי אך ידיה לא חיממו את ליבי שהתקרר לפתע בקרבי. הרגשתי שאני רוצה להקיא את כל מה שאכלתי באותו יום. הרגשתי שאני רק רוצה לנער מעצמי את אותה ההרגשה של אובדן שהתעצמה בורדיי ולא הצלחתי בכך. יותם היה וכעת הוא כבר לא. "אני מצטערת כל כך... מתוקה." אילנה הייתה על גבול הדמעות. היינו לבד בחדר, שאר הילדים הוצאו לארוחת ערב. הבל נשימותי הכבדות מילא את הדממה. "איך זה ק-קרה?" נרעדתי כשאילנה הושיבה אותי על המיטה. הרגשתי קטנה וחלושה, ללא כוחות לזוז. עיניה של אילנה זזו באי נוחות ולא רצו להתמקד על מבטי. "בשבוע שעבר גילו אצלו גידול סרטני והוא הוצא דחוף לחדר ניתוח...". הסבירה. היא ניסתה בכל כוחה להישאר חזקה בשבילי ובשביל עצמה אך הילדים הללו השפיעו עליה. הילדים הללו היו הסיבה שהיא קמה בבוקר. היא חייה כדי לרפא אותם. וכשאחד מהם הלך לעולמי היא הרגישה שעולמה קרס תחתיה. כעת יכולתי לחלוק עמה את אותה הרגשת כבדות. "למה לא אמרת לי?" נשמעתי כועסת לפתע. אם הייתי יודעת שנתרו לו ימים ספורים לחיות הייתי מפנקת אותו יותר, אלוהים! הייתי מגיעה כל יום למחלקה! הייתי מספרת לו סיפורים רבים יותר, לא עוזבת את מיטתו. "רציתי לספר לך..." אילנה נאנחה. "אבל היית כל כך שמחה, חייכת כל כך הרבה שלא יכולתי להרוס לך. אני זוכרת שכשרק הגעת היית כל כך עצובה וחיוורת ואז צחקת כל כך הרבה השבוע." הרגשתי טעם של ברזל בפי. בחילה. כעס. כאב. "אני אבין אם את לא מסוגלת לתפקד היום... אני בעצמי בקושי עומדת על הרגליים." אילנה ליטפה קלות את ידי. "מתי זה קרה?" התעלמתי ממה שאמרה. "אתמול בבוקר. הוא... נפטר באמצע הניתוח. הלב שלו לא החזיק מעמד." בכיתי.

בכיתי ואילנה נשברה ובכתה לצדי. ידיי כיסו את עיניי הדומעות ולא ידעתי כיצד אוכל להכיל את הצער הזה. כל כך נקשרתי לילד הקטן והתמים הזה. כל כך אהבתי כל אחד ואחד מאותם ילדים וכאב לי כאב עצום לאבד אותם. הרגשתי שאיבדתי חלק מעצמי. לא הגיע לו למות. לא הגיע לו לחלות. למה דברים שכאלו קרו ליצורים קטנים וחסרי ישע?

התקשרתי לאריאל והוא נבהל כששמע את קולי הצרוד. "מה אתה יכול לבוא אליי?" לחשתי. פחדתי שאתחיל לבכות שוב בטלפון. ישבתי בחדר עם מכונת הקפה ונשמתי בכבדות. לא יכולתי להביא את עצמי לראות את שאר הילדים. "הביתה?" "לבית שתיקה. חולים."

"אווה,	קרה	לך	משהו?"
"בערך."			נרעדתי.
"אני	כבר		בא."

*

באותו ערב יום ראשון אני ואריאל נהפכנו לזוג רשמי. כלל לא חשבתי שזה מה שיקרה כשחיקתי לו ממוטטת בחדר ההמתנה. כשהוא הגיע למחלקה לחבק אותי נפלתי אל תוך זרועותיו ובכיתי. עמדנו מחובקים זמן רב כשאני סופגת את החמימות של עורו והוא סופג את הדמעות שנשפכו ממני כמו נהר. ידו הימנית ליטפה ברכות את שיערי וידו השמאלית נכרכה סביבי כרצועת בטחון. לא רציתי שהוא יישאל אותי מה גרם לי להיות נסערת כל כך. לא רציתי שישאל אותי למה קראתי לו לבוא דחוף, או למה אנחנו עומדים מחובקים סתם ככה באמצע מחלקה עמוסה בבית חולים. והייתי כה אסירת תודה כשהוא לא אמר דבר. עצם הנוכחות שלו עודדה אותי מעט. אפשרה לי לדעת שיש עוד טוב כלשהו בעולם הזה. שיש עוד דברים חיוביים שנוגדים את המוות. ירדנו במדרגות עד לקומת קרקע בשתיקה כשידו אוחזת בידי והלכנו לשבת על ספסל מחוץ לבית חולים. האורות הכהים של הפנסים סנוורו את עיניי ורק רציתי לעצום את עיני ולא לפקוח אותם שוב. "אווה... את יודעת מה?" הוא לחש. מכוניות רבות חלפו על פנינו, מוניות שנעצרו ליד הכניסה למיון ומהם יצאו אנשים מודאגים שדהרו פנימה. הבעות אימה בזו אחר זו. "מה?" הרגשתי שלא נותר בי קול. "אני אוהב אותך." אריאל אמר. הבטתי בו בפליאה. לא ככה ציפיתי שהוא יגיד לי את זה. לא ככה ציפיתי שאני ארגיש. הרוסה וממוטטת ושלושת המילים הללו יעוררו אותי ואת ליבי לפעום. "אני אוהבת אותך." מלמלתי והוא נשק קלות לשפתיי. היו לו מגע חמים ומרפא. הנשיקה הייתה שונה מאותה נשיקה חטופה ששפתיי ידעו בתחנה מרכזית. הנשיקה הזאת הייתה מלאה ברגשות עמוקים יותר. רגשות של אהבה אמיתית.

"אני מצטערת שאני כל כך-"

"אל תצטערי... אני מבין." הוא חיבק אותי.

"אני לא רוצה לחזור יותר למחלקה... אני לא אוכל לסבול את זה. לא חשבתי שזה יגיע בי כל כך כשאחד הילדים..."

"ששש... אווה... מתוקה... את לא חייבת לחזור לשם. את ממש לא חייבת. בואי אני אלווה אותך הביתה, את צריכה לנוח."

הנהנתי קלות ואריאל עזר לי לקום על רגליי. חיכינו כרבע שעה עד לאוטובוס ונסענו בדממה. כל אחד מהרהר במחשבותיו, ידיו עוטפות אותי בחיבה ואהדה. כשהגענו לתחנה אריאל ליווה אותי עד לדלת. היה כבר מאוחר, חושך מוחלט, אפילו האור הקטן בסלון לא דלק. הנחתי שמיכל ואבי הלכו לישון. ובכל זאת...

בכל
 "אריאל?"
 "מה,
 "אתה יכול להישאר איתי עד שאירדם?"
 "את בטוחה שאת רוצה?" הוא נשמע המום.
 הנהנתי.
 "אני פשוט לא רוצה להיות לבד היום... לא רוצה לחלום סיוטים ואני ארגיש בטוחה יותר כשאתה איתי."
 אריאל הנהן וסובבתי את המנעול.
 נכנסנו אל פנים הבית כשכולו חשוך מבפנים, מלבד מנורה קטנה שדלקה בתוך המטבח. בטפיפות אצבעות שקטות חמקנו אל חדרי והדלקתי את האור. אחרי מספר דקות סגרתי את הדלת ונעלתי על מפתח. שבריר של ייסורי מצפון ליווה את ההחלטה שעשיתי. לתת למישהו זר להיכנס לביתי ולישון במיטתי. לא הייתי רגילה לסוג קרבה זה... כבר שכחתי איך ישנים עם מישהו. כמעט שכחתי איך זה לחוש נאהבת.
 "מי אלה בתמונה?" אריאל שאל בשקט והרים את התמונה הממוסגרת שעמדה על שולחן הכתיבה שלי.
 ליבי
 "זה... תומר והילה."
 "ומי אלו?" שאל אריאל במבט לא מבין. "אף פעם לא הזכרת אותם... חברים שלך?"
 נאנחתי.
 היה זה קשה מדי. גם מותו של יותם וגם ההתמודדות עם אריאל לגבי תומר והילה. היה זה מעיק מדי. מסובך מדי.
 התקרבותי אליו וביד נרעדת הנחתי את המסגרת בחזרה אל השולחן.
 "אתה... תסמוך עלי" אם אספר לך עליהם מחר? אני לא מסוגלת לדבר על זה עכשיו."
 אריאל הנהן בהבנה.
 "אני לא אלחץ עלייך, אווה." הוא הסתובב אל המיטה והתיישב עליה. "אני לא מהבחורים הללו."
 "אוקיי... תודה." לקחתי את הפיג'מה שלי וחמקתי לשירותים כדי להחליף בגדים. כשחזרתי לחדר אריאל כבר הוריד את הנעליים והגרביים שלו וגם את החולצה.
 "אני מבין אותך?" שאל קלילות.
 "אממ..." לא מצאתי תשובה מתאימה יותר לשאלתו. כיביתי את האור והשתחלתי בין הסדינים. היה זה מוזר כל כך ומרגש כל כך בו זמנית להרגיש אותו כל כך קרוב. אומנם אריאל שכב על השמיכה ואני מתחתיה עדיין הרגשתי את חום גופו כשכרך את זרועו סביבי ונשימותיו השקטות הרגיעו אותי כמו שיר ערש שקט. שכבנו ערים ולא מדברים הרבה זמן. במוחי עברו מחשבות רבות על העבר, על ההווה, על ההתאהבות שלי ועל אבי ומיכל. חשבתי על אלה ועל הילה ואפילו על נטלי... ובסופו של דבר חשבתי על יותם ועל מה שקרה לו. זה היה עצוב כל כך.
 "אריאל?"
 "מה?"

"אתה
 "לא..."
 "אני רוצה להגיד לך משהו."
 "תגידי מה שתרצי, מתוקה."
 "אני באמת שמחה שמצאתי אותך."
 "גם אני שמח... אני חושב שאת יודעת כבר מזמן שאני אוהב אותך."
 ניסיתי לצרוב את המילים הללו עמוק בזיכרוני. מילים כה מתוקות ואהבות שגרמו לי לחייך למרות כל מה שעבר עליי היום.
 "חשבתי שאתה אוהב את אלה." התוודיתי. "וגם לא הייתי מוכנה לקשר."
 "אני ממש לא אוהב אותה." השיב. "ועכשיו את מוכנה לקשר? איתך?"
 "מאוד מוכנה. אני רק מקווה שלא תפגע בי."
 עצמתי את עיניי.
 אריאל שב לנשק אותי. הפעם נשיקה ארוכה יותר וחושנית יותר. הרגשתי שאני נסחפת קלות אחרי הפרפרים בבטני. היה זה כמעט טוב מדי מכדי להיות אמיתי.
 בסופו של דבר נרדמנו והתעוררנו לקראת עלות השחר. השעה הייתה מוקדמת אך הרגשתי ערנית כשפקחתי את עיניי וראיתי את אריאל ישן לצדי, שלוו ורגוע, זרועו עדיין כרוכה סביבי.
 הייתי מאושרת. בפעם הראשונה מזה הרבה זמן. ליטפתי את זרועו והוא פקח את עיניו.
 "בוקר טוב..." לחשתי.
 "בוקר נפלא, מתוקה שלי..." אריאל נשק לשפתיי בעדינות. "הדבר הכי טוב זה לראות אותך כשאני מתעורר."
 "תפסיק, אני עוד אסמיק בגללך."
 "אז אני אמשיך עוד!" הוא קרא.
 "לא, די!" לחיי הוורידו בניגוד לרצוני.
 "אני לא אפסיק. את כל כך מתוקה אפילו כשאת כועסת-"
 "אריאל!"
 "מה?"
 "אני אוהבת אותך."
 "אוה... גם אני אוהב אותך."

*

אריאל חמק כחצי שעה מאוחר יותר הביתה, בכל זאת, היה מוקדם מכדי שיישאר לישון אצלי באופן "רשמי". היה קשה לנו להיפרד. הוא נישק אותי ואז אני נישקתי אותו ואז הוא חיבק אותי ואני חיבקתי אותו. בסופו של דבר הרגשתי שרגליי קופאות מהצינה של הבוקר ואמרתי לו ששינו נתקרה אם נמשיך לעמוד במפתן הדלת.
 "אני הולך אבל לא להרבה זמן." הוא צחקק ושלח לי נשיקה אוורירית.

"בסדר, בסדר... ניפגש עוד שעתיים וחצי בבית ספר".
 חזרתי אל פנים הבית כשאני רוצה לקפץ ולדלג ברחבי הבית ולהעיר את כולם, רק כדי שידעו עד כמה אני מאושרת. עד כמה אני מאוהבת. עד כמה אני שמחה. עד כמה שהלב פועם מהר וחזק. עד כמה אני לא מצליחה להפסיק לחשוב עליו לרגע. והעבר נותר מאחוריי. הנחתי לו להיקבר – היכן שהוא אמור לשכון – והרשיתי לעצמי לחיות. היה זה הדבר הטוב ביותר שקרה בחיי, כך הרגשתי. לא הייתה מאושרת ממני. להפתעתי אריאל נכנס הישר לכיתה שלי בבית הספר, לפני שהחלו השיעורים ועיני אורו. רציתי להגיד לו שייזזה, שאלה מסתכלת עלינו אבל הוא לא הקשיב למבטי האזהרה שלי. במקום זאת הוא בא וקרע את פי בנשיקה הורסת שכמעט הפילה אותי מרגליי.
 "אריאל..." החזקתי בו ולא הייתי בטוחה למה הוא עשה זאת. "עשית את זה כדי שאלה תדע?"
 "לא, עשיתי את זה כדי שאת תדעי שאני אוהב אותך ולא מוכן להסתיר את הרגשות שלי ממך יותר אף פעם."
 אמר ברצינות. "הקשר הזה הוא רציני בשבילי. מקווה שגם בשבילך."
 "אריאל-"

"וואו... בראוו." שמעתי את קולה של אלה חותך את האוויר. היא התקרבה אלינו וליבי החסיר פעימה כשחשבתי שאריאל הולך לעזוב את ידי, אך הוא לא עשה זאת.
 "את... בסדר עם זה?" שאלתי בחשש. ראיתי את עיניה רושפות בזעם שהיה שמור לאנשים שהיא הכי שונאת בעולם, אך פניה הראו חיוך מבלבל. החיוך המקסים הרגיל שלה.
 "בטח שכן." הפטירה לבסוף. "את החברה הכי טובה שלי ואני אוהבת אותך ואתה..." היא הפנתה את מבטה אל אריאל ונעצרה לרגע. "אותך גם אהבתי פעם."
 נאנחתי בהקלה.
 "איזה מזל, אלה... כל כך פחדתי מהתגובה שלך." לחשתי כשהצלצול נשמע.
 "שטויות, אווה. למה לך לפחד ממני? איזה שטויות. אני חברה שלך, לא מפלצת. פשוט חשבתי שאת חברה של יניב."

"יניב?" אריאל התערב.
 "כן, יניב... הבחור מהמסיבה." אלה חייכה ונדמה לי שהיה זה חיוך ערמומי. "זה שדיבר איתו מחוץ למועדון... נראיתם קרובים כאלה."
 מזכרתי בקטע שבו יניב לחץ על ידי בחוזקה – לא היה שום דבר 'קרוב' במחווה שכזאת.
 "אני מכירה אותו מזמן." אמרתי ביובש. "זה לא אומר שיש בינינו משהו."
 "דווקא הוא אמר שכן." אלה התעקשה.
 ידעתי בליבי שהיא לא תיתן למאורע שכזה לחלוף על פניה ופניי החווירו. אריאל חיזק את אחיזתו בזרועי.
 "אז הוא שיקר." אריאל התערב בחוסר סבלנות. "אני לא מבין למה את חייבת להתערב בעניינים שלא קשורים אלייך. אווה כל הזמן רק עסוקה בלא לפגוע בך... והדבר היחיד שאת עושה זה לפגוע בה בחזרה. ממש חברה."
 אריאל רתח מזעם. נראה שאלה נסוגה אחורנית. המורה נכנסה אל הכיתה והכריחה אותו לצאת החוצה. הוא הדביק לי נשיקה חפוזת על השפתיים והשאיר אותי עומדת באמצע הכיתה עם לחיים בוערות וכל העיניים מופנות אליי.

"ממש יופי של חברה את, אווה." אלה אמרה בקול רם. המורה מיהרה להשתיק אותה אך כולם שמעו היטב את מה
 נחתי אל הכיסא שלי ורציתי להיעלם. אמרה.
 נטלי הביטה בי בחמלה.
 "אם זה עוזר במשהו, היא לחשה לעברי, "אז אני חושבת שאת ואריאל זוג ממש חמוד. רואים שהוא מאוהב בך."
 ניסיתי לחייך אך ידעתי שאלה עדיין צופה בי. רציתי להיעלם ממקומי בדרך פלא ומאוד הצטערתי כשזה לא קרה.

16

פרק

שבועיים לאחר המקרה לא קרה דבר. ובכן, לא קרה דבר מלבד התעלמותה המוחלטת של אלה ממני. היא
 וחברותיה עשו כל מאמץ שעלה בדעתן כדי לגרום לי להרגיש מחוץ לכיתה, מחוץ לשיעורים ומחוץ לחייהן. יצאתי
 מטופשת בהרבה מן המקרים, אף אחת לא רצתה להסתובב איתי בהפסקות ואני מצאתי את עצמי מצטרפת אל
 החברות של נטלי ומבלה איתן את הזמן בדיבורים על מוזיקה ואומנות, הנושא שהן הכי אהבו לדבר עליו.
 עם אריאל הכל היה נפלא ועדיין לא עיכלתי את העובדה שאנחנו חברים. שאנחנו ביחד. שלסיפור שלי יש סוף
 טוב. שאנחנו מאוהבים אחד בשני. בלי שקרים. בלי בגידות. סיפרתי באושר רב למיכל ואבי שאני מאוהבת, והם
 השיבו לי שראו עליי זאת כבר מזמן והזמינו את אריאל לארוחת ערב.
 נורא התרגשתי כשמיכל לקחה יום חופש מהעבודה והתעסקה בבישולים ביחד איתי במטבח. לא התעייפתי
 מלספר לה כמה חמוד היה, כמה נושאים משותפים לדיבורים היו לנו, כמה הוא אהב לטייל וכמה רצה לקחת אותי
 לחוף הים כשיתחמם מזג האוויר.
 היו לנו חלומות רבים, תכנונים אינספור לפגישות וימים שנעביר יחדיו. ראיתי אותנו חוגגים את החודש שלנו ביחד,
 ואז חודשיים ואז שלושה וארבעה ואינסוף... ראיתי אותנו מצטרפים ביחד לחוגי ריקוד והגנה עצמית ועושים מני
 בספריית סרטים. ראיתי אותנו מטיילים במסעדות ומעמידים פנים שאנחנו עשירים מספיק כדי להזמין את כל
 המנות בתפריט. ראיתי אותנו לוקחים ביחד שיעורי נהיגה ועוברים ביחד את הטסט. ראיתי אותנו בכמעט בכל
 סיטואציה שיכולתי להעלות בדעתי. אריאל תמיד היה שם. בדמיוני.
 כשהוא הגיע לבוש באופן חגיגי לארוחת הערב ידעתי מיד שמיכל ואבי יאהבו אותו. הוא היה מנומס, תמיד לחץ
 את ידי מתחת לשולחן כשנלחץ מעט ותמיד חיך ודאג לומר שהוא נורא שמח שהסכמתי לצאת איתו "סוף כל
 סוף." חששתי מעט שאבי יתחיל לתחקר אותו בשאלות מסוימות כמו שעשה בפעם הקודמת, אך הפעם הוא לא
 עשה זאת. הפעם הוא התמקד בבדיחות שתמיד אהב לספר ובדק אם אריאל יצחק ביחד איתנו. והוא צחק.
 אחר כך כשחזרנו לחדרי להיות קצת לבד הוא התנפל עליי בנשיקות והפטיר שהתגעגע אליי נורא. אני שיתפתי
 פעולה ובסופו של דבר מצאנו את עצמנו על המיטה שלי. כשהרגשתי חסרת נשימה לחלוטין הפסקתי אותו.
 "מה קרה, מתוקה? לאן את מסתכלת?"
 "על התמונה." פלטתי לפתע ועיני נחו על התמונה הממוסגרת של תומר והילה. נזכרתי שעדיין לא סיפרתי לאריאל
 עליהם ולו חצי דבר.
 אריאל נאנח.

"אני לא אלחץ עלייך לספר לי אם זה מכאיב לך." הוא הבחין.
 "זה באמת מכאיב לי." הודיתי בלחש ועינינו לא נפגשנו. ואז הוספתי, "אבל אני רוצה לספר לך. באמת."
 "בסדר. אני מקשיב." הוא התיישב על המיטה ואני הכנתי את עצמי נפשית לקראת מה שעמדתי לספר לו. לקראת
 מה שהוא עמד לשמוע. לא סיפרתי על כך לאף אחד חוץ ממיכל ואבי ועכשיו... אריאל גם הוא יידע את מה שקרה.
 הוא יהיה שותף לסוד שלי.
 קיוויתי בכל ליבי שהוא לא יפנה גבו אליי כשישמע שעשיתי את הדבר הזוועתי ביותר שאפשר לעשות על הדעת.
 קיוויתי שהוא לא יקום ויילך ופשוט לא יחזור. הייתי חייבת לעמוד במבחן הזה. לא יכולתי למנוע ממנו לדעת על
 העבר שלי. ולא רציתי לשקר לבן אדם שכל כך אהבתי.
 "טוב... עכשיו אני מוכנה לספר לך מי נמצא בתמונה. אני מקווה שאחרי שתדע... עדיין תהיה פה."

*

החדר שישבתי בו היה אטום וללא קישוטים מיותרים. חדר לבן, חלון זכוכית אטומה, מרצפות שיש רחבות.
 שולחן מעץ, זוג כיסאות מולי.
 ישבתי וחיכיתי. לא ידעתי למה לחכות אך ראיתי בהשתקפות הלא ברורה שהטילה הזכוכית שפניי חיוורות. שמתי
 לב שידיי לבנות גם הן.
 מאחוריי הייתה דלת רגילה. תהיתי אם אני יכולה לצאת החוצה אך לא יכולתי לזוז. כל שרירי גופי קפאו במקומם
 והרגשתי שנדבקתי לכיסא.
 'תנשמי עמוק. תנשמי עמוק.' ניסיתי לחשוב מבעד לאי בהירות שעטפה אותי. 'יהיה בסדר. יהיה בסדר.'
 כבשתי את פניי בידי. רציתי להקיא אך לא היה לי לאן. הרגשתי את כל חיי עוברים מולי כמו סרט נע. החל
 מהילדות שלי ועד להצעת חברות של אריאל... ראיתי את המשפחה המאמצת הראשונה שלי, ראיתי את אריאנה
 מלמדת אותי לסרוג, ראיתי את עצמי מתאהבת בתומר ואז מגלה שהוא בגד בי, ראיתי את עצמי מפילה אותו
 מהגשר ברגע של להט, ראיתי את עצמי מתכנה ונעלמת ואז שוב מתאהבת כנגד כל הסיכויים. ראיתי הכל. כל
 רגע בודד שחוויתי. ערבוביה של רגשות שונים ובלתי מכוונים.
 כאב. שמחה. כעס. עצב. פחד. בלבול. היסוס. חנק. אהבה.
 המערבולת סחפה אותי.
 התכופתי ובלית ברירה הקאתי על הרצפה. גופי נאנק ונאבק עם הדחף לסגור את הפה אך בסופו של דבר
 נשארתי לשבת ליד שלולית מצחינה ולנגב את פי.
 בכיתי.
 הרגשתי הכי לבד שבעולם.
 איפה מיכל? איפה אבי? איפה אריאל? כולם נעלמו כלא היו. והחדר כל כך קטן... כל כך מצחין... כל כך מפחיד.
 'תנשמי. תנשמי עמוק. אל תפחדי. זה מה שהם רוצים שיקרא. שתהיי בפאניקה.'
 הפחד לחלל והסתגן בין עורקיי. ליבי פעם בפעמות מואצות. שמעתי צעדים מתקרבים ואז הדלת נפתחה.
 אישה בשנות הארבעים לחייה נכנסה לחדר ועיניה לא הסגירו שום הבעה. שיערה היה גוונים של שחור ואפור

ומדים כחולים במידה גדולה נחו עליה כסחבות. כשראתה את הקיא שלי על הרצפה נעלמה לרגע ובחלוף שנייה הקימה אותי מהכיסא והשיבה אותי בצד השני של השולחן. המנקה הגיעה לנקות את הצחנה וכעבור מספר דקות ישבתי מולה ובהיתי בה בעיניים עגולות מפחד. לא היה דבר שגרם לי להרגיש בטוחה או מוגנת בדרך כלשהי. הגעתי לכאן וידעתי שזאת הייתה התחנה הסופית שלי. מכאן לא הייתה שום דרך חזרה. הייתי מודעת לעובדה שהמבט המבועת שעל פני הסגיר היטב את מה שכל כך התאמצתי להסתיר. "אני מפקחת הנוער לימור. עם כך, אווה, זוג חברים קרובים שלך רמזו לי שיש לך קשר להתאבדותו של תומר לזין, הנער שהתאבד מהגשר בחולון בקיץ שעבר. זאת האמת?" השיניים שלי רעדו בתוך הפה שלי. הרגשתי שהמוח שלי מתרוקן ממשבות. לא יכולתי לחשוב על שום דבר. לא על אמת ולא על שקרים. הפחד האפיל עליי. "איזה חברים?" פלטתי לבסוף. "זה באמת חשוב?" עיניה של המפקחת אורו. "בבקשה תגידי לי." לחשתי. לא רציתי להבין שאריאל היה זה שסיפר למשטרה על כל פעולותיי. לא רציתי להפנים שזה באמת היה הוא. שהוא גרם לחקירה הזאת. שהוא גרם למשטרה להגיע ולהכניס אותי לניידת ולנסוע לבדי למשטרה.

"אדון יניב אלקיים וגברת אלה אשרוב." המפקחת ירקה לעברי. עיני הבהבו.

"עם כך, גברת. אני שואלת כאן את השאלות ואת כאן כדי להיחקר. אני אשאל אותך ואת צריכה להגיד לי את האמת ורק את האמת. מובן?" קולה היה קר כקרח שהתנגש כלהבים בבית חזי. "היית או לא היית מעורבת במקרה של תומר לזין בעשירי ביוני, אלפיים ושש?" נשמתי עמוקות. ליבי איים להפסיק את פעימותיו. "הייתי מעורבת." אמרתי לבסוף. "האם דיברת עם תומר ביום האירוע?" "כן."

"האם ידעת שהוא הולך להתאבד? שהיו לו נטיות אובדניות? שהיה בדיכאון?" "זה לא קרה ככה." אמרתי לבסוף. "אז איך זה היה?" קולה רתח.

הרגשתי שאם אתחיל לספר לה אני לא אוכל להפסיק. אם אתחיל לדבר אני לא אוכל לעצור. אני אספר לה את הכל. את האמת. את העבר שלי. את הטעויות והפחדים הכי עמוקים שלי. את הסיוטים שלי. את כל היותי אני. "אווה, את מחויבת לספר לי את כל מה שאת יודעת שקשור למאורע זה. אני יודעת שאת היית חברה שלו ושהתראית איתו ביום שבו אירע האירוע. מה עוד את יודעת?" "תומר לא התאבד! אני דחפתי אותו מהגשר! רבנו... התווכחנו והוא הפיל אותי ואז הפלתי אותו. והוא נפל." הצטעקתי.

המבט שעל פניה השתנה ואני פרצתי בבכי.

*

כשהניחו לי לצאת מהחדר ראיתי בחדר המתנה החשוך את אבי, מיכל ואריאל יושבים יחדיו וכולם לבני פנים וחיוורים כסיד.

"אני לא מאמינה שזה קרה! אווה אני לא מאמינה!" מיכל קפצה עליי וחיבקה אותי. בקושי יכולתי לנשום. רציתי להקיא שוב. אריאל התקרב אליי וחיבק אותי בחוזקה.

"זאת אלה. אלה ויניב הוא. הם הלכו למשטרה. יניב הראה להם הודעות שתומר שלח לו במחשב לפני שנה... בהם הוא אמר שהוא הולך להיפגש איתך על הגשר. הכל היה רשום שם, רק שהוא לא חשב להסתכל על זה קודם. הם עשו לך את זה." הדם עלה לראשי. לא יכולתי להאמין למילה ממה שהוא אמר. זה נראה לי כחלום. חלום בלהות.

"אנחנו נשכור עורך דין... אנחנו נדאג לך. את תהיי בסדר. אנחנו לא נעזוב אותה, אווה'לה. מתוקה... את שומעת אותנו?" אבי דיבר אליי אך נדמה שלא שמעתי את מה שהוא אמר. שלושתם החלו לדבר בו זמנית מה שנשמע לי בגיבוב של מילים חסרות משמעות ויכולתי לשמוע רק זמזום אחד בראשי. הדבר היחיד שידעתי היה שהייתי אשמה.

אני רצחתי את תומר. אני דחפתי אותו מהגשר. הולכים לשפוט אותי ואני לא אצא מזה. הנחתי לאריאל לחבק אותי והנחתי לאבי ומיכל להבטיח לי שהם ימצאו לי עורך דין טוב אך עמוק בלב ידעתי שהסיפור הזה כבר הסתיים. האשמה הייתה עליי והיה זה בלתי אפשרי להוכיח את חפותי. כשהמפקחת קראה לי לחזור בחזרה אל החדר נתתי לאריאל נשיקה אחרונה וארוכה ושידלתי את עצמי לא לבכות.

"אני אוהבת אותך, אריאל." לחשתי לו.

"אני אוהב אותך, אווה." הוא לחש לי ללא מילים.

כבר אז ידעתי שלא אראה אותו יותר. כבר אז ידעתי שהייתה זו פגישתנו האחרונה.

הסוף.